

Dossiernummer

EUROPEES HOF VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS

VERZOEKSRIFT

Ingediend door Christine Schurmans

krachtens artikel 34 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens
en de artikelen 45 en 47 van het Reglement van het Hof

I. DE PARTIJEN:**A. DE VERZOEKSTER**

1. Mevrouw Christine Schurmans, rechter, (raadsheer in het hof van beroep te Brussel), geboren te Kangu (Congo) op 1 november 1954, Belgische, wonende te 2530 Boechout, Vredeborgstraat nr. 2 (België), die keuze van woonst doet bij haar raadsman;
2. Verzoekster wordt bijgestaan en vertegenwoordigd door Meester Patrick Hofströssler, advocaat te 1050 Brussel, Louizalaan 99 (tel. +32 2 543.31.00, fax. +32 2 543.31.01, email patrick.hofstrossler@eubelius.com).

B. DE HOGE VERDRAGSLUITENDE PARTIJ

3. Het Koninkrijk België.

II. WEERGAVE VAN DE FEITEN:**A. SITUERING**

4. Verzoekster is raadsheer in het hof van beroep te Brussel en zetelt in die hoedanigheid in de 18de kamer bij het hof van beroep te Brussel. Bij ordemaatregel die van maand tot maand wordt vernieuwd, is Verzoekster in de uitoefening van haar ambt geschorst (zie randnummer 79 en volgende).
5. Dit verzoekschrift heeft betrekking op de wijze waarop Verzoekster als magistraat en als burger werd -en nog steeds wordt- behandeld door de hoogste rechterlijke en parlementaire overheden van haar land naar aanleiding van de zgn. Fortis-zaak. Die zaak werd voor het hof van beroep van Brussel behandeld door de 18de kamer waarvan Verzoekster deel uitmaakt en wordt hierna verder omschreven (randnummer 7 en volgende).

De berechting van deze zaak is voor het hof van beroep van Brussel naar het oordeel van Verzoekster onregelmatig verlopen en heeft geleid tot een uitspraak van 12 december 2008 die volgens Verzoekster onregelmatig tot stand is gekomen en die vals is (zie stuk nummer 1).

6. Dit verzoek betreft in het bijzonder de afwezigheid aan verhaal in de Belgische rechtsorde tegen bepaalde beslissingen van de hoogste magistraten van het land en de publieke veroordeling die door het Hof van Cassatie van België –en door andere hoge magistraten van België- met schending van het vermoeden van onschuld op 17, 18 en 19 december 2008 lastens Verzoekster werd uitgesproken en waarbij zonder enige vorm van

tegenspraak of proces werd geoordeeld dat Verzoekster haar beroepsgeheim en het geheim van het beraad in de Fortis-zaak had geschonden, meer bepaald tijdens de behandeling van deze zaak voor het hof van beroep van Brussel, inzonderheid in de aanloop van de uitspraak die in deze zaak is tussengekomen op 12 december 2008.

B. FEITELIJKE ACHTERGRONDINFORMATIE

7. De internationale kredietcrisis had ook in België zware gevolgen, in het bijzonder voor Fortis, de grootste bank van België. De positie van Fortis was ingevolge de perikelen rond de overname van ABN Amro Bank onder zware druk komen te staan en die toestand verslechterde zeer ernstig ingevolge de wereldwijde onrust in de financiële wereld. Uiteindelijk kwam Fortis in een zware storm terecht en werd in de tweede helft van 2008 publiekelijk meer en meer getwijfeld aan de overlevingskansen van Fortis.

Tijdens het weekend van 27-28 september 2008 voerden België, Nederland en Luxemburg een reddingsoperatie door voor Fortis en namen die staten elk een deelneming van 49,9% in respectievelijk Fortis Bank België, Fortis Bank Nederland en Fortis Banque Luxembourg.

Op 3 oktober 2008 werden de Nederlandse activiteiten van Fortis groep aan de Nederlandse Staat overgedragen

Tijdens het weekend van 4-5 oktober 2008 nationaliseerde de Belgische regering Fortis België via de Federale Participatie- en Investeringsmaatschappij en werd een overeenkomst met het Franse BNP Paribas gesloten waardoor 75% van Fortis Bank en 100% van de Belgische verzekeringstak aan BNP Paribas zou worden verkocht.

8. Een aantal misnoegde aandeelhouders van de beursgenoteerde Fortis Holding NV hadden op 30 oktober 2008 een procedure in kort geding ingeleid voor de voorzitter van de rechtbank van koophandel te Brussel en beweerden dat de reddingsoperatie van de Belgische overheid om Fortis Bank van het faillissement te redden en ten belope van 75% aan BNP Paribas te verkopen, de rechten van de aandeelhouders schond.

De rechter in eerste aanleg wees de eis van de klagers op 18 november 2008 af. Onmiddellijk na die uitspraak kondigden de klagers via hun raadsman aan dat zij de uitspraak voor het hof van beroep van Brussel zouden bestrijden. Dit is de procedure waarmee Verzoekster als rechter werd geconfronteerd.

C. DE FEITEN DIE VERZOEKSTER AANBELANGEN EN DE TOELICHTING VAN VERZOEKSTER

9. Hierna beschrijft Verzoekster de feitelijke gebeurtenissen waarbinnen volgens haar de schendingen van de haar door het Verdrag gewaarborgde rechten zich hebben afgespeeld. Verzoekster maakt daarbij het onderscheid tussen de vermelding of de beschrijving van het 'feit', enerzijds, en haar gebeurlijke toelichting daarbij, anderzijds.

10. Verzoekster vernam op zondag 23 november 2008 dat de Fortis-zaak aan de 18de kamer van het hof van beroep van Brussel werd toebedeeld. De 18de kamer is een kamer van dat hof van beroep en bestaat uit drie raadsheren. Deze kamer wordt voorgezeten door raadsheer Paul Blondeel, terwijl raadsheer Koen Moens en Verzoekster de overige twee raadsheren zijn.

Het is de voorzitter van die kamer (raadsheer Blondeel), die de overige leden van de kamer (Verzoekster en raadsheer Moens) van de inleiding van de zgn. Fortis-zaak voor de 18de kamer per mail op de hoogte heeft gebracht.

Toelichting van Verzoekster:

Verzoekster was verwonderd dat de zaak Fortis voor de 18de kamer van het hof werd ingeleid. Die kamer is voor dergelijke zaken eigenlijk niet bevoegd (zie hierna, randnummers 12 e.v.).

Elk hof van beroep in België (5 in totaal) wordt geleid door de korpsoverste van de raadsheren die in het hof werkzaam zijn. De korpsoverste is de eerste voorzitter van het hof van beroep. De eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel is de heer Guy Delvoie.

11. In de Belgische rechtsorde neemt het hof van beroep van Brussel een bijzondere plaats in. Dat hof behandelt, zoals alle andere hoven van beroep, de zaken in beroep tegen de uitspraken van de lagere rechtbanken van het ressort. Voor het hof van beroep van Brussel heeft de wetgever beslist om bepaalde betwistingen voor heel het Belgisch grondgebied slechts aan één van de vijf hoven van beroep toe te vertrouwen, en wel aan dat van Brussel. Binnen het hof van beroep van Brussel werd voor de berechting van die zaken één specifieke kamer opgericht, de 18de kamer.

De 18de kamer van het hof van beroep van Brussel behandelt dus enkel de zogenaamde exclusieve bevoegdheden die aan het hof van beroep van Brussel werden toegewezen, meer bepaald, de materies vermeld in de artikelen 605*bis*, 605*ter* en 605*quater* van het gerechtelijk wetboek.

Artikel 633*bis* van het gerechtelijk wetboek bepaalt dat enkel het hof van beroep van Brussel kennis neemt van de vorderingen zoals bedoeld in de artikelen 605*bis* en 605*ter* van het gerechtelijk wetboek, terwijl artikel 633*quater* van het gerechtelijk wetboek bepaalt dat enkel het hof van beroep van Brussel bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen bedoeld in artikel 605*quater*.

Het gaat hier steeds om de beroepen tegen beslissingen van de nationale mededingingsautoriteit en de zgn. regulatoren (bv. telecom, gas, elektriciteit etc.). Nooit worden voor die kamer traditionele geschillen tussen burgers, ondernemingen en overheden beslecht uitgezonderd wanneer die geschillen restrictieve mededingingspraktijken van ondernemingen betreffen in de zin van de artikelen 81 en 82

van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap of de overeenstemmende nationale bepalingen of wanneer geschillen de sectoriële reglementering aanbelangen.

12. Het bijzonder reglement voor het hof van beroep te Brussel werd vastgelegd bij Koninklijk Besluit van 17 januari 2001 (B.S., 26 januari 2001, 2228) (zie stuk nummer 2). In dit reglement wordt bepaald welke soort zaken voor welke kamer van het hof van beroep worden behandeld.

In uitvoering van dat reglement nam de eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel een beschikking waarbij aan de 18de kamer van het hof van beroep van Brussel de voormelde exclusieve bevoegdheden werden toegewezen. De website van het hof van beroep van Brussel (<http://www.juridat.be/beroep/brussel/index.htm>) vermeldt (Organisatie/Zetel/Burgerlijke kamers) voor elk van de kamers van het hof van beroep wat de specifieke bevoegdheden van de desbetreffende kamer zijn.

Voor de 18de kamer staat vermeld: "*Behandelde materies:*

Exclusieve bevoegdheden van het hof van beroep te Brussel."

13. Geschillen betreffende vennootschappen of geschillen in de sfeer van het bankwezen – zoals de Fortis-zaak- worden volgens het reglement van het hof van beroep van Brussel voor de 9de kamer of de aanvullende kamer 9S van dat hof behandeld wanneer de procedure in het Frans verloopt. Gebruikelijk worden magistraten die om een bepaalde reden in een bepaalde zaak geen zitting kunnen houden, door andere magistraten vervangen.
14. De 18de kamer van het hof van beroep van Brussel lijdt, gezien haar exclusieve bevoegdheden, onder een belangrijke achterstand. De toewijzing van de Fortis-zaak aan de 18de kamer heeft de werkdruk van die kamer bijgevolg extra belast.

Toelichting van Verzoekster:

De toewijzing van de Fortis-zaak aan de 18de kamer heeft Verzoekster in het licht van de belangrijke achterstand van die kamer des te meer verwonderd.

15. Toen Verzoekster vernam dat de Fortis-zaak aan de 18de kamer zou worden toevertrouwd, heeft zij per e-mail dd. 25 november 2008 aan de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE haar verwondering gemeld (zie stuk nummer 3). Die mail werd niet beantwoord, dan na een volle week tijd. Pas op 2 december 2008 (zie stuk nummer 4) heeft de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE gereageerd.

Toelichting van Verzoekster:

De heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE voelde zich kennelijk aangevallen zoals blijkt uit de redactie van zijn antwoord (e-mail dd. 2 december

2008). *Pas na het antwoord van Verzoekster (e-mail dd. 3 december 2008) toonde hij enig begrip voor Verzoeksters zorgen.*

Verzoekster heeft bijgevolg het probleem dat zij met de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE wou bespreken pas tijdens het beraad van de Fortis-zaak (e-mail dd. 3 december 2008), nl. op 4 december 2008 in een gesprek kunnen aankaarten.

Toelichting van Verzoekster:

Verzoekster leed onder de uitzichtloze achterstand waaronder de 18de kamer van het hof van beroep kreunde, inzonderheid de onevenwichtige werklastverdeling die maakte dat Verzoekster de meeste en zwaarste zaken moest behandelen zodat de achterstand van de kamer spoorde met de persoonlijke achterstand van Verzoekster. Verzoekster merkte dat geen structurele verbetering kon worden aangekondigd en had laten weten dat zij ontslag overwoog. Pas nadat de heer eerste voorzitter dat voornemen vernam, maakte hij voor Verzoekster tijd.

16. Op het ogenblik dat de Fortis-zaak werd ingeleid, was Verzoekster -alhoewel aan het werk zijnde-, nog herstellende van een heelkundige ingreep die zij op 31 oktober 2008 had ondergaan. Verzoekster was ingevolge de heelkundige ingreep gedurende een week met ziekteverlof -wat achteraf beschouwd te weinig bleek- en bleef nadien zware medicatie nemen.

Toelichting van Verzoekster:

De aankondiging van de toebedeling van de Fortis-zaak aan de 18de kamer verraste Verzoekster des te meer nu zij toen herstellende was en absoluut wou doorwerken om de achterstand waarmee de 18^e kamer kampte, niet nog meer te laten aangroeien.

Bij de collega's was het afdoende bekend dat de gezondheidstoestand van Verzoekster zwak was, gelet op de steunbetuigingen die zij ontving.

17. Niet enkel de toebedeling van deze zaak –in strijd met het reglement van het hof van beroep van Brussel- aan de 18de kamer was verwonderlijk, ook de samenstelling van die kamer werd –specifiek voor de berechting van de Fortis-zaak- gewijzigd. Met het oog op de behandeling van de Fortis-zaak verving raadsheer Mireille Salmon raadsheer Koen Moens. Het is vooralsnog onduidelijk waarom de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE besloot om raadsheer Koenraad Moens te vervangen door raadsheer Mireille Salmon.

Toelichting van Verzoekster:

Verzoekster werd niet betrokken in de kwestie van de vervanging van raadsheer Koenraad Moens en de beweegredenen om tot die vervanging te besluiten werden niet met haar, binnen de werking van de 18de kamer waarvan zij deel uitmaakt, gedeeld.

18. De zaak werd op 24 november 2008 voor het hof van beroep van Brussel ingeleid, de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL zetelde dan in eerste instantie alleen. Op die zitting werd de kalender voor de instaatstelling vastgelegd.

De zaak werd gepleit op de zittingen van 27 en 28 november 2008 en het openbaar ministerie bracht op de zitting van 1 december 2008 advies uit. Het advies van het openbaar ministerie stelde dat de eisen van de aandeelhouders moesten worden verworpen.

Op de zitting van 1 december 2008 werd na het advies van het openbaar ministerie het woord aan de partijen gegeven en werd de zaak vervolgens in beraad genomen.

Na afloop van die zitting hebben de leden van de 18de kamer beraadslaagd.

19. Op maandag 1 december 2008, d.i. de dag waarop de zaak in beraad werd genomen, is Verzoekster thuis gekomen met gans het dossier. De zaak werd in het Frans behandeld. de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL is Nederlandstalig (maar wettelijk tweetalig, wat betekent dat hij zaken zowel in het Nederlands als in het Frans kan berechten). Verzoekster is Franstalig, maar ook wettelijk tweetalig. Raadsheer Mireille Salmon is Franstalig.

Toelichting van Verzoekster:

Omdat Verzoekster Franstalig is (in tegenstelling tot de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL) en vast in de 18de kamer zitting houdt (wat voor haar ad hoc collega Mireille Salmon niet het geval is), stond Verzoekster voor de redactie van het ontwerp van arrest in. Daarom was zij ook in het bezit van het volledige dossier. Onmiddellijk na de inleidingszitting is Verzoekster begonnen met de studie van deze zaak en heeft zij zich tot 10 december 2008 exclusief met deze zaak ingelaten, alle dagen, weekends inbegrepen en grote delen van de nachten.

20. Tussen 1 en 10 december 2008 verslechterde de gezondheidstoestand van Verzoekster zienderogen. Verzoekster leed aan een infectie die haar helse pijnen bezorgde en haar verplichtte om ontstekingsremmers en pijnstillers te nemen. Toch bleef Verzoekster in bijna onmogelijke omstandigheden doorwerken, en zij geraakte uitgeput.
21. Het beraad van deze zaak kende tussen 1 december en 10 december 2008 ongebruikelijke wendingen. Het is vandaag een publiek geheim, nu de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL daarover publieke verklaringen heeft afgelegd (zie hierna, randnummer 113), dat na 1 december 2008 de standpunten van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL en Verzoekster diametraal tegengesteld werden. Ook de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE hebben uitgebreid gewag gemaakt van de tegenstellingen tussen Verzoekster en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL.

Verzoekster kan hier niet uitweiden over de inhoud van die standpunten, maar kan enkel bevestigen dat haar standpunt het gevolg was van een minitieuze analyse van de rechtsbeginselen die het geschil beheersten, analyse waarmee de zienswijze van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL niet verzoenbaar was.

Haar zienswijze ligt vervat in de volgende zinsnede die zij, als onderdeel van een ruimere mededeling die Verzoekster hier niet kan weergeven, op 7 december 2008 aan de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL en mevrouw de raadsheer Mireille SALMON heeft bezorgd:

La seule manière de décider est de nous agripper aux règles de droit, et rien d'autre.
(zie stuk nummer 5):

22. Als enige reactie op de juridische benadering van het geschil door Verzoekster en de noodzaak zich aan de rechtsregels te houden, antwoordde kamervoorzitter Blondeel op 7 december 2008 per e-mail dat de kamer zich voor de berechting van een zaak in kort geding niet door het recht mocht laten leiden (zie stuk nummer 6):

La dernière chose à faire dans un référé c'est de s'agripper aux règles de droit. On n'est pas dans le droit et la cour de la cassation n'a cessé de le répéter.

23. Verzoekster heeft dit bericht van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL onmiddellijk, op 7 december 2008 krachtadig tegengesproken in de volgende bewoordingen (zie stuk nummer 7):

Je ne comprends pas. Si "la dernière chose à faire dans le référé c'est de s'agripper aux règles de droit", on tombe dans l'arbitraire. De quoi allons nous alors discuter?

Toelichting van Verzoekster:

Verzoekster is tot op de dag van vandaag bijzonder geschokt door de verklaring van een hoge magistraat dat de rechter zich voor de oplossing van het geschil niet door de rechtsregels moest (mocht) laten leiden. Voor Verzoekster stond het toen al vast dat zij in een onmogelijke context werd gedwongen zolang haar Kamervoorzitter de oplossing voor het geschil buiten het recht plaatste. Voor Verzoekster was er derhalve slechts één mogelijkheid: de Kamervoorzitter via juridisch debat te overtuigen dat enkel via de juiste toepassing van de rechtsregel recht kon worden gesproken en moest zij hem derhalve zover krijgen zijn ambt opnieuw conform het recht uit te oefenen. Die inspanning is jammerlijk mislukt.

24. Op maandag 8 december 2008 hebben de leden van de 18de kamer vergaderd. Naar aanleiding van die vergadering heeft de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL gemeld dat hij beslist had de datum van de uitspraak te vervroegen van 15 naar 12 december 2008.

Toelichting van Verzoekster:

Verzoekster heeft hiertegen (tevergeefs) geprotesteerd nu die eenzijdige beslissing de tijd die haar voor de redactie van de uitspraak restte, en de tijd voor het beraad met drie dagen inkortte, wat in zo een belangwekkende zaak naar het aanvoelen van Verzoekster onverantwoord was.

25. Op dinsdag 9 december 2008 vernam Verzoekster per e-mail van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL dat hij vijf personen bereid had gevonden om hun medewerking aan de vervulling van een expertiseopdracht in deze zaak te verlenen (zie stuk nummer 8).

Toelichting van Verzoekster:

Verzoekster vernam die dag dat een lid van het rechtscollege met de buitenwereld – potentiële experten- over de zaak in beraad had overlegd. Het is voor Verzoekster onduidelijk wanneer die contacten zijn gelegd, doch op of voor 9 december 2008 in ieder geval, dus dagenlang voor de uitspraak.

Verzoekster was geen getuige van de contacten die de Kamervoorzitter met de potentiële deskundigen heeft gelegd en weet evenmin of en hoeveel andere personen dan de vijf experten de Kamervoorzitter heeft gecontacteerd.

Wel staat vast dat door die handeling van de Kamervoorzitter, de buitenwereld op of voor 9 december 2008 wist dat de uitspraak van de eerste rechter zou worden hervormd. Immers, door andere deskundigen dan die die de eerste rechter had aangewezen te contacteren, gaf de Kamervoorzitter in ieder geval aan zijn gesprekspartners mee dat in graad van beroep een andere beslissing dan in eerste aanleg zou worden gewezen.

Daarenboven mag men niet uit het oog verliezen dat wanneer de Kamervoorzitter meldt dat alle vijf de door hem gecontacteerde deskundigen hun medewerking konden geven, zij noodzakelijkerwijs moesten weten wat van hen werd verwacht (niemand kan melden beschikbaar te zijn voor een opdracht indien hij niet weet wat die omvat). Ook op dit punt is de buitenwereld deelgenoot geworden van een cruciaal element, nu de deskundigen niet zomaar een technisch advies zouden moeten aanleveren, maar wel degelijk een algemene vergadering van aandeelhouders zouden moeten voorzitten, wat, naar Belgisch recht, een atypische rol is die in ieder geval met de aangewezen deskundigen moest worden afgetoetst om te weten of zij die rol konden waarnemen op een welbepaald tijdstip waarop zij noodzakelijkerwijs beschikbaar dienden te zijn. Indien op dergelijk verzoek, zoals de Kamervoorzitter het meldde, positief wordt geantwoord, wisten de aangezochte deskundigen -en dus ook de buitenwereld- dat ingevolge de nieuwe beslissing in graad van beroep, die de beslissing van de eerste rechter zou hervormen, de algemene vergadering zich over een handeling moest uitspreken. Net dat was de inzet van de procedure, nl. bekomen dat de opeenvolgende en bestreden operaties tot overdracht van dochtervennootschappen van Fortis, aan de aandeelhouders zouden worden voorgelegd voor goedkeuring of afkeuring in het kader van een algemene vergadering. Met die kennis wist de buitenwereld dus al op of voor 9 december 2008 dat het hof van beroep de verkoopovereenkomst aan BNP Paribas zou bevriezen.

Verzoekster heeft dan ook tijdens de vergadering op 10 december 2008 haar verontwaardiging geuit over deze contacten die buiten haar weten om, op een ogenblik dat het beraad nog niet was beëindigd, hadden plaatsgevonden.

26. De spanning tussen naleving en schending van de rechtsprekende functie van de magistraat kende als hoogtepunt een bijzonder incidentrijke vergadering op 10 december 2008 geleid door de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL.

Toelichting van Verzoekster:

Tijdens dat incident werd Verzoekster door de Kamervoorzitter verbaal, mentaal en –in de beslotenheid van haar bureau- zelfs fysiek belaagd en bedreigd.

Aan Verzoekster werd toen gemeld door de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL dat zij uit het beraad van de Fortis zaak was gesloten.

27. Verzoekster zocht na het incident in haar bureau onmiddellijk de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE als korpsoverste op. De heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL weigerde Verzoekster te vergezellen.

Toelichting van Verzoekster:

Verzoekster wou dat de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE als korpsoverste zijn verantwoordelijkheid en de gepaste maatregelen kon nemen opdat de 18de kamer normaal zou kunnen functioneren en de berechting van de Fortis-zaak op regelmatige wijze, d.w.z. met eerbied van het recht en van de regels inzake beraadslaging, zou kunnen gebeuren.

Bij die gelegenheid overhandigde Verzoekster haar korpsoverste de e-mail van 7 december 2008 die de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL haar heeft bezorgd en waarbij hij meldde zich in de Fortiszaak niet door de rechtsregels te zullen laten leiden, e-mail die Verzoekster als magistraat en als burger diep heeft verontwaardigd (zie hiervoor, randnummer 22).

De heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE zei op dat ogenblik dat hij andere verplichtingen had en ontving Verzoekster maar zeer kort. De heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE heeft enkel aan Verzoekster gemeld dat "hij de versie van Paul Blondeel zou horen".

Toelichting van Verzoekster:

Verzoekster had helemaal niet de indruk dat haar korpsoverste iets zou ondernemen.

28. Op 10 december 2008 heeft de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL per e-mail verzonden om 18:45u aan Verzoekster laten weten dat het beraad was afgesloten ("**Le**

délibéré est terminé"), dat van haar geen enkele bijdrage werd verwacht ("**plus aucune contribution de ta part n'est attendue**") en dat het arrest zou worden "afgewerkt" door de twee overige leden van de 18de kamer.

29. Over de inhoudelijke draagwijdte van de besluitvorming tijdens het zgn. beraad tussen 1 december en 10 december 2008, kan en mag Verzoekster voor Uw Hof, op straffe van schending van de Belgische (straf)wet, geen verklaringen afleggen, noch toelichting verschaffen.

Wel staat vast dat:

- Kamervoorzitter Blondeel op 7 december 2008 aan Verzoekster heeft gemeld dat de kamer zich voor de berechting van de zaak niet door het recht mocht laten leiden;
- Verzoekster op 10 december 2008 uit het beraad van deze zaak formeel is gestoten door de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL;
- Verzoekster onmiddellijk haar korpsoverste heeft opgezocht, doch dat die voor haar geen tijd kon vrijmaken en geenszins de indruk gaf de klachten van Verzoekster ter harte te zullen nemen (hij beperkte zich tot de woorden dat hij "de versie van Paul Blondeel zou aanhoren");
- de uitsluiting op 10 december 2008 door de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL aan Verzoekster per mail werd bevestigd (in die mail bevestigde de Kamervoorzitter dat het beraad was afgelopen en dat van Verzoekster geen enkele bijdrage meer werd verlangd; ("**Le délibéré est terminé**") en ("**plus aucune contribution de ta part n'est attendue**") (zie stuk nummer 9);
- verder geen collegiaal beraad met drie leden is gevoerd en uiteindelijk op 12 december 2008 een arrest werd gewezen dat in die versie het werk was van twee en niet van drie raadsheren, zoals de wet voorschrijft.

Toelichting van Verzoekster:

Met de informatie waarover Verzoekster thans beschikt, meent zij te kunnen stellen dat uit de gebeurtenissen waarmee zij werd geconfronteerd en waarvan zij het slachtoffer werd, enkel kan worden afgeleid dat reeds dagen vóór 10 december 2008, zij al intellectueel uit het beraad was gesloten en een sluiks beraad werd gevoerd tussen de twee overige leden van de 18de kamer, tegen alle rechtsregels in, achter de rug van Verzoekster.

30. Ingevolge de gebeurtenissen van 10 december 2008 waarvan Verzoekster het slachtoffer was, had zij die dag geneeskundige zorgen nodig.

Toelichting van Verzoekster:

Verzoekster verliet op 10 december 2008 volledig in schok het justitiepaleis van Brussel. Op de terugweg naar huis ondervond Verzoekster veel hinder van een te hoge bloeddruk en moest zij meermaals langs de kant van de weg stoppen om bij te komen en haar weg huiswaarts nadien verder te zetten. Zij belde haar echtgenoot tijdens haar verplaatsing van Brussel naar haar woonplaats Boechout op met de vraag om zijn taken te verlaten en

naar huis te rijden om haar daar op te vangen. Thuis aangekomen, waar haar echtgenoot haar aantrof, is Verzoekster volledig ingestort.

Aan haar echtgenoot heeft Verzoekster dan relaas gedaan van de feitelijke incidenten waarvan zij die dag in het justitiepaleis het slachtoffer was geworden en die met het beraad zelf niets te maken hebben, met name de belaging, de bedreiging en haar uitsluiting uit het beraad in deze zaak.

Haar geneesheer werd nog dezelfde dag opgeroepen en verklaarde haar van 10 tot 22 december 2008 arbeidsongeschikt.

Haar echtgenoot bezorgde 's anderendaags, 11 december 2008, het medisch attest aan het secretariaat van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE per e-mail, via het e-mailadres hofvanberoepbrussel-1evoorzitter@just.fgov.be (zie stuk nummer 10), overigens nadat hij dat secretariaat vooraf reeds telefonisch had gecontacteerd. Bij eerdere afwezigheden wegens ziekte was het steeds haar echtgenoot die het medisch attest aan de eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel bezorgde.

31. Verzoekster vond dat zij de onregelmatigheden waarvan zij het slachtoffer was, met het hoogste rechtscollege van België, nl. het Hof van Cassatie, in de persoon van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS of de Voorzitter van het Hof van Cassatie diende te bespreken.

Toelichting van Verzoekster:

Verzoekster was er toen van overtuigd dat haar korpsoverste niets zou ondernemen, tenzij na een tussenkomst van zijn eigen hiërarchisch overste.

Verzoekster was ook op dat moment overtuigd dat een (onregelmatig) arrest zou worden uitgesproken op vrijdag 12 december 2008, in welk geval zij verplicht zou zijn om aangifte van valsheid in geschriften te doen, wat zij absoluut wou vermijden.

Omdat Verzoekster niet over de privénummers van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS beschikte, maar wel over die van de heer Voorzitter – die gewezen Eerste voorzitter is-, contacteerde zij de heer Voorzitter Ivan VEROUGSTRAETE voor bespreking en advies.

Op 10 december 2008 slaagde Verzoekster er niet in om contact te hebben met de heer Voorzitter van het Hof van Cassatie. De dag nadien (zie hierna, randnummer 34), lukte dit wel.

32. Op 11 december 2008 om 8u26 zond de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL een e-mail aan de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE waarbij de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL aan de eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel vroeg om de Commissie voor het Bank-, Financie- en

Assuantiwezen ('CBFA'), de Belgische autoriteit belast met het toezicht op de financiële instellingen en de financiële diensten die aan het publiek worden aangeboden, reeds op de hoogte te brengen van de beslissing die op 12 december 2008 zou worden uitgesproken met de boodschap dat de CBFA de notering van de units Fortis zal schorsen:

“Je moet hoe dan ook vandaag de CBFA inlichten (...).

Je kan de inhoud als volgt communiceren naar de buitenwereld: (...).”

Aansluitend volgen dan de grote lijnen van de beslissing die zal worden uitgesproken.

Toelichting van Verzoekster:

Verzoekster heeft het bestaan van deze e-mail pas zeer recent voor de indiening van onderhavig verzoek ontdekt. Deze e-mail is zeer bijzonder en evenzeer ongebruikelijk. In haar jarenlange loopbaan waarbij zeer regelmatig in (koers)gevoelige dossiers uitspraak moest worden gedaan, werd nooit dergelijke tussenkomst vanuit de magistratuur naar een toezichthouder gepleegd. Het is natuurlijk de toezichthouder die zijn bevoegdheden uitoefent om al dan niet de notering van een aandeel te schorsen. Door ruim voor de uitspraak, vanuit de zetel, contact te laten nemen met de toezichthouder, werd de inhoud van het arrest publiek gemaakt.

Bovendien was de CBFA zelf tussengekomen in het kader van de reddingsoperatie van Fortis Bank ter ondersteuning van de deal met BNP Paribas (zie arrest Fortis, randnummers 12 en 22).

Die e-mail is daarenboven nog bijzonder om een totaal andere reden. Eerste voorzitter van het hof van Beroep van Brussel Guy Delvoie heeft de heksenjacht op Verzoekster geleid aan de hand van een chronologisch overzicht van zijn hand, meermaals bijgesteld inmiddels, dat voor hem en nadien voor het Hof van Cassatie, de leidraad van de publieke veroordeling van Verzoekster is geweest. In dat minutieus overzicht is geen enkel spoor van bovenvermelde e-mail aan te treffen. Meer nog, de Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel heeft altijd beweerd dat hij geen weet had van de inhoud van de uitspraak (het tegendeel beweren zou betekenen dat hij deelgenoot was aan een schending van het geheim van het beraad en aan een schending van het beroepsgeheim door de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL, die hem die e-mail had gestuurd). Nu blijkt dat hij heel vroeg op 11 december 2008 de uitspraak van 's avonds 12 december 2008 reeds kende en daaromtrent reeds met de buitenwereld, in het bijzonder met de CBFA, een publiekrechtelijke instelling, werd gevraagd te communiceren.

33. Verzoekster heeft op 11 december 2008 –nadat hij op 10 december 2008 voor haar problemen geen tijd had- haar korpsoverste per mail geïnformeerd en hem daarbij de mail van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL dd. 10 december 2008 -waarbij haar uitsluiting uit het beraad was bevestigd en die Verzoekster pas op 11 december 2008 las (zie randnummer 28)-, alsmede de omstandige antwoordmail van Verzoekster dd. 11

december 2008 om 10u33 aan de twee andere leden van de kamer, bezorgd (zie stuk nummer 11).

In haar antwoord stelt Verzoekster:

1. dat zij ziek is en zich niet kan verplaatsen (antwoord op de vraag van de Kamervoorzitter om de dossierstukken terug te brengen); Verzoekster antwoordde dat de dossierstukken op het Justitiepaleis waren achtergebleven);
2. dat zij gebeurlijk bij de ondertekening moet worden vervangen;
3. dat zij het finaal ontwerp van arrest afwacht;
4. dat zij het ontwerp afwijst indien het in de richting gaat van wat haar op 10 december 2008 werd voorgespiegeld;
5. dat zij een ondankbare rol speelde omdat zij de rechtsregels en de eerbied voor het recht in herinnering moest brengen;
6. dat zij zich afzette tegen handelingen van magistraten die er enkel op gericht waren om partijen en de publieke opinie te misleiden,
7. dat zij zich tegen machtsoverschrijding kante;
8. dat zij elke professionele verantwoordelijkheid voor de miskleun afwees en hoopte dat haar collega zich nog zou bedenken;
9. dat gelet op de moeilijkheid en de inzet van de zaak alle beschikbare tijd (tot de initiële datum van de uitspraak, nl. 15 december 2008), had moeten worden aangewend om tot een oplossing te komen;
10. dat zij later van alle gebeurtenissen verslag zou uitbrengen aan de eerste voorzitter van het hof van beroep.

Toelichting van Verzoekster:

Aldus kon haar korpsoverste niet twifelen aan de waarachtigheid van de uitsluiting van Verzoekster uit het beraad. Hij kon evenmin twifelen over het feit dat de problematiek er geen was van een geminoriseerde rechter, maar daadwerkelijk aan de regelmatigheid van de rechtspleging, aan de essentie van de rechtsprekende functie en aan het rechterlijk ambt raakte.

Bovendien kon onmogelijk uit het antwoord van Verzoekster op de e-mail van Kamervoorzitter Paul Blondeel worden afgeleid dat Verzoekster zich impliciet akkoord zou hebben verklaard met een uitspraak in haar afwezigheid, ondanks haar uitsluiting uit het beraad. Verzoekster heeft haar beklag gemaakt over deze uitsluiting en haar hoop uitgedrukt dat aan deze toestand een einde zou komen.

34. Verzoekster werd op 11 december 2008 door de heer Voorzitter van het Hof van Cassatie opgebeld.

Toelichting van Verzoekster:

Aan de heer Voorzitter van het Hof van Cassatie deed Verzoekster het relaas van wat haar was overkomen en de onregelmatige besluitvorming die zich in de 18de kamer van

het hof van beroep had afgetekend, wat tot een manifest onregelmatige uitspraak zou leiden. De heer Voorzitter deelde de verontwaardiging van Verzoekster. Net zoals Verzoekster kwam hij snel tot de conclusie dat het ongehoord zou zijn dat een uitspraak zou worden geveld die niet op rechtsgeldige wijze tot stand kwam, a fortiori in dergelijke belangwekkende zaak. De heer Voorzitter heeft Verzoekster gerust gesteld en aangekondigd dat hij onmiddellijk een tussenkomst ging doen.

Ter bevestiging van zijn tussenkomst zond de heer Voorzitter van het Hof van Cassatie aan Verzoekster om 12u35 een SMS-bericht met de boodschap, in het Frans, 'Fait', wat betekent 'gedaan', of 'voltrokken'.

Toelichting van Verzoekster:

Voor Verzoekster betekende die SMS dat de rechterlijke hiërarchie voor de regelmatigheid van de procesgang zou waken zodat de uitspraak die uiteindelijk zou volgen, rechtsgeldig zou zijn.

35. Op 10-11 december 2008 was de situatie waarin Verzoekster verkeerde de volgende:
- Verzoekster was raadsheer in de 18de kamer, belast met de Fortis-zaak;
 - Verzoekster was op 10 december 2008 uit het beraad van deze zaak gezet en van haar werd, volgens beslissing van de Kamervoorzitter, in die zaak geen enkele bijdrage nog verlangd;
 - Verzoekster had laten weten aan de andere leden van de kamer en aan haar korpsoverste dat zij zich met deze toestand onmogelijk kon verzoenen;
 - Verzoekster was, als gevolg van een medisch attest van 10 december 2008, wegens ziekte volledig arbeidsongeschikt van 10 tot 22 december 2008;
 - Verzoekster had het Hof van Cassatie, het hoogste rechtscollege van België, via haar Voorzitter deelgenoot gemaakt van de onregelmatigheden die zich naar haar oordeel hadden voorgedaan;
 - De Voorzitter van het Hof van Cassatie had aan Verzoekster bevestigd om tussen te komen teneinde de onregelmatigheid te staken;
 - De Voorzitter van het Hof van Cassatie had aan Verzoekster zijn tussenkomst per SMS bevestigd;
36. In het Belgisch recht belette de medische toestand van Verzoekster vanaf 10 december 2008 niet dat, indien in de Fortis-zaak een regelmatig beraad zou zijn gevoerd geworden, wat niet het geval is, zelfs in afwezigheid van Verzoekster wegens ziekte een arrest kon worden uitgesproken.

Artikel 785, eerste lid, van het gerechtelijk wetboek laat immers uitdrukkelijk toe dat een uitspraak gebeurt bij afwezigheid van één van de rechters:

Indien de voorzitter of een van de rechters in de onmogelijkheid verkeert om het vonnis te ondertekenen, maakt de griffier daarvan melding onderaan op de akte en de beslissing is geldig met de handtekening van de overige rechters die ze hebben uitgesproken.

Indien een akte niet kan worden ondertekend door de griffier die daaraan heeft medegewerkt, is het voldoende dat de voorzitter of de rechter die hem vervangt, de akte ondertekent en de onmogelijkheid vaststelt.

In het Belgisch recht belet de weigering van een magistraat om een arrest te tekenen niet dat, indien een regelmatig beraad wordt gevoerd, een arrest wordt uitgesproken. In zulk geval wordt akte genomen van de weigering om het arrest te onderkenen. Indien de weigering om te ondertekenen het gevolg zou zijn van een inbreuk op de professionele gedragsnormen van een magistraat, kan gebeurlijk een tuchtprocedure worden gevoerd tegen de rechter die geweigerd heeft te ondertekenen.

37. Op 10 en 11 december 2008 werd de toepassing van artikel 785, eerste lid, van het gerechtelijk wetboek niet aangekondigd.

Toelichting van Verzoekster:

Pas later heeft Verzoekster vernomen –en aan den lijve ondervonden- welke middelen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy Delvoie en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL inmiddels hadden uitgedacht en in stelling hadden gebracht om Verzoekster, niettegenstaande haar uitsluiting uit het beraad en haar door haar korpsoverste en collega's gekende ziekte en arbeidsongeschiktheid, tot ondertekening van het zgn. Fortis-arrest te brengen, terwijl daarvoor –in de veronderstelling dat het beraad rechtsgeldig was gebeurd en beëindigd op 10 december- juridisch geen enkele dwingende reden bestond (zie hiervoor, randnummer 36).

38. Verzoekster vernam later dat op 11 december 2008, omstreeks 15u30, een partij in deze zaak de heropening van de debatten had gevraagd omdat de Europese commissie inmiddels haar *nihil obstat* had gegeven met betrekking tot de tussenkomst van de Belgische Staat in de operaties rond de redding van Fortis. Verzoekster heeft het verzoekschrift waarover uitspraak moest worden gedaan nooit ontvangen.

Artikel 772 van het gerechtelijk wetboek bepaalt:

Indien een verschijnende partij gedurende het beraad een nieuw stuk of feit van overwegend belang ontdekt, kan zij, zolang het vonnis niet uitgesproken is, de heropening van de debatten vragen.

Het verzoek tot heropening der debatten wordt behandeld zoals beschreven in artikel 773 van het gerechtelijk wetboek:

De aanvraag wordt in handen van de rechter gedaan door middel van een verzoekschrift, waarin het nieuwe stuk of feit nauwkeurig wordt aangegeven zonder nadere toelichting; zij wordt ondertekend door de advocaat van de partij of, bij zijn ontstentenis, door deze laatste, ter griffie neergelegd en overgelegd overeenkomstig de regels van de artikelen 742 tot 744. Zij wordt door de griffier bij gerechtsbrief ter kennis gebracht van de andere partijen die verschenen zijn. Deze kunnen binnen acht dagen na de aanzegging op dezelfde wijze hun opmerkingen aan de rechter doen toekomen.

De rechter doet uitspraak op stukken.

39. Op 11 december 2008 om 15.59 uur (zie stuk nummer 12) zond de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE aan Verzoekster een e-mail die zij die dag (nu haar PC afgesloten was en zij het grootste deel van de dag sliep) niet heeft gelezen, noch heeft kunnen lezen. In die e-mail benaderde de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE Verzoekster teneinde haar uit te nodigen om het arrest dat in deze zaak op vrijdag 12 december 2008 zou worden uitgesproken, te ondertekenen.

Die e-mail luidt als volgt:

Van: Delvoie Guy [mailto:guy.delvoie@just.fgov.be]

Verzonden: donderdag 11 december 2008 15:59

Aan: Schurmans Christine

Onderwerp: Uitspraak Fortis

Urgentie: Hoog

Beste Christine,

Het spijt me te moeten vernemen dat je ziek bent geworden, wat me doet vermoeden dat de inspanning je te veel is geworden.

Ik besef dat je een zware periode achter de rug hebt en aan recuperatie toe bent.

Ziek vallen gebeurt natuurlijk niet op commando en kan ook niet op commando uitgesteld worden., maar, je zal het ongetwijfeld erg spijtig vinden dat dit moet gebeuren juist een dag voor die belangrijke uitspraak in de zaak Fortis.

Ook ik vind dat spijtig, omdat ik van oordeel ben dat diegenen die zo'n zware inspanning geleverd hebben, daar ook best de volle waardering voor krijgen -ere wie ere toekomt als het ware- zelfs, of zelfs: zeker wanneer het beraad moeilijk is geweest. Het is daarenboven van belang dat het imago van het hof, ook moeilijke en dringende zaken eensgezind de baas te kunnen, ongeschonden blijft.

Ik heb dan ook beslist dat het beter is dat het arrest getekend wordt door alle magistraten die in de zaak zitting genomen hebben en heb daarvoor de nodige schikkingen getroffen, zodat je ziek-zijn deze doelstellingen niet hoeft te doorkruisen.

De procureur-generaal is zo vriendelijk mij zijn dienstvoertuig en chauffeur ter beschikking te stellen.

De griffier van de 18e kamer zal zich morgen, waarschijnlijk in de loop ven de voormiddag en normaliter tussen 11 en 12u30 uur bij je aanmelden met het door uw beide collegae reeds ondertekende arrest.

Inmiddels zal je de tekst van het arrest reeds langs de mail ontvangen hebben, zodat je het arrest onmiddellijk zal kunnen tekenen bij aankomst van de griffier.

Ik kan het uur van aankomst van de griffier niet met meer precisie bepalen, omdat er teveel onvoorziene factoren in het spel zijn.

Ik denk echter dat dit geen onoverkomelijk probleem zal vormen, vermits je, blijkens je medisch attest, de woning niet mag verlaten.

In ieder geval geef ik opdracht om je onmiddellijk telefonisch te verwittigen wanneer zou duidelijk worden dat de griffier later dan 12u30 in de voormiddag bij je thuis zou arriveren.

Ik ben er van overtuigd dat deze regeling niet alleen je gemoedsrust zal ten goede komen, maar ook de belangen van het hof, waarvan ik de hoeder ben, het beste dient.

Ik wens je nog een weldoend herstelverlof.

Met vriendelijke groet,

*Guy Delvoie,
Eerste voorzitter.*

Toelichting van Verzoekster:

De heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE benadrukte ondermeer dat, niettegenstaande de afwezigheid van Verzoekster wegens ziekte, het toch best zou zijn dat zij, omwille van het 'imago van het hof', dit arrest zou ondertekenen. Als bijkomende intellectuele druk wordt in de e-mail verwezen naar het feit dat de procureur generaal bij het hof van beroep te Brussel, Marc DE LE COURT, bereid was om zijn voertuig en chauffeur ter beschikking te stellen. Hiermee wordt de indruk gewekt dat de werkwijze die de eerste voorzitter van het hof van beroep had uitgedokterd en de uitnodiging tot ondertekening van het zgn. arrest door de hoogste magistraat van het openbaar ministerie van het ressort, nl. de procureur generaal van Brussel, werd gesteund.

Die voorgestelde en bijzonder a-typische werkwijze staat haaks op het vaststaand gegeven dat Verzoekster ziek was. De eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel schendt aldus zonder verpinken de enige wettelijke oplossing waarin de wetgever met artikel 785 van het Gerechtelijk Wetboek (zie hiervoor, randnummer 36) heeft voorzien.

De beslissing om Verzoekster uit te nodigen (en te dwingen) een arrest waarvan zij niet vooraf kennis heeft kunnen nemen (en waarover geen beraad was geweest) te ondertekenen, kan alleen ingegeven zijn geweest door de vrees dat Verzoekster later de onregelmatigheid van een in haar afwezigheid uitgesproken arrest zou inroepen, gelet op haar onwettelijke uitsluiting uit het beraad waarvan de heer Eerste voorzitter van het hof

van beroep van Brussel Guy DELVOIE op de hoogte was, en door de (verkeerde) overtuiging dat Verzoekster (uiteindelijk) toch zou “plooiën”.

40. Zijn e-mail van 11 december 2008 verzond de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE op het tijdstip (15.59 uur) dat de griffie sloot (de griffie sluit om 16u).

Toelichting van Verzoekster:

Gelet op het belang van deze zaak, de toewijding van het griffiepersoneel en de nabijheid van de griffie t.o.v. het kabinet van de Eerste voorzitter (aangrenzende lokalen), twijfelt Verzoekster er niet aan dat de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE, toen hij die e-mail verstuurde en Verzoekster tot ondertekening van het arrest –dat door de twee collegae van Verzoekster reeds ondertekend zou zijn– uitnodigde, daarenboven wist dat inmiddels (omstreeks 15.30 uur zoals Verzoekster later vernam) een verzoekschrift tot heropening van de debatten was neergelegd en dat hij daarvan reeds kennis had genomen.

Voor de parlementaire onderzoekscommissie (zie hierna randnummer 110) verklaarde de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE trouwens later dat hij wel degelijk onmiddellijk wist dat een verzoekschrift tot heropening der debatten was neergelegd:

“Op dat ogenblik wist de hoofdgriffier mij te melden dat er even voor vier uur een verzoekschrift tot heropening der debatten in de zaak was neergelegd door de advocaten van de geïntimeerden.”

(http://www.dekamer.be/kvvcr/pdf_sections/comm/fortis/Lijst_hoorzittingen_1711007.pdf p. 130)

Door in zijn e-mail van 11 december 2008 het bestaan van dat verzoek te verzwijgen (de kranten die Verzoekster de dag later, 12 december 2008 las, maakten van het bestaan van dgl. verzoek reeds gewag), en door de kwestie als een formaliteit voor te stellen (de griffier zou aan de woning van Verzoekster haar handtekening komen halen), heeft de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE Verzoekster vooreerst onrechtstreeks doen verstaan dat hij geen enkel belang hechtte aan de informatie die Verzoekster hem verstrekt had, met name het feit dat het beraad manifest zonder haar had plaatsgevonden vóór 10 december 2008, zodat er geen sprake kon zijn van enige meerderheid op 10 december 2008.

Verder heeft hij geprobeerd Verzoekster te misleiden, in de hoop dat Verzoekster blindelings een arrest zou ondertekenen dat ook over het verzoek tot heropening der debatten zou oordelen, terwijl de berechting van dat verzoek eveneens een beraad zou vergen, wat onmogelijk was gelet op:

- (1) *de arbeidsongeschiktheid van Verzoekster met ingang van 10 december 2008 (zie randnummer 30),*

- (2) *de uitsluiting van Verzoekster uit het beraad door de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL (uitsluiting die formeel op 10 december 2008 definitief was voltrokken, zie randnummer 28),*
- (3) *de volstreckte feitelijke onmogelijkheid voor Verzoekster om na de incidenten van 10 december 2008 nog met de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL samen te werken (zie randnummer 26),*
- (4) *de morele onmogelijkheid van Verzoekster om nog met de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL samen te werken nadat hij Verzoekster had bevestigd zich in zijn rechtsprekende functie volstrekt niet aan de rechtsregels te moeten houden (zie randnummers 22 en 23),*
- (5) *het feit dat de Kamervoorzitter de uitkomst van het zogenaamd beraad buiten medeweten van Verzoekster al kenbaar had gemaakt aan minstens vijf personen (zie randnummer 25) en*
- (6) *het feit dat –zo bleek nadien- de uitsluiting van Verzoekster uit het beraad daadwerkelijk werd herbevestigd door Verzoekster nooit het verzoek tot heropening der debatten te bezorgen en Verzoekster dus de kennisname van procesakten te onthouden (zie randnummers 43 en 46).*

41. Verzoekster heeft later vernomen dat de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE zijn e-mail van 11 december 2008 om 15.59 uur heeft verzonden (zie stuk nummer 13) en vervolgens, korte tijd later, aan de echtgenoot van Verzoekster heeft doorgestuurd (zie stuk nummer 14).

Van: Delvoie Guy [mailto:guy.delvoie@just.fgov.be]

Verzonden: donderdag 11 december 2008 16:21

Aan: De Groof Jan

Onderwerp: Ziekteverlof Christine Schurmans

Urgentie: Hoog

Geachte Heer De Groof,

Ik heb uw mail met het doktersattest voor uw echtgenote goed ontvangen en dank u ervoor.

Ik hoop dat uw echtgenote voorspoedig zal herstellen en wens haar het allerbeste toe.

Omdat ik aanneem dat, vermits ze ziek is, de inbox van haar mailberichten niet haar eerste zorg zal zijn, neem ik de vrijheid u onderstaand bericht aan haar, naar u door te sturen met verzoek dit onder haar aandacht te willen brengen voor zover ze het nog niet gelezen zou hebben.

Het is namelijk van het grootste belang voor alle betrokkenen dat de zaak FORTIS morgen in de beste omstandigheden kan uitgesproken worden.

Ik heb daarvoor enkele bijzondere schikkingen getroffen, waarvan ik denk dat ze proportioneel zijn aan het belang van de zaak en aan de waarde die ik hecht aan het

imago van het hof, dat er zeker onder zou lijden wanneer het arrest niet getekend zou zijn door alle leden van de zetel.

Ik dank u van harte voor uw medewerking in deze.

*Met de meeste hoogachting en vriendelijke groet,
Guy Delvoie,
Eerste voorzitter
Hof van beroep te Brussel.*

Toelichting van Verzoekster:

Aldus heeft de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE de echtgenoot van Verzoekster deelgenoot gemaakt van de interne werking van het hof, inzonderheid door uitdrukkelijk naar het moeilijke beraad in deze zaak te verwijzen.

Het is evenzeer verbazend dat de heer eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel een email die hij aan Verzoekster had gestuurd, eenvoudigweg had doorgestuurd aan de echtgenoot van Verzoekster.

42. Verzoekster vernam pas later (zie randnummer 49) dat de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE haar op 11 december 2008 meermaals heeft pogen telefonisch te bereiken en bij haar kinderen –die zijn oproepen beantwoordden- had aangedrongen dat zij zeker –niettegenstaande de arbeidsongeschiktheid en de door haar geneesheer voorgeschreven rust- haar e-mails zou raadplegen.

Toelichting van Verzoekster:

Die handelswijze van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE komt er voor Verzoekster dus op neer dat hij van Verzoekster professionele arbeid eiste en zelfs haar kinderen daarvoor inschakelde teneinde haar daartoe aan te zetten.

43. Op 12 december 2008 werd Verzoekster omstreeks 08.30 uur door de politiediensten 'Minos' (politiezone van de gemeenten Boechout, Borsbeek, Mortsel, Wijnegem, Wommelgem) -die verklaarden te handelen op instructie van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE- gecontacteerd met de boodschap dat Verzoekster zich onmiddellijk met haar Eerste voorzitter in verbinding diende te stellen, wat Verzoekster deed.

Toelichting van Verzoekster:

Tijdens haar loopbaan heeft Verzoekster nooit gehoord van dergelijke handelwijze. Een korpsoverste die de politiediensten afstuurt op een magistraat die wegens ziekte afwezig is, getuigt van een volstrekt gebrek aan respect, eerbied en tact, in het bijzonder in het licht van de gebeurtenissen van 10 december 2008 waarvan Verzoekster de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE deelgenoot had gemaakt.

Ook de politiediensten konden hun verwondering niet de baas en getuigden van plaatsvervangende schaamte.

Verzoekster had na de oproep van de politie een kort gesprek met de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE. In dat gesprek bevestigde de heer eerste voorzitter Delvoie dat het arrest, reeds ondertekend door de twee overige magistraten, door een griffier naar de woning van Verzoekster zou worden gebracht om te worden ondertekend.

Op de opmerking van Verzoekster dat dit onmogelijk was, gelet op het verzoek tot heropening der debatten, toonde de heer eerste voorzitter zich verwonderd dat Verzoekster dat wist en verklaarde hij verder dat dat verzoek al was afgewezen door de twee overige magistraten van de 18de kamer.

Toelichting van Verzoekster:

Tijdens het korte telefonische gesprek dat Verzoekster met de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE toen heeft gehad, bleek heel duidelijk dat hij voor haar het bestaan van het verzoek tot heropening der debatten bewust verborgen heeft gehouden, in een onmiskenbare poging om haar te misleiden. Door in die omstandigheden haar handtekening trachten af te dwingen, heeft hij gepoogd een valsheid in geschrifte te laten plegen en Verzoekster tot medewerking aan die valsheid in geschrifte aan te zetten (zie hierna).

Verzoekster had immers zelf aan de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE gemeld dat zij in de pers die ochtend had gelezen dat een verzoekschrift tot heropening der debatten was ingediend en dat zulks –bij gebrek aan beraad waartoe Verzoekster onder meer door haar arbeidsongeschiktheid niet in staat was- elke ondertekening belette. Uit zijn reactie bleek ontegensprekelijk dat de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE het bestaan van het verzoekschrift tot heropening der debatten zeer goed kende en dat de twee overige leden van de kamer het verzoek al hadden afgewezen zodat de rol van Verzoekster louter formeel zou zijn.

Daarmee geconfronteerd, moest Verzoekster wel tot het besluit komen dat het voor haarzelf niet meer mogelijk was om met de Eerste voorzitter een normaal gesprek te voeren. Verzoekster heeft er hem tijdens dit gesprek meermaals op gewezen dat zij de druk die hij op haar persoon uitoefende, echt niet meer aankon.

Toelichting van Verzoekster:

Op 12 december 2008 heeft de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE, niettegenstaande de arbeidsongeschiktheid van Verzoekster wegens ziekte, nog verder op haar op onaanvaardbare en buitenproportionele wijze –die Verzoekster nooit eerder als magistraat had vastgesteld- druk uitgeoefend teneinde gevolg te geven aan zijn pogingen om haar tot ondertekening van het arrest te bewegen

44. Op het ogenblik dat Verzoekster in telefonisch gesprek met de politiediensten was (zie randnummer 43) zond de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE aan Verzoekster een e-mail op 12 december 2008 om 8u34 die zij niet onmiddellijk (nu haar PC afgesloten was en zij die ochtend in bed lag toen de politie belde) had gelezen, noch had kunnen lezen. In die e-mail voerde de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE de druk op Verzoekster op teneinde te bekomen dat Verzoekster het arrest zou ondertekenen (zie stuk nummer 15).

Die mail luidt als volgt:

Christine,

Ik probeer je vruchteloos te bereiken, per mail (geen leesbevestiging) en per telefoon. Ik heb gisterenavond twee maal een van je huisgenoten (tweemaal een van je dochters) aan de lijn gehad. De eerste keer heb ik haar op het hart gedrukt je te zeggen dat je absoluut mijn mail moest lezen, de tweede maal heb ik gevraagd mij dringend terug te bellen.

Wil je mij aub dringend per kerende mail bevestigen dat je deze mail en de mail die ik jhe gisteren stuurde gelezen hebt, zodat er geen risico is dat ik tevergeefs een auto en twee mensen naar Boechout doe rijden?

Met dank en vriendelijke groet,

Guy Delvoie

45. Aansluitend op haar telefoongesprek met de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE, heeft Verzoekster hem en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL om 09.40 uur een e-mail verstuurd ter bevestiging van dit gesprek (zie stuk nummer 16).

Geachte heer eerste voorzitter,

Ik verwijs naar ons telefonisch gesprek van 8 u 40, en naar de briefwisseling over de uitspraak Fortis, - waarvan ik slechts na deze telefoon kennis heb genomen.

U bevestigt mij deze morgen dat de griffier zich verplaatst om mij het arrest Fortis te laten ondertekenen, waarin ook naar Uw zeggen uitspraak is gedaan door Paul Blondeel en Mireille Salmon over de aanvraag tot heropening der debatten die gisteren is ingediend.

Ik wens te bevestigen dat ik onmogelijk kan ondertekenen.

Ik heb niet kunnen beraadslagen over deze aanvraag tot heropening gezien mijn afwezigheid wegens ziekte. Om dezelfde reden lijkt het mij ook uitgesloten dat U in mijn vervanging zou voorzien voor de handtekening.

Daarenboven werd het beraad over de zaak zelf onregelmatig beëindigd door Paul Blondeel op woensdag 10 december, - hoewel de uitspraak was voorzien voor maandag 15 december.

Ik wens het grootste voorbehoud te formuleren bij deze praktijken die manifest onwettig zijn en de druk die daarbij wordt uitgeoefend, - met inbegrip van uw beroep op politiediensten die me omstreeks 8 u 30 melden dat ik me onmiddellijk met U moet in verbinding stellen.

Met eerbiedige groeten,

Christine Schurmans

46. Daarop belde de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL met een dochter van Verzoekster en kondigde hij aan naar Verzoekster toe te komen om te beraadslagen, wat slechts een minuut zou duren. Verzoekster heeft de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE onmiddellijk per e-mail (09.59 uur, stuk nummer 17) gemeld dat zij daartoe niet in staat was.

Toelichting van Verzoekster:

Die oproep illustreert bijzonder veel. De poging van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE om Verzoekster blindelings een arrest te laten tekenen, was mislukt, niet enkel omdat Verzoekster ziek was, maar ook omdat Verzoekster had aangegeven dat omtrent het verzoekschrift tot heropening der debatten nooit enig beraad is gevoerd geweest, dat het beraad reeds voor het verzoekschrift onregelmatig was beëindigd, en zij dus onmogelijk kon tekenen.

Die vaststelling was ontegensprekelijk juist. De reactie van het hof van beroep van Brussel was dan ook om toch nog, niettegenstaande de medisch vastgestelde arbeidsongeschiktheid van Verzoekster en alhoewel louter formeel, een 'beraad' over het verzoekschrift tot heropening der debatten –dat reeds door 2 van de 3 magistraten zou zijn afgewezen- te voeren. Daarom wou de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL het huisbezoek afdwingen, louter en alleen om te kunnen beweren dat een beraad had plaatsgehad –weliswaar aan het bed van een zieke magistraat die geen processtukken had ontvangen, noch gelezen-, doch voor een magistraat die eerder al aangaf voor de eerbied van de rechtsregel geen oog te hebben zou dat laatste bezwaar niet onoverkomelijk zijn.

Zijn aankondiging dat zijn bezoek maar 'een minuutje' zou duren was in die context bijzonder veelzeggend, er zou niet inhoudelijk worden beraadslaagd, maar er zou wel een

ontmoeting aan het bed van Verzoekster zijn geweest waarvan hij had kunnen zeggen dat dat een beraad was. Verzoekster gruwelt bij de minachting die aldus voor de rechtsprekende functie en voor de rechten van de partijen tot uiting wordt gebracht.

47. Het is dus pas na het gesprek met de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE (zie randnummer 43), dat Verzoekster kennisnam van de e-mails die hij haar op 11 en 12 december 2008 had toegestuurd. In die e-mails is helemaal geen sprake van enig verzoek tot heropening der debatten, laat staan van een noodzakelijke beraadslaging daaromtrent.

In de e-mail van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL dd. 11 december 2008, verzonden om 23.47 uur (zie stuk nummer 18), waarbij hij aan Verzoekster de finale tekst van het arrest dat vrijdag 12 december 2008 zou worden uitgesproken, toezond (zie stuk nummer 19), zoekt men tevergeefs naar een verwijzing omtrent de heropening der debatten. Van het verzoekschrift tot heropening der debatten zelf ontbreekt ieder spoor.

Toelichting van Verzoekster:

Er werd dus gepoogd om Verzoekster daaromtrent te verschalken. Daarbij is niet aan de orde de vraag of een geminoriseerde raadsheer een arrest moet tekenen, vanzelfsprekend moet hij/zij dat, - doch uiteraard enkel voor zover het beraad regelmatig is gebeurd. Dat laatste is in casu manifest niet het geval geweest, noch wat de behandeling van het verzoek tot heropening der debatten betreft, noch wat de behandeling van de zaak vóór dit verzoek betreft.

48. Vanuit die invalshoek heeft Verzoekster op 12 december 2008 om 10u14 –op aanbeveling van de Voorzitter van het Hof van Cassatie Ivan VEROUGSTRAETE- bij de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer procureur generaal bij het hof van beroep te Brussel Marc DE LE COURT tegen de gang van zaken klacht ingediend (zie stuk nummer 20). De klacht die Verzoekster heeft ingediend luidde als volgt:

Dringend- Onregelmatige druk in Uitspraak Fortis

Geachte heer Eerste Voorzitter van het hof van cassatie, Geachte Heer Procureur Generaal,

Hiermede wens ik klacht neer te leggen tegen de heer eerste voorzitter Guy Delvoie en kamervoorzitter Paul Blondeel wegens de onregelmatige druk die op mij wordt uitgeoefend om het arrest Fortis te ondertekenen, dat naar ik verneem uitspraak doet op een aanvraag tot heropening der debatten die gisteren is ingediend, alsook over m.i. kennelijke onwettige praktijken.

Ik ben in ziekteverlof sinds 10 december. Ik heb uiteraard niet kunnen deelnemen aan een beraad over een aanvraag tot heropening der debatten.

Ik werd daarenboven uit het beraad zelf uitgesloten over de zaak zelf.

Ik maak U per afzonderlijk bericht de briefwisseling over m.b.t. deze aangelegenheid.

Met de meest eerbiedige groeten,

Christine Schurmans

Aansluitend stuurde Verzoekster aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer procureur generaal bij het hof van beroep te Brussel nog een aantal e-mails door, nl.

a) op 12 december 2008

1. de e-mail die de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE op 11 december 2008 om 15u59 aan Verzoekster had gestuurd (zie randnummer 39)
2. de e-mail die de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE op 12 december 2008 om 8u34 aan Verzoekster had gestuurd (zie randnummer 44)
3. de e-mail die Verzoekster op 12 december 2008 om 9u40 aan de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en aan de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL zond als antwoord op de de e-mail die de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE op 11 december 2008 om 15u59 aan Verzoekster had gestuurd (zie randnummer 45).
4. de e-mail die Verzoekster op 12 december 2008 om 9u59 aan de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE had gestuurd (zie randnummer 46)

b) op 13 december 2008

de e-mail die de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL op 10 december 2008 aan Verzoekster heeft gestuurd;

49. Naar aanleiding van die gebeurtenissen trof Verzoekster een e-mail aan die de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE haar op 12 december 2008 om 08.34 uur had toegestuurd en waarin hij zegt dat hij haar vruchteloos probeerde te bereiken (zie randnummer 42).
50. Op vrijdag 12 december 2008, omstreeks de middag, belde de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL aan de woning van Verzoekster in Boechout aan. Verzoekster lag ziek te bed, haar dochter Mélanie stond hem te woord met de boodschap dat Verzoekster ziek was en dat ze haar niet wou storen. In aanwezigheid van een persoon die de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL als de griffier had voorgesteld, snauwde hij Verzoeksters dochter, en haar zoon Matthias die inmiddels zijn zus was komen bijstaan, toe dat ze haar moesten zeggen dat dat Verzoeksters loopbaan zou kosten en dat hij 'de hoogste instanties had verwittigd'. Hij benadrukte dat, nu Verzoekster kennelijk de krant had kunnen lezen en e-mails had kunnen versturen, Verzoekster zeker niet "zo ziek"

moest zijn. Verzoeksters zoon heeft haar naderhand verklaard te hebben geantwoord dat enkel een dokter de bevoegdheid heeft om dit uit te maken.

Daarop, volgens wat Verzoeksters kinderen haar naderhand hebben verklaard, liet de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL de griffier vaststellen dat hem geen toegang tot Verzoeksters woning werd verleend. Verzoeksters zoon verklaarde haar nadien ook dat hij dan geantwoord heeft dat een griffier van alles akte moest nemen, waarop hij alludeerde op de bedreigingen van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL aan het adres van zijn moeder.

51. Op vrijdag 12 december 2008 heeft de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL, na een opeenvolging van atypische gebeurtenissen, incidenten en kennelijke onregelmatigheden die zich die dag in het Justitiepaleis van Brussel hebben afgespeeld, een arrest in de zgn. Fortis-zaak verspreid.

Toelichting van Verzoekster:

Een lezing van het arrest toont aan dat overhaast een tekst werd afgeleverd: het arrest telt veel spellingsfouten, onafgewerkte zinnen en is inhoudelijk onverzorgd (zie bv. de scherpe kritiek wat betreft de toepassing van het Nederlandse recht: <http://www.recht.nl/vakliteratuur/aflevering.html?aflevering=11299#a185656>).

Deze cruciale elementen –die nog maar bij een oppervlakkige lezing in het oog springen-, moesten de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS ertoe gebracht hebben vast te stellen dat de toestand helemaal niet zo was dat omtrent de oplossing die aan het geschil moest worden gegeven op 10 december 2008 een ontwerparrest voorlag (dat Verzoekster dan beweerdelijk niet wou ondertekenen), maar dat na 10 december 2008 nog moest worden beraadslaagd, zeker over de inhoud van het arrest, wat kennelijk in zeven haasten gebeurde omdat het formele resultaat (naast de inhoudelijke gebreken) van een bedenkelijk niveau bleek te zijn. Anders gesteld, voortgaand op het vormelijk resultaat, moest de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS vaststellen dat op het ogenblik dat Verzoekster van het beraad werd uitgesloten, geen ontwerp van arrest voorlag en aldus zelfs geen meerderheid kon hebben bestaan over een tekst op 10 december 2008. .

Alhoewel dit arrest ook vermeldt dat het in openbare zitting werd uitgesproken, wijst alles er op dat het arrest helemaal niet werd uitgesproken en zeker niet in een openbare zitting en derhalve om die reden al vals is.

Dit arrest vermeldt op pagina 1, "après délibéré, prononce l'arrêt suivant" en op pagina 141 "ainsi jugé par la 18ième Chambre de la Cour d'appel de Bruxelles qui était composée de Paul Blondeel (...), Christine Schurmans (...), Mireille Salmon (...) qui ont délibéré" (zie stuk nummer 1).

Toelichting van Verzoekster:

Omdat het arrest vermeldt dat de uitspraak na een beraad tussen de drie leden van de 18de kamer die allen met naam werden vernoemd werd uitgesproken, terwijl van een beraad geen sprake was, noch kon zijn, is het arrest ook om reden van die vermelding vals.

Verzoekster vraagt een bijzondere aandacht voor de rechtsprekende functie binnen een collegiaal beraadslagend orgaan.

In de Belgische rechtsorde zijn de leden van een rechtscollege gelijk. Drie magistraten vormden hier een kamer, die drie kamerleden zijn, als magistraat, gelijk. De beginselen die de rechtsprekende functie beheersen vergen dat de rechters samen, als college, tot een uitspraak komen en bijgevolg beraadslagen zowel over het dispositief als over de redenen van een vonnis of arrest. In de Belgische rechtsorde kan dit betekenen dat een minderheid zich moet neerleggen bij het standpunt van de meerderheid die zich tijdens het beraad aftekent. Dit is evenwel enkel zo indien alle leden van de kamer binnen hun rechtsprekende rol blijven. Wie zich schuldig maakt aan machtsafwendings, of de magistraat die zich bewust buiten de toepassing van de rechtsregels plaatst teneinde een oplossing voor het geschil te bereiken dat via de naleving van de rechtsregels onmogelijk zou kunnen worden bekomen, houdt op als magistraat te handelen. Hij kan dan ook geen enkel voordeel aan zijn status ontnemen, hij handelt onrechtmatig, vals en contra legem.

Indien dergelijke toestand voorligt, houdt het rechtscollege op te bestaan. Verzoekster werd in deze zaak zowel feitelijk als intellectueel uit het beraad geweerd. In die context kon het college nooit tot een rechtsgeldige uitspraak komen. Verzoekster heeft dit aan haar korpsverste gemeld, op 10 december 2008.

Verzoekster was op die dag (10 december 2008) arbeidsongeschikt verklaard terwijl ze voordien reeds ziek was. Vanaf 10 december 2008 konden onmogelijk van haar nog arbeidsprestaties worden verlangd. Alle handelingen jegens haar gesteld om haar toch tot het leveren van arbeidsprestaties aan te zetten waren bijgevolg onrechtmatig.

Het verzoek om, tijdens haar arbeidsongeschiktheid, een heropening der debatten mee af te wijzen terwijl daarover nooit werd beraadslaagd –wat in de feiten ontegensprekelijk vaststaat-, getuigt van een verwerpelijke instelling, magistraten onwaardig. Die eis, waarvoor Verzoekster als magistraat nooit heeft willen buigen, illustreert ten overvloede het failliet van de rechtsprekende functie zoals geconcipieerd door sommigen. Rechtspreken is niet blindelings een handtekening onder een valse verklaring –dat er beraad is geweest- plaatsen. De magistraat die gevraagd wordt daaraan mee te werken moet zich verzetten. Net daarom heeft Verzoekster geweigerd haar handtekening onder een vals arrest te plaatsen. Het is aan die onmenselijke druk dat Verzoekster heeft weerstaan.

52. De Belgische pers maakte daags na de uitspraak van het arrest –op 13 december 2008- gewag van mogelijke onregelmatigheden die in de aanloop van de uitspraak van het arrest werden begaan (zie stuk nummer 21). In het bijzonder besteedde de pers aandacht aan het feit dat Verzoekster het arrest niet had ondertekend en dat het arrest vermeldt dat

Verzoekster wettig was verhinderd zodat toepassing van artikel 785 van het gerechtelijk wetboek werd gemaakt (zie hiervoor, randnummer 36).

Verder beschreef de pers op welke nooit geziene wijze op 12 december 2008 in het justitiepaleis van Brussel bijzonder incidentrijk en op chaotische wijze door de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL en de advocaten van de partijen werd overlegd op zittingen die geen zittingen bleken te zijn, maar ‘informele vergaderingen’ –een begrip dat in het Belgisch gerechtelijk recht niet bestaat-, waarbij de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL alleen, zonder de zetel die hij voorzit, zich met de partijen ging onderhouden om hen te overhalen aan bepaalde juridische argumenten (de beweerde staatsteun die de aandeelhouders inriepen) of processuele initiatieven (het verzoek tot heropening der debatten van de FPIM) te verzaken.

53. De Belgische regering besloot in spoedberaad bijeen te komen op 13 december 2008 om de draagwijdte van het Fortis-arrest te bestuderen en de gevolgen ervan te analyseren. Naar aanleiding daarvan raakte bekend dat de toenmalige minister van justitie Jo VANDEURZEN niet aan dat beraad zou deelnemen (zie stuk nummer 22).

De minister van justitie verwachtte –zo bleek later- een rapport van de procureur generaal bij het hof van beroep van Brussel over de totstandkoming van het arrest van 12 december 2008. De procureur generaal bij het hof van beroep beschikt krachtens artikel 140 van het gerechtelijk wetboek (*“Het openbaar ministerie waakt voor de regelmatigheid van de dienst van de hoven en rechtbanken”*.) over de bevoegdheid om op de regelmatigheid van de dienst van het hof van beroep waaraan hij is verbonden (in casu Brussel), toe te zien.

Het rapport dat de minister van justitie van de procureur generaal van Brussel verwachtte, houdt verband met de uitoefening van de wettelijke bevoegdheden van de minister van justitie in de Belgische rechtsorde. De minister van justitie beschikt in het Belgische recht overeenkomstig artikel 1088 van het gerechtelijk wetboek immers over de bevoegdheid om aan de procureur generaal bij het Hof van Cassatie injunctie te geven om cassatieberoep aan te tekenen tegen uitspraken die de wet hebben geschonden.

Artikel 1088 van het gerechtelijk wetboek bepaalt:

De handelingen waarbij de rechters en de ambtenaren van het openbaar ministerie, alsmede de tuchtverheid van de openbare en ministeriële ambtenaren of van de balie hun bevoegdheid mochten hebben overschreden, worden, onverminderd de bepalingen van artikel 502, door de procureur generaal bij het Hof van Cassatie aangebracht bij dit hof, op voorschrift van de minister van Justitie, zelfs wanneer de wettelijke termijn voor de voorziening in cassatie verstreken is en geen enkele partij in voorziening is gekomen. Het hof vernietigt de handelingen, indien daartoe grond bestaat.

De toenmalige minister van justitie wou kennelijk niet aan regeringsberaad over het lot van Fortis deelnemen nu hij drager was van voormelde bijzondere bevoegdheid, terwijl in het geschil waarbij van die bijzondere bevoegdheid gebruik zou kunnen worden gemaakt,

de federale overheid via de Federale Participatie- en Investeringsmaatschappij –alhoewel geen procespartij zijnde-, toch economisch belanghebbende partij was.

54. Op 15 december 2008 werd in de Belgische pers gesuggereerd dat de Belgische regering, via Verzoekster, vooraf over de inhoud van het uit te spreken arrest zou zijn getipt.

In een artikel in Le Soir van 15 december 2008 werd beweerd dat Verzoekster haar echtgenoot, de heer Jan De Groof, deelgenoot zou hebben gemaakt van de strekking van het te wijzen arrest en dat haar echtgenoot de regering op de hoogte zou hebben gebracht (zie stuk nummer 23). In dit artikel wordt gesteld dat de heer Jan De Groof tot dezelfde politieke partij als de toenmalige eerste minister Yves LETERME behoort (CD&V).

De toenmalige eerste minister Yves LETERME heeft op 15 december 2008 in de pers verklaard dat hij reeds jaren geen contact meer heeft gehad met de echtgenoot van Verzoekster (zie stuk nummer 24).

55. Op 15 december 2008 zond de procureur generaal bij het hof van beroep van Brussel aan de toenmalige minister van justitie Jo VANDEURZEN een nota met zijn analyse van de feiten hem bekend in het licht van een mogelijke toepassing van artikel 1088 van het gerechtelijk wetboek (zie hiervoor randnummer 53, stuk nummer 25).

De procureur generaal kwam tot de conclusie dat het arrest van 12 december 2008, in ieder geval op het vlak van de behandeling van het verzoekschrift in heropening der debatten dat in deze zaak was neergelegd, onregelmatig was en derhalve in cassatie kon worden bestreden.

Zijn brief van 15 december 2008 luidt als volgt:

Monsieur le Ministre,

Concerne: arrêt de la Cour d'appel de Bruxelles (18ème chambre) dans l'affaire en cause d'ANDRE et crts. C/ FORTIS S.A. et crts.

J'ai l'honneur de vous faire parvenir ci-joint, avec le dossier de la procédure, une copie certifiée conforme (ANNEXE I) de l'arrêt rendu le 12 décembre 2008 par la Cour d'appel de Bruxelles, 18ème chambre, en cause d'ANDRE Jean-Patrick et autres c/ FORTIS S.A. et autres (RG. n° 2008/KR/350.)

Le présent envoi, ainsi que celui des autres pièces qui figurent en annexe à ce courrier et qui sont mentionnées dans le corps du présent rapport, a pour objet de vous permettre d'apprécier s'il y a lieu d'adresser à Monsieur le procureur général près la Cour de cassation les instructions prévues à l'article 1088, alinéa 1er du Code judiciaire.

Les éléments qui me paraissent devoir être soumis à votre appréciation sont les suivants.

Le lundi 1er décembre 2008, la cause avait été prise en délibéré par la 18ème chambre de la Cour d'appel (composée de M. Blondeel, président et de Mmes Schurmans et Salmon, conseillers), après dépôt au greffe de l'avis écrit du ministère public et des conclusions des parties portant sur le contenu de cet avis.

Aucune date précise n'avait été fixée pour le prononcé de l'arrêt, le président ayant cependant informé les parties que cet arrêt serait rendu au plus tard le 15 décembre 2008.

Le 12 décembre 2008, j'ai été avisé, d'une part, de ce qu'une audience serait vraisemblablement tenue dans l'après-midi afin de statuer sur une requête en réouverture des débats déposée la veille par les intimés et, d'autre part, que le délibéré rencontrait certaines difficultés.

Cette deuxième information résultait d'un courrier électronique que Madame le conseiller Schurmans a adressé, le 12 décembre 2008, à 10 h13, à Monsieur le Premier Président de la Cour de cassation et à moi-même.

Le message de Mme Schurmans, qui figure en ANNEXE II, signalait, en substance, qu'étant absente pour cause de maladie depuis le 10 décembre 2008, elle n'était pas en mesure de participer au délibéré relatif à la requête en réouverture des débats et qu'elle se refusait à signer un arrêt par lequel il serait statué sur ladite requête.

Ce magistrat faisait également état d'irrégularités - non autrement précisées - qui auraient affecté la délibération de la cour sur le fond de l'affaire.

Je me suis rendu au cabinet de Monsieur le Premier Président, en compagnie de mon premier avocat général (qui représentait le ministère public dans la cause), pour lui communiquer la teneur du courrier de Madame le conseiller Schurmans et lui en remettre une copie.

Au sortir de l'entrevue avec M. le Premier Président, mon premier avocat général et moi-même avons rencontré M. le président Blondeel, Mme le conseiller Salmon et M. le conseiller Lybeer, qui nous ont signalé qu'une réouverture des débats serait ordonnée d'office et que ces débats seraient repris ab initio le lundi 15 décembre devant un nouveau siège au sein duquel Mme Schurmans serait remplacée par un collègue.

Les dispositions nécessaires ont été prises, sur la base de cette information, pour que mon premier avocat général soit en mesure de siéger à l'audience prévue le 15 décembre.

Toutefois, le 12 décembre, vers 19h., j'ai reçu la visite, dans mon cabinet, des avocats des intimés qui m'ont exposé, pour l'essentiel, ce qui suit.

– *Dans le courant de l'après-midi, le président de la 18ème chambre aurait convié les conseils des parties à une réunion « informelle » qui se serait tenue dans la*

salle d'audience de la 1ère chambre de la cour d'appel et qui aurait porté sur la requête en réouverture des débats; Monsieur le président Blondeel aurait été le seul magistrat présent à cette réunion.

- Certains avocats se seraient inquiétés du cadre juridique exact de la réunion et auraient voulu déposer des conclusions, ce que Monsieur le président Blondeel aurait refusé. Ces conclusions auraient dès lors été déposées au greffe.
- Monsieur Blondeel ayant, à l'issue de la réunion, annoncé qu'un arrêt serait rendu le jour même (sans préciser s'il s'agirait de la décision sur le fond ou d'un arrêt limité à la demande de réouverture des débats), les avocats des intimés auraient attendu vainement devant la porte de la salle d'audience, qui est restée fermée. Cette circonstance aurait été constatée, à leur requête, par un huissier de justice.
- Les conseils des intimés auraient ensuite rédigé et signé un acte de récusation du président; l'heure de fermeture du greffe de la Cour d'appel étant dépassée, ils auraient demandé audience à Monsieur le Premier Président afin qu'il reçoive l'acte de récusation ou ordonne à un greffier présent de le recevoir. Monsieur le Premier Président leur aurait opposé un refus.
- Ils ont été ensuite avisés que l'arrêt sur le fond avait été rendu.

Vous voudrez bien trouver en ANNEXE III une lettre qui m'a été adressée ce jour par les conseils d'une des parties intimées, soit la S.F.P.I. Cette lettre, à laquelle est jointe une copie du constat d'huissier mentionné ci-dessus, contient un relevé détaillé des éléments que les avocats des intimés m'avaient communiqués lors de l'entretien précité.

Je relève d'autre part, à la lecture de l'arrêt de la 18ème chambre, que celui-ci énonce à la page 136, sous le n°128, relatif à la requête en réouverture des débats qu'il résulte des motifs et considérations qui précèdent et qui ont été délibérés par les trois membres du siège, que la cour a rejeté ce moyen (à savoir, apparemment, le moyen des appelants concernant l'absence d' approbation par la Commission européenne des éventuelles aides d'Etat que comporteraient certaines transactions critiquées) l'estimant en tout état de cause non fondé.

On peut déduire implicitement de ce motif, associé à l'absence de Madame le conseiller Schurmans à compter du 10 décembre 2008, que ce membre du siège n'a pas participé à la délibération qui a porté sur les considérations contenues dans l'arrêt et qui suivent l'attendu précité, de même que sur la partie du dispositif qui s'y rapporte.

Il convient en outre de souligner que dans son courrier électronique du 12 décembre 2008, Madame Schurmans déclare n'avoir participé en aucune manière à la délibération sur la requête en réouverture des débats déposée le 11 décembre 2008, alors que le magistrat précité était absente pour cause de maladie depuis le 10 décembre 2008.

Dans l'hypothèse où l'arrêt serait déféré à la Cour de cassation sur pied de l'article 1088, alinéa 1er, du Code judiciaire et pour autant que la décision relative à la requête en réouverture des débats soit annulée, cette annulation me paraît devoir entraîner celle de l'arrêt dans sa totalité, en ce sens que le surplus n'a pu être décidé que parce que la susdite requête a été rejetée.

Par ailleurs, Madame le conseiller Schurmans signale l'existence d'irrégularités qui concernent, selon ce magistrat, le délibéré quant au fond. Je ne dispose toutefois à ce jour d'aucune indication au sujet de la nature et du fondement des irrégularités alléguées.

Enfin, il est permis de se demander si, eu égard à ce que rapportent les avocats des intimés, l'arrêt peut effectivement être considéré comme ayant été prononcé en audience publique. Un malentendu sur ce point n'est cependant pas à exclure, car il est concevable - sous réserve de vérification que la prononciation de l'arrêt ait eu lieu dans le local ordinaire des audiences de la 18ème chambre, encore que la réunion « informelle » ait été organisée par le président dans la salle d'audience de la 1ère chambre.

En tout état de cause, la décision de la cour d'appel concernant la requête en réouverture des débats n'ayant pas été délibérée conformément à la loi, cette seule circonstance me paraît suffire à fonder la mise en mouvement de la procédure prévue l'article 1088, alinéa 1er du Code judiciaire.

Veillez agréer, Monsieur le Ministre, l'assurance de ma haute considération.

(get. M. De le Court)

56. Op 16 december 2008 ontving Verzoekster van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS een brief van 15 december 2008 met de volgende inhoud (zie stuk nummer 26):

Op vrijdag 12 december jl. hebt U mij een emailbericht gestuurd waarbij u verklaart in mijn handen klacht neer te leggen tegen de heer Guy Delvoie, eerste voorzitter van het hof van beroep te Brussel en tegen de heer Paul Blondeel, kamervoorzitter in het hof van beroep te Brussel.

Voor zover die klacht dient beschouwd te worden als een klacht zoals bedoeld in artikel 410, §3, eerste lid, van het Gerechtelijk wetboek voldoet zij niet aan de ontvankelijkheidsvereisten bepaald in het tweede lid van voormelde wetsbepaling.

Met de meeste hoogachting,

Toelichting van Verzoekster:

Zonder Verzoekster te horen omtrent haar klacht van 12 december 2008, zonder enige vorm van tegenspraak te voeren, werd haar klacht derhalve door het hoogste rechtscollege onontvankelijk verklaard en afgewezen.

Die informatie is dezelfde dag, in de Belgische pers publiek gemaakt (zie stuk nummer 27).

Met deze procedure bestrijdt Verzoekster de wijze waarop haar klacht door de Belgische rechterlijke overheden werd behandeld en waartegen in de Belgische rechtsorde geen enkel rechtsmiddel openstaat.

57. Uit de persberichtgeving van 16 december 2008 kon worden afgeleid dat de heer procureur generaal bij het hof van beroep van Brussel op verzoek van de toenmalige minister van justitie een rapport over de omstandigheden die tot de uitspraak van het arrest van 12 december 2008 hebben geleid, zou afleveren. In werkelijkheid was dat rapport reeds een dag eerder, op 15 december 2008 afgeleverd (zie randnummer 55), doch dat was niet onmiddellijk geweten.

Op 16 december 2008 schreef Verzoekster, door tussenkomst van haar raadsman, de procureur generaal als volgt aan:

Mijnheer de Procureur-Generaal,

Ik heb de eer u te melden dat ik de raadsman van mevrouw Christine Schurmans, raadsheer in het hof van beroep van Brussel ben.

Mijn cliënte vernam dat u werd belast met een rapporteringstaak betreffende de wijze waarop het beraad in de zgn. Fortis-zaak voor de 18de kamer van het hof van beroep van Brussel verliep.

Mijn cliënte verzoekt mij u te bevestigen volledig te uwer beschikking te zijn voor het verschaffen van elke toelichting betreffende de voor haar onaanvaardbare wijze waarop dat zgn. beraad onder leiding van kamervoorzitter Paul Blondeel is verlopen, alsmede bij de afwezigheid van beraad omtrent een verzoek tot heropening der debatten waarvan zij het bestaan in de pers heeft moeten vernemen. Dit verzoek werd kennelijk berecht in het inmiddels bekende arrest, zonder enig beraad binnen de 18de kamer.

(...)

(get. Patrick Hofströssler)

58. Verder werd in de pers van dezelfde dag (16 december 2008) beweerd dat ook Verzoekster van CD&V-signatuur zou zijn en dat zij zich plotseling ziek zou hebben gemeld. Hiermee werd meer dan gesuggereerd dat Verzoekster niet ziek zou zijn geweest en hoogstens een ziekte in extremis zou hebben voorgewend (zie stuk nummer 28).
59. Op 17 december 2008 werd een brief die de toenmalige eerste minister Yves LETERME aan de toenmalige minister van justitie Jo VANDEURZEN heeft gericht, publiek gemaakt (zie stuk nummer 29). Die brief luidt als volgt:

Waarde collega,

Aansluitend op de berichten en beweringen met betrekking tot eventuele beïnvloeding door mijzelf of mijn beleidscel van de rechterlijke macht in het Fortis-dossier, informeer ik U hierbij over het exacte feitenrelaas met betrekking tot de contacten van mijn beleidscel in dit dossier.

Er heeft geen enkel contact plaatsgevonden tussen mijzelf en welke magistraat dan ook in het kader van het Fortis-dossier.

Met betrekking tot de procedure voor de Voorzitter van de rechtbank van koophandel, verneemt mijn beleidscel op 6 november via de beleidscel van de minister van Financiën dat het parket een advies gaat uitbrengen in de zaak. Uit die informatie blijkt ook dat de strekking van het advies op dat ogenblik al bekend is.

Er is daaropvolgend een kort informatief contact om 12.22 uur tussen een raadgever van de beleidscel en Substituut Procureur des Konings Paul Dhaeyer teneinde daarover bevestiging te krijgen. Dit telefonisch onderhoud duurt exact een minuut en dertig seconden. Daarin deelt de betrokken Substituut mede dat hij zijn advies om 15.00 uur zal uitbrengen en er wordt niet op de inhoud daarvan ingegaan.

De voorzitter van de FOD kanselarij verneemt in de daaropvolgende dagen van een raadgever van de beleidscel van de minister van Justitie dat de substituut in kwestie graag het advies dat hij heeft uitgebracht inhoudelijk zou toelichten. Op die vraag wordt ingegaan; de voorzitter belt de betrokken substituut op datum van 10 november 2008 om 19.30 uur. Dit gesprek duurt 21 minuten 21 seconden. De voorzitter van de kanselarij luistert en doet verder niets.

Op 11 november belt substituut Dhaeyer zelf terug naar een raadgever van mijn beleidscel. Doordat de verbinding verbroken werd wegens gebrekkige ontvangst, belt deze raadgever zelf terug. Dit tweede gesprek vindt plaats op 11 november om 11.57 uur. In dat gesprek raadt de betrokken substituut aan dat de advocaten van de Belgische staat zich bij zijn advies zouden aansluiten en biedt hij ook aan om zijn advies zelf bij de Eerste Minister te komen toelichten. Op die suggestie wordt niet ingegaan.

Uit hetgeen voorgegaat blijkt duidelijk dat er geen sprake is van enige beïnvloeding vanuit mijn beleidscel.

Voor wat betreft de procedure voor het hof van beroep heeft er geen enkel contact plaatsgevonden tussen mijn beleidscel en de magistraten die bij dit dossier betrokken zijn.

Verder werden er wel de volgende contacten met mijn beleidscel opgenomen.

Op woensdag 10 december om 19.45 uur belt de heer Jan De Groof naar Hans D'Hondt, voorzitter van de kanselarij. Deze neemt de telefoon niet op maar stuurt om 19.59 u een sms met de mededeling 'Jan, ik zit in kernkabinet. Ik bel je later terug.' De Heer De Groof bevestigt om 20.00 uur ontvangst van dit antwoord.

Om 21.44 u diezelfde avond laat de heer De Groof aan de voorzitter van de Kanselarij weten dat hij vanaf dat ogenblik belet is en met de vraag hem de dag daarop te bellen (op dat ogenblik had Hans D'Hondt geen inhoudelijke informatie terzake en wist hij niet dat Christine Schurmans deel uitmaakte van de kamer die het Fortisdossier behandelde). Hij antwoordt om 21.45 uur per sms op deze vraag: 'OK'.

Op 11 december om 09.01 uur probeert de heer de Groof terug te bellen maar Hans D'Hondt neemt de communicatie niet op.

Op diezelfde dag om 9.45 u belt Hans D'Hondt zelf terug naar Jan De Groof en die vertelt hem dat er een naar zijn zeggen plotse wijziging zou zijn opgetreden in de besluitvorming m.b.t. het Fortisdossier - wijziging waarmee Christine Schurmans het niet eens zou zijn. Hij verneemt op dat ogenblik dat zij lid is van deze kamer en vooral dat zij blijkbaar in een conflict verwickeld is met de andere leden van de kamer.

Hij informeert aansluitend op dit telefonisch gesprek eens bij de beleidscel van Financiën maar daar heeft men geen inlichtingen terzake. Er wordt niets anders gedaan.

Op 11 december om 10.52 uur stuurt de heer De Groof een sms naar Hans D'Hondt met het door hem als vertrouwelijk aangegeven bericht dat Christine Schurmans de 'hoogste instanties bij het Hof van Cassatie' heeft kunnen overtuigen van de 'mogelijke dramatische wending'. De Groof vraagt om voorlopig niets te doen, met de mededeling dat hij zal terugbellen zodra hij uit vergadering is.

Op 12 december om 11.36 uur probeert hij opnieuw Hans D'Hondt te bereiken per telefoon - zonder resultaat. Daarna vindt er nog een telefonisch contact plaats, wellicht via de gewone telefoonlijn, want er is geen aanduiding op het gsm-toestel terug te vinden. Daarbij wordt door de heer De Groof het conflict tussen de magistraten nog eens vermeld en wordt ook meegedeeld dat de leden van de kamer zelf naar mevrouw Schurmans zijn gereden met de vraag om te ondertekenen.

Door de heer De Groof werd ook de vraag gesteld om voor mevrouw Schurmans een alternatief te vinden en gesuggereerd om haar eventueel te benoemen in het comité Lamfalussy - vraag die onmiddellijk als onmogelijk werd gekwalificeerd.

Aan de mondelinge informatie die bij al deze telefonische contacten aan mijn beleidscel werd verstrekt, werd geen enkel verder gevolg gegeven.

U kan vaststellen dat er geen sprake kan zijn van enige poging noch intentie om de rechtsgang te beïnvloeden. Ik laat U als Minister van Justitie de zorg om uit te maken welk gevolg aan deze inlichtingen kan gegeven worden.

Uw dienstwillige,

Yves Leterme

60. In een korte mededeling bevestigde de toenmalige minister van Justitie Jo VANDEURZEN op 17 december 2008 dat hij van toenmalig eerste minister Yves LETERME een brief had gekregen waarin het relaas werd gegeven van de contacten die er waren geweest tussen de beleidscel van de toenmalige eerste minister en het gerecht.

Toenmalig minister van Justitie Jo VANDEURZEN verklaarde dat hij die brief in de namiddag van 17 december 2008 aan de bevoegde instanties had overgemaakt, te weten aan de procureur generaal bij het hof van beroep van Brussel en aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS.

61. Toenmalig eerste minister Yves LETERME heeft in zijn voormelde brief verwezen naar de verklaring van de echtgenoot van Verzoekster die stelde dat Verzoekster op 11 december 2008 met het Hof van Cassatie contact zou hebben gehad.

Kennelijk als reactie op die zinsnede in de brief van toenmalig eerste minister Yves LETERME, heeft de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS op 17 december 2008 publiek gemaakt dat Verzoekster op 11 december 2008 nooit met het Hof van Cassatie contact had gezocht (zie stuk nummer 30).

Toelichting van Verzoekster:

Uit wat voorafgaat blijkt dat dit fout was (zie hiervoor, randnummer 34).

62. Op 17 december 2008 ontving Verzoekster een telefonische oproep van een collega magistraat (dhr. A. Boyen) die aan Verzoekster meldde dat hij haar in tucht wou verhoren. Niettegenstaande de arbeidsongeschiktheid van Verzoekster drong hij aan op een zeer snelle afspraak voor de volgende dag, 18 december 2008.

Dezelfde dag werd de afspraak schriftelijk bevestigd (de brief werd per email aan Verzoekster bezorgd). De brief is ingevolge een materiële vergissing gedateerd op 16 oktober 2008, maar dateert van 17 december 2008 en werd op die dag per email verstuurd.

De brief luidt als volgt:

Mevrouw de raadsheer,

Mag ik U vragen mij een bezoek te komen brengen op donderdag 18 december 2008 om 14.00 uur op het secretariaat van de eerste voorzitter van het Hof van beroep (1ste

verdieping – lokaal M 206) om er gehoord te worden in een zaak waarin ik als onderzoeksmagistraat werd aangesteld.

Gelet op de hoogdringendheid ben ik verplicht U langs deze weg uit te nodigen en reken ik op uw aanwezigheid.

Met beleefde groeten.

*Voor A.Boyen.
Raadsheer-onderzoeksmagistraat.*

De griffier,

A.Vogeleer.

De email waarmee voormelde brief op 17 december 2008 om 15u50 aan Verzoekster werd toegestuurd luidt als volgt:

Geachte mevrouw de raadsheer,

Gelieve in bijlage een schrijven van de heer onderzoeksmagistraat Boyen te vinden.

Met de meeste hoogachting,

Vogeleer L.

Toelichting van Verzoekster:

Verzoekster moest in extremis worden uitgenodigd voor tuchtverhoor. Waarop het tuchtverhoor precies betrekking had werd verwonderlijk genoeg –en in strijd met het Verdrag- niet aan Verzoekster gemeld. Dat Verzoekster arbeidsongeschikt was, was overduidelijk geweten, maar kennelijk volstrekt irrelevant voor de gerechtelijke overheden. Pas later die dag, bleek waarom Verzoekster hals over kop eerst telefonisch en vervolgens met een mailbevestiging moest worden uitgenodigd, zonder enige verduidelijking. Immers, later die dag zou via een persconferentie publiek worden gemaakt dat Verzoekster tuchtrechtelijk zou worden vervolgd (zie hierna).

63. Op 17 december 2008 werd een persconferentie georganiseerd door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de eerste voorzitter van het

hof van beroep van Brussel. Op die persconferentie werd verklaard dat in het dossier Fortis:

- de indruk werd gewekt dat de scheiding der machten niet werd gerespecteerd;
- de uitvoerende macht geprobeerd heeft een rechterlijke uitspraak te beïnvloeden;
- de klachten die Verzoekster had ingediend snel werden onderzocht en werden verworpen;
- een tuchtprocedure tegen Verzoekster werd ingeleid omdat zij
 - niet echt ziek zou zijn geweest en daarom het arrest had moeten ondertekenen;
 - de absolute geheimhouding waartoe een rechter is gehouden had geschonden.

Op de tv-beelden die 's avonds van deze persconferentie werden uitgezonden verklaarde de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS dat één van de rechters, namelijk Verzoekster, het geheim van het beraad had geschonden door te spreken met haar echtgenoot:

"Mevrouw Schurmans heeft met mij nooit contact gehad", aldus Londers. Hij zei ook nog 'heel erg geschrokken te zijn van de brief die Leterme naar Vandeurzen heeft gestuurd'. Hij stipte aan dat een magistraat tot geheimhouding verplicht is en dat die plicht ook geldt voor naaste familieleden. Hij noemde het vrij verrassend te moeten lezen dat de man van mevrouw Schurmans contact heeft gehad met het kabinet van de premier om hem te waarschuwen voor een dramatische wending in het dossier" ¹.

64. Op 17 december 2008 hebben de gebeurtenissen van die dag de werkzaamheden in het federale parlement grondig beïnvloed. Toen voormelde gebeurtenissen van die dag in het parlementair halfrond uitlekten, werd het geplande debat over de begroting afgeblazen en werd in de plaats daarvan omtrent deze kwestie gedebatteerd. Terwijl sommigen aandrongen dat de toenmalige eerste minister Yves LETERME het ontslag van zijn regering zou aanbieden, ontstond een meerderheid om deze kwestie door een parlementaire onderzoekscommissie te laten onderzoeken.
65. Onder de druk van de omstandigheden, in het bijzonder de aanhoudende vragen van de pers opdat Verzoekster toelichting zou geven bij de omstandigheden die gemaakt hebben dat zij het arrest van 12 december 2008 niet heeft getekend en het feit dat er kennelijk binnen het hof van beroep van Brussel een heuse "magistratenoorlog" werd uitgevochten, heeft Verzoekster, via haar raadsman, op 17 december 2008 volgende persmededeling gedaan (zie stuk nummer 31):

RAADSHEER CHRISTINE SCHURMANS ONTKENT MET KLEM ELKE VORM VAN
BEÏNVLOEDING IN DE ZGN. FORTISZAAK

¹. http://www.tijd.be/nieuws/binnenland/Cassatie_ziet_geen_bewijzen_voor_beïnvloeding.8119903-438.art

Christine Schurmans, raadsheer in het hof van beroep van Brussel, ontkent met de meeste klem dat op haar tijdens de behandeling en het beraad van de zgn. Fortiszaak, politieke druk werd uitgeoefend. Nooit is Christine Schurmans door wie dan ook benaderd geworden. Christine Schurmans staat op haar onafhankelijkheid en onpartijdigheid en zou nooit voor welkdanige druk bezwijken.

Christine Schurmans vraagt respect voor het ambt van magistratuur en voor de rechtsregels die voor magistraten in het bijzonder gelden. Zij kan op geen enkele wijze publiekelijk toelichting geven bij de wijze waarop werd beraadslaagd. Het geheim van het beraad belet dat zij zich kan verdedigen tegen onterechte aanvallen.

Christine Schurmans zal geen enkele publieke verklaring afleggen omtrent de gebeurtenissen waarover werd bericht, in het bijzonder omtrent de zgn. magistratenruzie. Zij zal vastberaden en overtuigd haar professionele eer en integriteit verdedigen. Christine Schurmans zal in deze zaak enkel via de rechterlijke kanalen die voor magistraten openstaan, handelen.

66. Op 18 december 2008 beheerste dit onderwerp alle media in België en werd zeer uitgebreid verwezen naar de striemende bewoordingen waarmee de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel op hun gezamenlijke persconferentie van 17 december 2008 over Verzoekster hadden gesproken.

Sommige media slikten zonder zich bij een en ander vragen te stellen moeiteloos de verwijten van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel. In bepaalde pers werd Verzoekster beschreven als een handlanger van de regering die een voor de regering negatieve uitslag pogde te verhinderen.

67. Het parlement beval op 18 december 2008 dat deze aangelegenheid door een parlementaire onderzoekscommissie zou worden onderzocht.

68. Op 18 december 2008 bracht de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, samen met de Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel, een bezoek aan de toenmalige voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Bij die gelegenheid heeft de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS aan de toenmalige voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers een brief met de volgende inhoud overhandigd (zie stuk nummer 32):

Mijnheer de Voorzitter,

Na een grondige analyse van de brief van 17 december van eerste minister Leterme aan minister van Justitie Vandeuren is bij eerste voorzitter Delvoie en mijzelf de vraag gerezen - waarop in voormelde brief geen antwoord wordt gegeven - wat er uiteindelijk is gebeurd met de info die de kanselarij had bereikt.

Wanneer evenwel die informatie in parallel wordt gebracht met bepaalde initiatieven in de Fortis-zaak, komen onvermijdelijk een aantal duidelijke aanwijzingen aan de oppervlakte dat alles in het werk is gesteld dat het arrest van de 18de kamer van het hof van beroep niet zou kunnen worden uitgesproken zoals voorzien en dat gepoogd is de zaak te laten behandelen door een anders samengestelde zetel, wellicht in de hoop op een ander resultaat dan de aangekondigde 'dramatische wending', onder te verstaan een hervorming van het vonnis van de voorzitter van de rechtbank van koophandel van Brussel zetelend in kortgeding.

Ik acht die vaststelling zodanig ernstig dat ik eraan houd u hiervan onmiddellijk in kennis te stellen.

Het spreekt vanzelf dat bovenvermeld standpunt moet onderbouwd worden in een uitgebreide noot die in voorbereiding is en die ik u zo snel mogelijk zal overmaken.

69. Die brief werd op 18 december 2008 onmiddellijk in de media verspreid en uitgebreid becommentarieerd. De pers merkte daarbij op dat uit gerechtelijke bron aan de toenmalige voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers duidelijk werd gemaakt dat de regering al twee dagen voordat het bewuste arrest op 12 december gevelde werd, weet had van de teneur van het arrest. Volgens de krantencommentatoren had de regering dus al op 10 december 2008 weet van de strekking van het arrest (zie stuk nummer 33).
70. Op 18 december 2008, tijdens de voormiddag, heeft Verzoekster in handen van de Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel tegen de Kamervoorzitter van de 18de kamer tuchtklacht ingediend.
71. Op 18 december 2008, 's namiddags, werd Verzoekster voor de eerste maal omtrent de feiten die haar aanbelangden in tucht verhoord. Haar verhoor startte om 14u45 en eindigde om 18u45. Verzoekster moest zich de dag later aanbieden om haar verhoor verder te zetten (zie randnummer 74).

Toelichting van Verzoekster:

De opening van een tuchtonderzoek, noch de tenlastelegging werden aan Verzoekster op voorhand gemeld. Zij werd door de magistraat-onderzoeker die door de Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel kennelijk werd aangewezen, op 17 december 2008 telefonisch uitgenodigd. Niettegenstaande het feit dat Verzoekster op dat ogenblik nog arbeidsongeschikt was, werd zij met veel aandrang gevraagd toch naar het Justitiepaleis te komen om te worden gehoord. Wat haar ten laste werd gelegd, werd niet aan Verzoekster gemeld, noch mondeling, noch schriftelijk.

72. Op het ogenblik dat Verzoekster zich op 18 december 2008 klaarmaakte om zich naar Brussel te begeven om gevolg te geven aan voormelde telefonische oproep (zie randnummer 71), belde aan haar woonst te Boechout onaangekondigd een haar onbekende geneesheer aan. De geneesheer stelde zich voor als een controlegeneesheer

die op verzoek van de Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel werd aangewezen om na te gaan of Verzoekster daadwerkelijk arbeidsongeschikt was zoals bleek uit het medisch attest van 10 december 2008 (zie hiervoor, randnummer 30).

Verzoekster verschaftte de controlegeneesheer toegang en werd door hem onderzocht en arbeidsongeschikt bevonden (zie stuk nummer 34). De controlegeneesheer bevestigde derhalve het medisch attest van volledige arbeidsongeschiktheid van 10 december 2008.

73. Op 19 december 2008, in de voormiddag, poogde de raadsman van Verzoekster de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS te spreken, doch een gesprek werd via het secretariaat van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS niet toegelaten. Een verklaring voor die weigering werd niet gegeven, de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS weigerde simpelweg elk contact met Verzoekster.
74. Op 19 december 2008 werd Verzoekster een tweede keer in tucht verhoord (zie randnummer 71).

Verzoekster werd die dag verhoord:
van 10u45 tot 11u12,
van 11u20 tot 13u15 en
van 14u05 tot 15u35.

75. De procureur generaal bij het hof van beroep van Brussel Marc DE LE COURT heeft op 19 december 2008, de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS als volgt aangeschreven (zie stuk nummer 35):

Monsieur le Premier Président,

Ayant appris par la presse que vous comptez déposer entre les mains de M. le président de la Chambre des représentants une note concernant les circonstances entourant l'affaire dite « FORTIS », j'ai l'honneur de vous informer de ce qui suit.

M. le premier président de la cour d'appel m'a transmis hier une lettre de dénonciation sur la base de l'article 29 du CIC, à laquelle était jointe un exposé des faits dont je vous prie de bien vouloir trouver en annexe une copie. Dans cet exposé figure aux points 22 et suivants une relation des deux entretiens que j'ai eus avec M. le premier président le 12 décembre 2008.

Je tiens à vous faire part de mon très profond étonnement tant à propos de la manière dont le contenu de ces entretiens est relaté que de l'analyse qui en est faite.

J'ai bien reçu le 12 décembre 2008 vers 13.30 heures un appel téléphonique d'un membre du cabinet du ministre de la Justice, qui m'a averti de difficultés dans le délibéré (sans autre précision) en m'invitant à remplir ma mission légale prévue à l'article 140 du CJ.

Je tiens à vous préciser que si j'avais reçu ces informations d'une autre source - quelle qu'elle soit- j'aurais entrepris auprès de M. le premier président de la cour d'appel la même démarche, toujours dans le cadre de ladite mission légale.

Lors du premier entretien que j'ai eu avec M. le premier président, celui-ci m'a signalé que les difficultés étaient exclusivement liées à l'état de santé de Mme Schurmans, ce qui faisait seulement obstacle à ce qu'elle signe l'arrêt.

Toutefois, M. le premier président avait également évoqué la possibilité d'une réouverture des débats sur le fond devant un siège comprenant deux membres du siège originaire et un conseiller substituant Mme Schurmans.

A ce stade, l'existence de problèmes en rapport avec une telle composition du siège n'a pas été évoquée, dès lors que, selon M. le premier président, l'empêchement de Mme Schurmans était causé par des problèmes de santé.

Il est évident que si un mail de Mme Schurmans ne m'était pas parvenu - après mon premier entretien avec M. le premier président j'aurais considéré que mon intervention était terminée.

La seconde visite que j'ai rendue à M. le premier président fait donc bien suite à la découverte du mail émanant de Mme le conseiller Schurmans et qui vous était également adressé.

Ignorant si vous aviez eu la possibilité matérielle de prendre connaissance de ce mail et d'en informer M. Delvoie, j'ai, après m'être entretenu à ce propos avec M. le procureur général près votre haute cour, estimé devoir remettre une copie à M. le premier président de la cour d'appel. J'ai, lors de cette seconde visite, envisagé avec M. Delvoie les conséquences procédurales liées aux éléments de fait dont j'avais été informé, en lui signalant, dans un souci de transparence que mon office ne pourrait occulter le contenu factuel du mail dans certaines hypothèses procédurales.

Je tiens à vous préciser que je n'ai jamais eu connaissance du contenu de l'arrêt en préparation avant sa diffusion via mail le soir du 12 décembre, ni n'ai cherché à la savoir prématurément.

Le but de mes visites n'a été que de porter des éléments - à mon estime capitaux - à la connaissance du supérieur hiérarchique de la cour d'appel, sans avoir à cet égard la moindre conversation à ce sujet avec les membres du siège, lesquels ont seuls la mission de statuer sur le fond du dossier et les incidents de procédure.

J'ai donc laissé à M. Delvoie le souci d'apprécier lui même la diffusion à donner auprès des magistrats du siège des éléments d'information que je lui ai communiqués.

Ces précisions me paraissent à ce point importantes que je me permets de vous les communiquer directement.

J'adresse copie de la présente à M. le procureur général près votre cour et à M. le premier président Delvoie.

Veillez agréer, Monsieur le Premier Président, l'assurance de ma haute considération.

(get. M. De le Court)

Toelichting van Verzoekster:

Deze brief illustreert treffend hoezeer de procureur generaal bij het hof van beroep van Brussel overtuigd was van het feit dat de gebeurtenissen die zich tijdens het beraad van de zaak hadden afgespeeld en waarvan Verzoekster op 12 december 2008 gewag had gemaakt, de regelmatigheid van de procesgang aanbelangden en dat de toepassing van de rechtsregels maakte dat moest worden ingegrepen om de procesgang weer regelmatig te laten hervatten. Evenzeer blijkt uit die e-mail hoezeer de eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel heeft gepoogd om de procureur generaal in diskrediet poogde te brengen, kennelijk bevreesd voor de nakende blootlegging van de processuele onregelmatigheden die zich onder gezag van de eerste voorzitter van het hof van beroep afspeelden.

76. Op 19 december 2008, in de namiddag, bezorgde de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS aan de toenmalige voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers de noot die hij bij zijn brief van 18 december 2008 (zie randnummer 68) had aangekondigd.

Die noot luidt als volgt (zie stuk nummer 36):

Nota aangekondigd in de brief van 18 december 2009 van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie gericht aan de Heer Herman Van Rompuy, Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

1. Voorafgaandelijke opmerkingen

1.1. Deze nota heeft uitsluitend betrekking op de afwikkeling van de procedure in de zogenaamde Fortis-zaak zoals gevoerd voor het Hof van Beroep te Brussel. Zij betreft dus niet de procedure zoals gevoerd voor Mevrouw de voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel, zetelend in kort geding.

De eerste voorzitter van het Hof van Cassatie beschikt over geen informatie met betrekking tot het verloop van de procedure in eerste aanleg en beschikt bovendien geen wettelijk recht van toezicht op de rechtbanken van koophandel noch ten aanzien van magistraten van het openbaar ministerie.

1.2. Het debat mag niet verplaatst en afgeleid worden naar de vraag naar de regelmatigheid van het arrest dat op 12 december werd uitgesproken door de 18^e kamer van het Hof van Beroep te Brussel.

Tegen die beslissing staat een rechtsmiddel open, namelijk het cassatieberoep, en het komt aan het Hof van Cassatie toe om hieromtrent finaal een oordeel te vellen.

Gezien ik de korpschef ben van het rechtscollege dat kennis zal moeten nemen van een eventueel cassatieberoep, kan ik uitaard ook geen uitspraken doen over de geldigheid van voormeld arrest en kan derhalve wettelijk en deontologisch niet antwoorden op de kritieken die op dat vlak eventueel worden geformuleerd.

2. Een algemeen tijds kader.

De zaak Fortis werd voor het Hof van Beroep te Brussel gepleit op de zittingen van 27 en 28 november en werd op 1 december in beraad genomen op. De uitspraak van het arrest werd, blijkens de vermeldingen op het proces-verbaal van de terechtzitting van 1 december, bepaald op 15 december "ten laatste".

Op donderdag 11 december 2008 omstreeks 15.30 uur werd er door de "Société Federale de Participation et d'Investissement" ter griffie van het Hof van Beroep te Brussel een verzoekschrift tot heropening van de debatten neergelegd.

Het arrest werd op 12 december 2008 uitgesproken door kamervoorzitter Blondeel alleen, overeenkomstig artikel 782bis van het Gerechtelijk Wetboek.

3. De informatie bekomen op de Kanselarij van de Eerste Minister.

3.1. Uit de brief van Eerste Minister Leterme van 17 december 2008, gericht aan de Heer Jo Vandeurzen, minister van Justitie, blijkt dat de Kanselarij van de Eerste Minister en meer bepaald de kabinetchef de Heer Hans D'Hondt in de loop van 11 december 2008 verneemt dat er een "plotse wijziging zou zijn opgetreden in de besluitvorming m.b.t. het Fortis-dossier", dat dit dossier "mogelijk een dramatische wending" neemt en dat een van de drie raadsheren die zetelt in de zaak zich niet akkoord kan verklaren met de op til zijnde beslissing.

In de hele context van de zaak en meer bepaald rekening gehouden met het standpunt ingenomen door de regering in het Fortis-dossier, kon er op dat ogenblik onmogelijk enig misverstand ontstaan omtrent de draagwijdte van dit bericht, nl. een hervorming van de beschikking van Mevrouw de voorzitter van de Rechtbank van Koophandel te Brussel, zetelend in kort geding, van 18 november 2008, viel te verwachten.

Het betrof derhalve zeer gevoelige informatie gelet op het feit dat de regering zoniet rechtstreeks dan toch onrechtstreeks via de Federale Participatie- en Investeringsmaatschappij belang had bij de uiteindelijk afloop van de gerechtelijke procedure en dus betrokken partij was.

Hierbij moet ook in acht worden genomen dat de ontvanger van de berichten, de Heer Hans D'Hondt, niet alleen voorzitter is van de Kanselarij van de Eerste Minister, maar daarenboven ook een rechtstreekse band heeft met een van de procespartijen, zijnde de voornoemde Federale Participatie- en Investeringsmaatschappij.

Het betrof tevens vertrouwelijke informatie die enkel kon verstrekt worden omdat, zoals blijkt uit de brief van de Eerste Minister van 17 december 2008, een van de zetelende magistraten van het Hof van Beroep zijn beroepsgeheim en meer bepaald het geheim van het beraad klaarblijkelijk had geschonden, feit dat strafbaar is gesteld overeenkomstig artikel 458 van het Strafwetboek.

3.2. In de voormelde brief van de Eerste Minister wordt aangegeven: "Aan de mondelinge informatie die bij al deze telefonische contacten aan mijn beleidsceel word verstrekt, werd geen enkel gevolg gegeven".

Welnu overeenkomstig artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering is iedere gestelde overheid, ieder openbaar officier of ambtenaar die in de uitoefening van zijn ambt kennis krijgt van een misdaad of een wanbedrijf, verplicht daarvan dadelijk bericht te geven aan de procureur des Konings bij de rechtbank binnen wier rechtsgebied die misdaad of dat wanbedrijf is gepleegd of de verdachte zou kunnen worden gevonden en aan die magistraat alle desbetreffende inlichtingen, processen-verbaal en akte te doen toekomen.

Indien onmiddellijk gevolg zou zijn gegeven aan die wettelijke verplichting was onmiddellijk elke dubbelzinnigheid onmogelijk en werd de pas afgesneden aan alle mogelijke toekomstige speculaties.

Het is quasi ondenkbaar dat men zich op de Kanselarij van de Eerste Minister geen rekenschap heeft gegeven van de ernst van het lekken van door het beroepsgeheim beschermde informatie en de mogelijke gevolgen hiervan op de verdere afwikkeling van de Fortis-zaak.

3.3. De beperkte onderzoeksmogelijkheden die de eerste voorzitter van het Hof van Cassatie te dezen heeft, laten niet toe te verifiëren of aan de verstrekte informatie inderdaad "geen enkel gevolg werd gegeven".

Dit kan evenwel niet verhinderen dat een bepaald parallelisme onmiddellijk in het oog springt.

Uit het relaas in de brief van de Eerste Minister van 17 december kan met aan zekerheid grenzende waarschijnlijk afgeleid warden dat de laatste telefonische contacten tussen de Heer D'Hondt en de Heer De Groof op donderdag 11 december 2008 op de middag hebben plaatsgevonden.

Diezelfde namiddag om 15.30 uur, kort voor de sluiting van de griffie, leggen de raadslieden van de Société Fédérale de Participation et d'Investissement" een verzoekschrift tot heropening der debatten neer.

Als reden voor dit verzoek wordt aangevoerd dat voormelde partij in het geding beschikt over een nieuw stuk van overwegend belang (artikel 772 van het Gerechdelijk Wetboek), te weten een beslissing van 3 december 2008 van de Europese Commissie omtrent de "Herstructureringssteun ten behoeve van Fortis Bank en Fortis Banque Luxemburg". Dit

stuk werd reeds op 4 december 2008 overgemaakt aan de minster van Buitenlandse Zaken De Gucht.

Er mag niet uit het oog verloren worden dat de zaak reeds op 1 december in beraad werd genomen en dat de uitspraak was voorzien voor 15 december ten laatste, zodat er ongetwijfeld voldoende tijd was om eerder dergelijke procedureel initiatief te nemen.

Er kan nu enkel worden vastgesteld dat dit initiatief werd genomen op een ogenblik dat men wist of kon weten dat er op het niveau van de 18de kamer van het Hof van Beroep een "blokkeringsituatie" was ontstaan omdat een magistraat zich niet wenste neer te leggen bij het resultaat van het beraad.

Door dit procedureel ingrijpen werd minstens de mogelijkheid geschapen dat het Hof van Beroep te Brussel uiteindelijk geen uitspraak zou kunnen doen zoals voorzien ten laatste op 15 december 2008 en wellicht de zaak in haar geheel zou dienen hernomen te worden.

4.De tussenkomst van de procureur generaal bij het Hof van Beroep te Brussel op verzoek van de minister van Justitie.

4.1. Op vrijdag 12 december had ik in het begin van de voormiddag een onderhoud plaats met eerste voorzitter Guy Delvoie die mij op de hoogte bracht van de ontwikkelingen in de Fortis-zaak, meer bepaald de weigering van raadsheer Schurmans om het arrest te tekenen, haar daaropvolgende afwezigheid wegens ziekte aangekondigd tot 22 december en de neerlegging, de dag voordien, van een verzoekschrift tot heropening van de debatten.

Voor alle duidelijkheid: dergelijk contact is volledig normaal in het kader van het recht van toezicht op de hoven van beroep dat artikel 398 van het Gerechtelijk Wetboek aan het Hof van Cassatie toekent. Op geen enkel ogenblik word er gesproken over de grond van de zaak, maar enkel over de procedurele problemen.

Op grond van de omstandigheid dat het beraad omtrent de heropening der debatten blijkbaar niet kon aangevat worden en dat de urgentie (kort geding procedure) belette dat men op de terugkeer uit ziekenverlof van raadsheer Schurmans zou wachten om het beraad omtrent het verzoek tot heropening der debatten te houden, heb ik geadviseerd een arrest van heropening der debatten uit te spreken met een door een derde raadsheer aangevulde zetel op grond van voormelde redenen.

De debatten zouden aldus op maandag 15 december volledig hervat worden door dezelfde zetel als diegene die het arrest van heropening zou bevelen. De partijen zouden uiteraard opnieuw pleiten en het OM zou gehoord worden.

Intussen had procureur-generaal de le Court eerste voorzitter Delvoie opgezocht met de boodschap dat hij die démarche ondernam op verzoek van de minister van Justitie, zonder evenwel op dat ogenblik aan te geven dat dit gebeurde op grond van artikel 140 van het Gerechtelijk Wetboek, krachtens hetwelk het openbaar ministerie waakt over de regelmatigheid van de dienst van de hoven en rechtbanken.

De procureur-generaal drong aan dat de zaak integraal zou hernomen worden met een volledig anders samengestelde zetel.

In deze oplossing kon eerste voorzitter Guy Delvoie zich niet vinden, niet alleen omdat die oplossing in dergelijke gevallen niet gebruikelijk is, maar ook omdat aldus minstens de indruk zou worden gewekt dat de twee andere magistraten van de zetel van de zaak werden gehaald, terwijl daar geen redenen voor waren.

De twee magistraten van de 18de kamer van het Hof van Beroep te Brussel konden zich blijkbaar schikken naar mijn advies dat hun was overbracht door hun korpschef zodat intussen en ondanks voormelde tussenkomst alles materieel in gereedheid werd gebracht om te handelen overeenkomstig hetgeen ik had geadviseerd. Zo werd een derde raadsheer opgeroepen, het openbaar ministerie werd gewaarschuwd (advocaat-generaal Morlet) en er werd zelfs een aanvang genomen met het redigeren van een arrest van heropening der debatten. De raadslieden werden verwittigd dat die namiddag een tussenvonnis zou gewezen worden omstreeks 16 uur.

Op dat ogenblik, omstreeks 16 uur, heeft procureur-generaal de le Court opnieuw eerste voorzitter Delvoie opgezocht en, met de manifest onontvankelijke klacht in de hand die raadsheer Schurmans intussen bij hem en mijzelf had neergelegd tegen de eerste voorzitter en kamervoorzitter Blondeel, dreigde hij er mee dat het openbaar ministerie op de zitting waarop de debatten zouden hernomen worden, gewag zou maken van de voormelde klacht.

Het spreekt voor zich dat dit onmiddellijk zou gevolgd worden door een verzoekschrift tot wraking van de raadsheren Blondeel en Salmon. Dat zulks geen loutere veronderstelling is wordt trouwens bevestigd door het feit dat vrijdagavond 12 december de advocaten van de "Société fédéral de participation et investissement" reeds klaar stonden met dergelijk verzoekschrift.

Na deze tweede tussenkomst van procureur-generaal de le Court, die door de raadsheren Blondeel en Salmon als een ongeoorloofde druk om hen van de zaak te halen werd ervaren, hebben zij beslist alsnog een arrest ten gronde uit te spreken. Dit leek hen de enige manier om niet aan de druk toe te geven.

De tussenkomst van procureur-generaal de le Court heeft mijn advies derhalve doorkruist en de zaken sterk bemoeilijkt met alle gevolgen van dien.

4.2. In een brief van 17 december 2008 heeft minister van Justitie Vandeurzen mij laten weten dat de tussenkomst van de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel gesteund was op het hiervoor vermelde artikel 140 van het Gerechtelijk Wetboek.

Op basis van welke informatie heeft de minister van Justitie dergelijk initiatief genomen?

In de aan mij gerichte brief van 17 december wordt aangevoerd, dat de beleidscel van de minister van Justitie omstreeks het middaguur van vrijdag 12 december 2008 werd verwittigd "dat er zich problemen voordeden inzake de goede rechtsgang".

In de brief van 18 december 2008 vermeldt minister van Justitie Vandeuren dat hij, op een niet gepreciseerd uur, word ingelicht door het kabinet van de premier dat de advocaten van de Belgische Staat (?) melding maakten van mogelijke procedurele onregelmatigheden inzake een op til zijnde zitting in de namiddag (12 december) voor de kamer van het Hof van Beroep die de beroepsprocedure inzake de Fortis-zaak behandelt. De minister van Justitie preciseerd dat hij die uitleg kreeg van Hans Dhont die op zijn beurt was ingelicht door de advocaten van de Belgische Staat "hetzij rechtstreeks, hetzij via het kabinet van de vice-eerste Minister Reynders".

Ik kan alleen akte nemen van dit standpunt, maar er zijn maar twee mogelijkheden:

- *ofwel heeft men de minister van Justitie onthouden van informatie (cfr. de contacten tussen de Kanselarij en de echtgenoot van raadsheer Schurmans) die hem er wellicht had toe aangezet omzichtig tewerk te gaan en eventueel zelf toepassing te doen van artikel 29 Wetboek van Strafvordering,*
- *ofwel werd die informatie hem wel gegeven, in welk geval de minister van Justitie zelf de aangifte op grond van bovenvermelde wetsbepaling had moeten doen en zeker geen beroep had kunnen doen op artikel 140 van het Gerechtelijk Wetboek zonder op zich het vermoeden te laden van poging tot beïnvloeding.*

4.3. Er van uitgaande dat de tussenkomst van de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel inderdaad steun vindt in artikel 140 van het Gerechtelijk Wetboek, moet alleszins opgemerkt worden:

- *dat dit initiatief werd genomen op aangeven van de Kanselarij van de Eerste minister in een zaak waarin (zie supra) de Belgische Staat minstens belanghebbende is, terwijl de minister van Justitie zelf schrijft in zijn brief van 18 december, o.m. aan mijn ambt gericht, dat hij er zich steeds bewust van geweest is dat de regering betrokken partij is in een dossier hangende voor het gerecht.*
- *het beroep op artikel 140 van het Gerechtelijk Wetboek was alleszins overbodig gelet op het feit dat de zaak duidelijk werd opgevolgd door de advocaten van de "Belgische Staat". Als het dus alleen de bedoeling was informatie te verzamelen, dan konden de raadslieden perfect hun natuurlijke rol in een gerechtelijke procedure spelen en de "Belgische Staat" informeren.*
- *het feit dat de minister van Justitie beroep het op artikel 140 van het Gerechtelijk Wetboek om de procureur-generaal opdracht te geven ter plaatse een onderzoek in te stellen "naar de regelmatigheid van de dienst" in een hangende en in beraad gehouden zaak is hoogst uitzonderlijk en, naar mijn weten, nog nooit voorgekomen.*
- *het wettelijk toezicht van het openbaar ministerie op de regelmatigheid van de dienst van hoven en rechtbanken is een functionele en autonome bevoegdheid van het openbaar ministerie, zodat de gewettigde vraag rijst of de minister van Justitie het openbaar ministerie kan "vorderen" dergelijk toezicht in een welbepaalde zaak uit te oefenen.*

In die omstandigheden werd minstens de indruk gewekt dat door de tussenkomst van de procureur-generaal, op verzoek van de minister van Justitie, de twee magistraten van de 18de kamer onder druk werden gezet en er naar gestreefd werd de zaak opnieuw te laten behandelen door een volledig anders samengestelde zetel en zo "de dramatische wending" af te wenden.

4.4, Ik neem er akte van dat de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Brussel en de minister van Justitie het er over eens zijn dat de procureur-generaal niet de opdracht had om de behandeling van de zaak te laten hernemen voor een volledig anders samengestelde zetel.

BESLUIT

Hetgeen voorafgaat 'levert uiteraard, gezien mijn beperkte onderzoeksmogelijkheden, weliswaar geen juridisch bewijs van een poging tot belemmering van de rechtsgang, maar zijn ongetwijfeld belangrijke aanwijzingen in die zin.

Toelichting van Verzoekster:

In de noot, op briefhoofd van het Hof van Cassatie opgesteld, werd op ondubbelzinnige wijze geoordeeld dat Verzoekster haar wettelijk geregeld beroepsgeheim en het geheim van het beraad had geschonden en daardoor de strafwet had overtreden en dus een misdrijf had gepleegd. Nooit eerder in de Belgische rechtsgeschiedenis werd op die wijze gehandeld.

Met deze procedure voor Uw Hof, bestrijdt Verzoekster de schending van haar fundamentele rechten.

77. Als reactie op de publiek gemaakte analyse en kwalificatie van de beweerde feiten door het Hof van Cassatie eerder die dag, nam de toenmalige minister van justitie Jo VANDEURZEN op 19 december 2008 ontslag.

Zijn ontslagbrief gericht aan de toenmalige eerste minister Yves LETERME luidde als volgt:

Geachte heer Eerste Minister,

Uit de mededeling van de Eerste Voorzitter van het Hof van Cassatie leid ik af dat, volgens de Eerste Voorzitter, geen uitsluitel gegeven kan worden over de wettelijkheid van mijn optreden in het dossier Fortis.

Dit is voor mij als mens, maar ook voor mij als politicus en minister, een zeer pijnlijke en onaanvaardbare situatie. Ik heb er ondertussen mee leren leven dat in deze tijden de perceptie belangrijker is dan de waarheid of de werkelijkheid. Ik kan evenwel niet aanvaarden dat men van mij als minister van justitie verwacht dat ik mijn bevoegdheden

m.b.t. een goede werking van justitie op een andere manier zou uitoefenen, omdat de Belgische staat partij is in een geding. Dat grote omzichtigheid geboden is, is evident. Dat ik mijn plicht moet veronachtzamen: neen.

Een minister van justitie die een grondige en broodnodige hervorming van justitie wil doorvoeren, moet daarvoor het gezag en de geloofwaardigheid hebben. De schijn van betrokkenheid bij ontoelaatbare praktijken (als die er al zouden zijn), zou dit verhinderen.

Ik vind, mijnheer de Eerste Minister, dat u de jongste jaren vaak op een unfaire manier bent behandeld. Ik wens u en ook alle collega's ministers oprecht te bedanken voor de boeiende periode die ik in deze regering mocht meemaken. Ik heb getracht een goede teamspeler te zijn en mij collegiaal en solidair op te stellen. Ik heb - en daarmee ook justitie - veel kansen gekregen.

Ik houd eraan mijn kabinetsmedewerkers publiek hulde te brengen. Ze hebben keihard gewerkt. We hadden heel veel op stapel staan. Integriteit en engagement waren ons handelsmerk in een beleidsdomein dat ons elke dag confronteerde met de dunne scheidingslijn tussen de machten.

Ik dank eveneens mijn fractie in kamer en senaat voor hun steun en medewerking. En diezelfde dank betuig ik de parlementsleden uit de commissie justitie van kamer en senaat.

Voor mij is ons parlement toe aan een grondige bezinning over haar functioneren en de vraag hoe deze instelling opnieuw met gezag een plaats kan innemen in de werking van de instellingen.

De geschiedenis zal aantonen op welke manier de magistratuur zelf een zeer belangrijke rol heeft gespeeld in het tot stand komen van deze crisis van de instellingen. Als men meer autonomie wil, zal men ook moeten aantonen in staat te zijn daar op een verantwoordelijke manier mee om te gaan.

Ik ben als idealist in de politiek gestapt en heb er veel kansen gekregen, waarvoor dank aan mijn partij die ik trouw zal blijven. Ik wil met opgeheven hoofd mijn familie en vrienden recht in de ogen kunnen blijven kijken.

Daarom verzoek ik u, mijnheer de eerste minister, mijn ontslag aan de Koning aan te bieden.

Met de meeste hoogachting,

Jo Vandeurzen

Toelichting van Verzoekster:

Uit die brief blijkt op ondubbelzinnige wijze dat de toenmalige minister van justitie de werkwijze van het Hof van Cassatie onaanvaardbaar achtte.

78. Op dat ontslag van de toenmalige minister van justitie Jo VANDEURZEN volgde, ook op 19 december 2008, het ontslag van de voltallige toenmalige regering, geleid door toenmalige eerste minister Yves LETERME. De brief waarmee de toenmalige eerste minister Yves LETERME het ontslag van zijn voltallige regering aankondigde luidt als volgt:

19 december

Nadat minister van Justitie Jo Vandeurzen mij gevraagd had zijn ontslag aan de Koning aan te bieden omdat hij zijn bevoegdheden met betrekking tot de goede werking van het gerecht niet langer kon uitoefenen, heeft de Ministerraad beslist het ontslag van de hele regering aan te bieden. Met het ontslag betuig ik mijn steun aan Jo Vandeurzen, wiens analyse, zoals hij ze in zijn ontslagbrief verwoordt, ik ten volle onderschrijf.

Precies ter wille van het hoogste belang dat ik hecht aan de waarheid en aan het respect voor het principe van de scheiding der machten, heb ik op woensdag 17 december de minister van Justitie, de Kamer van Volksvertegenwoordigers en, via deze laatste, de bevolking in alle openheid geïnformeerd. Ik blijf erbij dat er op geen enkel ogenblik sprake is geweest van beïnvloeding laat staan van een poging tot belemmering van de rechtsgang, waarvoor er trouwens volgens de nota van de Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie aan de Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers geen bewijs is.

Ik heb gehandeld in eer en geweten en in het algemeen belang, maar moet aanvaarden dat de nota-Londers het onmogelijk maakt om het werk van de regering voort te zetten.

Ik vertrouw erop, dat een op te richten parlementaire onderzoekscommissie de feiten zoals ze zich hebben voorgedaan en de waarheid aan het licht zal brengen. Aan dat onderzoek zal ik uiteraard mijn volledige medewerking verlenen.

Yves Leterme

Toelichting van Verzoekster:

Na kennisname van de nota van het Hof van Cassatie dd. 19 december 2009 (zie randnummer 76), kwam de toenmalige minister van justitie tot de conclusie dat hij door de verdachtmakingen aan zijn adres, onmogelijk nog kon functioneren.

Als reactie op dat ontslag, steunde de voltallige regering de toenmalige minister van justitie in zijn zienswijze en nam de voltallige regering, hiermee collectief reagerend tegen de nota van het Hof van Cassatie van 19 december 2008, ontslag.

Dit laatste punt is, in de beoordeling van de toestand op dat ogenblik, doorslaggevend. Een voltallige regering neemt ontslag, als reactie op een initiatief van het Hof van Cassatie, initiatief dat niet enkel de toenmalige minister van justitie VANDEURZEN in het vizier nam, maar ook Verzoekster zonder enige vorm van regelmatig proces, veroordeelde.

De verdachtmakingen die losweg door het Hof van Cassatie over toenmalig minister van justitie VANDEURZEN werden rondgestrooid, maakten dat hij, naar zijn gewetensoordeel, in dergelijke sfeer het gerechtelijk apparaat niet onder zijn hoede kon houden. Alle andere leden van de regering oordeelden dat de toenmalige minister van justitie dergelijke behandeling niet diende te ondergaan en verkozen om ook ontslag te nemen.

De behandeling die Verzoekster van het Hof van Cassatie in de zgn. nota Londers kreeg moest zeker niet onderdoen voor die van toenmalige minister van justitie VANDEURZEN. Tegen die behandeling komt Verzoekster met deze procedure op.

79. Op 22 december 2008 werd Verzoekster door haar korpsoverste, de heer eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel, gehoord in uitvoering van artikel 406 van het gerechtelijk wetboek. Dit artikel luidt als volgt:

§ 1. Ingeval de betrokkene wordt vervolgd wegens een misdad of een wanbedrijf of tuchtrechtelijk wordt vervolgd, kan hij in het belang van de dienst, op grond van een ordemaatregel uit zijn ambt worden geschorst voor de duur van de vervolging en tot de eindbeslissing is genomen.

De tuchtoverheid bevoegd om een lichte straf op te leggen spreekt de ordemaatregel uit voor de duur van een maand. De maatregel kan vervolgens van maand tot maand worden verlengd tot de eindbeslissing. De maatregel kan een inhouding van 20 % van de brutowedde meebrengen.

Er kan geen ordemaatregel worden genomen zonder dat de betrokkene voorafgaandelijk is gehoord overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 423.

Evenwel kan bij uiterst dringende noodzakelijkheid of bij betrapping op heterdaad een voorlopige ordemaatregel worden genomen zonder voorafgaand verhoor van de betrokkene. De betrokkene wordt na het toepassen van de voorlopige ordemaatregel onverwijld gehoord. Deze voorlopige ordemaatregel vervalt na tien dagen, tenzij de overheid die de maatregel genomen heeft, hem binnen deze termijn heeft bekrachtigd.

(...).

Toelichting van Verzoekster:

Verzoekster betwistte het geheim van het beraad te hebben geschonden en verwees naar haar verklaringen in het kader van de tuchtprocedure.

Naar aanleiding van dit verhoor wou Verzoekster laten noteren in het proces-verbaal van verhoor dat zij er zich tegen verzette dat nog verdere verklaringen in de pers over haar zouden worden afgelegd door rechterlijke overheden, inzonderheid door de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep. Dit verzoek werd door de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep geweigerd met de boodschap dat deze zaak niet uit de pers kon worden gehouden. Gelet op de weigering, herhaalde Verzoekster via brief van haar advocaat het verzoek om geen persmededelingen meer te doen (zie stuk nummer 37):

Mijnheer de Eerste voorzitter ,

Ik verwijs naar het gesprek dat wij zo-even in uw kabinet hebben gehad in aanwezigheid van mevrouw Schurmans en uw griffier.

Mijn cliënte verzocht u omtrent de hangende problematiek betreffende haar schorsing geen persmededelingen te doen. Mijn cliënte slaagde er vandaag niet in haar vraag te laten noteren, reden waarom zij haar vraag hierbij schriftelijk herhaalt. Mijn cliënte lijdt onherstelbare schade bij persmededelingen en kan zich onmogelijk verdedigen nu zij geen inhoudelijke verklaringen in de pers kan afleggen.

Ik wens u goede ontvangst van dit verzoek.

Met de meeste hoogachting,

Patrick Hofströssler

80. Dezelfde dag, op 22 december 2008, werd Verzoekster voor een derde maal in haar tuchtonderzoek gehoord (zie randnummer 74).

Die dag werd zij verhoord van 12u tot 15u05.

81. Op 22 december 2008 heeft de Koning het ontslag van de toenmalige eerste minister Yves LETERME en de toenmalige voltallige regering aanvaard.

82. De Hoge Raad voor de Justitie maakte op 23 december 2008 bekend dat het de Fortiszaak zou onderzoeken (zie stuk nummer 38).

Krachtens de Belgische wet kan de Hoge Raad voor de Justitie dergelijk onderzoek voeren. De Hoge Raad voor de Justitie werd met de wet van 22 december 1998 in de nasleep van de zgn. Dutroux-zaak opgericht met als taak om o.m. het vertrouwen van de burger in het gerechtelijk apparaat te herstellen

Artikel 259bis-16 van het gerechtelijk wetboek verleent aan de Hoge Raad voor de Justitie de volgende bevoegdheid:

§ 1. De verenigde advies- en onderzoekscommissie kan met uitsluiting van strafrechtelijke en tuchtrechtelijke bevoegdheden een bijzonder onderzoek instellen naar de werking van de rechterlijke orde.

Dit onderzoek gebeurt hetzij ambtshalve na voorafgaande goedkeuring door de meerderheid van de leden van de verenigde advies- en onderzoekscommissie, hetzij op verzoek van de Minister van Justitie of de meerderheid van de leden van de Kamer van volksvertegenwoordigers of van de Senaat.

§ 2. Het onderzoek wordt in opdracht van de verenigde advies- en onderzoekscommissie uitgevoerd door de bevoegde korpschef of hiërarchische meerdere die hierover schriftelijk verslag uitbrengt binnen de door de verenigde advies- en onderzoekscommissie vastgestelde termijn.

§ 3. Het onderzoek wordt uitzonderlijk door de verenigde advies- en onderzoekscommissie zelf uitgevoerd na voorafgaande goedkeuring door twee derden van haar leden wanneer :

1° de Minister van Justitie dit bij zijn verzoek heeft gevraagd;

2° het gelet op het onderwerp van het onderzoek niet raadzaam is dit op te dragen aan de korpschef of de hiërarchische meerdere bedoeld in § 2 of het onderzoek door dezen niet naar behoren is of wordt gevoerd.

De Minister van Justitie wordt hiervan voor aanvang van het onderzoek in kennis gesteld. De verenigde advies- en onderzoekscommissie voert het onderzoek onder leiding van een lid-magistraat en kan :

1° zich ter plaatse begeven teneinde alle nuttige vaststellingen te doen, zonder te kunnen overgaan tot huiszoeking;

2° beëindigde gerechtelijke dossiers raadplegen en zich deze ter plaatse doen overleggen teneinde er kennis van te nemen alsook uittreksels en kopies ervan nemen of zich deze kosteloos doen bezorgen;

3° leden van de rechterlijke orde horen bij wijze van inlichting. In voorkomend geval is het deze leden toegestaan verklaringen af te leggen die gedekt zijn door het beroepsgeheim.

§ 4. De verenigde advies- en onderzoekscommissie stelt over elk onderzoek een verslag op dat wordt goedgekeurd met een meerderheid van twee derden van haar leden.

83. Op 24 december 2008 heeft de pers gemeld dat tegen Verzoekster een strafonderzoek was opgestart (zie stuk nummer 39) en dat Verzoekster voorlopig werd geschorst (zie stuk nummer 40).

Toelichting van Verzoekster:

Omdat over die laatste informatie enkel de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel beschikte –nu hij de voorlopige schorsing had bevolen-, staat ook vast dat hij die informatie aan de pers –tegen het uitdrukkelijke verzoek in- heeft verstrekt.

84. Op tweede kerstdag, 26 december 2008, moest Verzoekster zich weer –voor de vierde maal- voor tuchtverhoor aanbieden.

Ze werd die dag verhoord van 8u10 tot 11u.

85. Op 30 december 2008 werd een nieuwe regering beëdigd, geleid door eerste minister Herman Van Rompuy.

86. Op 6 januari 2009 werd opnieuw in de pers herhaald dat een strafonderzoek lastens Verzoekster werd gevoerd (zie stuk nummer 41). Bij die gelegenheid werden opnieuw vraagtekens geplaatst bij het ziek zijn van Verzoekster in de aanloop van het arrest van 12 december 2008.

Toelichting van Verzoekster:

Hiermee herneemt de pers de twijfel die door de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel was gezaaid en die de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS lijkt te hebben versterkt.

87. Op 7 januari 2009 hebben de kamerleden Servais Verherstraeten, Daniel Bacquelaine, Thierry Giet, Bart Tommelein en Christian Brotcorne een voorstel van resolutie ingediend *'tot oprichting van een parlementaire onderzoekscommissie die moet nagaan of de Grondwet, in het bijzonder de scheiding der machten, en de wetten werden geëerbiedigd in het raam van de tegen de nv Fortis Holding ingestelde gerechtelijke procedures'*.

De indieners van de resolutie stelden voor om een onderzoekscommissie in te stellen, teneinde in deze zaak volledige klaarheid te scheppen, gelet op de manier waarop die rechterlijke beslissingen werden gewezen en de contacten die er zijn geweest tussen vertegenwoordigers van de uitvoerende macht, de rechterlijke macht en het openbaar ministerie, vragen de indieners zich af of de Grondwet (in het bijzonder de scheiding der machten) en de wetten wel werden geëerbiedigd.

88. Op 15 januari 2009 heeft de plenaire vergadering van de Kamer van volksvertegenwoordigers voornoemd voorstel tot instelling van een onderzoekscommissie aangenomen.

89. Op 16 januari 2009 werd het bureau van de onderzoekscommissie samengesteld, terwijl de commissie op 21 januari 2009 vier deskundigen heeft aangewezen om de commissie in staat te stellen haar opdracht voor te bereiden.

De commissie zou worden voorgezeten door Bart Tommelein (Open VLD). In totaal zou de commissie 15 Kamerleden tellen. De meerderheidspartijen kregen elf leden en de oppositie vier.

90. Op 21 januari 2009 heeft de onderzoekscommissie de aangestelde experten ermee belast binnen een termijn van drie weken een verslag op te stellen, meer bepaald over:
- «– het begrip «scheiding der machten» en de reële toepassingsfeer ervan in de hier bedoelde aangelegenheid;
 - de voorwaarden waaronder de parlementaire onderzoekscommissie haar opdracht kan uitvoeren, parallel met lopende gerechtelijke (dat wil zeggen strafrechtelijke of andere) procedures of tuchtprocedures;
 - het verloop van de rechtspleging die heeft geleid tot het vonnis in kort geding dat de rechtbank van koophandel te Brussel op 18 november 2008 heeft gewezen;
 - het verloop van de rechtspleging die heeft geleid tot het arrest van de 18de kamer van het hof van beroep te Brussel van 12 december 2008;
 - de contacten tussen vertegenwoordigers van de uitvoerende macht, leden en medewerkers van de rechterlijke macht en leden van het openbaar ministerie, en leden van de wetgevende macht met betrekking tot de gerechtelijke procedures die werden ingesteld tegen de nv Fortis.».

91. De maand januari 2009 werd volkomen beheerst door de problemen die ontstonden bij de opstart van de werkzaamheden van de parlementaire onderzoekscommissie (zie stuk nummer 42).

92. Op 23 januari 2009 heeft Verzoekster alle leden van het Hof van Cassatie –die samen de Algemene Vergadering van het Hof van Cassatie vormen- aangeschreven. Haar brief luidt als volgt (zie stuk nummer 43):

Hooggeachte leden van de algemene vergadering van het Hof van Cassatie,

Met deze brief reageer ik op de nota van Uw Hof dd. 19 december 2008, ondertekend door eerste voorzitter Ghislain Londers en die op die dag in het Parlement werd verspreid.

1. Ik gaf er de voorkeur aan om met wat afstand in de tijd naar u toe te reageren op de nota van het Hof van Cassatie van 19 december 2008 teneinde met voldoende sereniteit standpunt in te nemen omtrent de inhoud van de nota van Uw Hof, alsook om na bijkomend studiewerk kennis te nemen van de mogelijke rechtsgronden en rechtsgevolgen van die nota.

Tevergeefs heb ik naar precedentes en rechtsgronden gezocht die het in onze rechtsorde mogelijk maken dat de meest fundamentele rechten en vrijheden waarover een burger – en a fortiori een magistraat en dus collega- beschikt, zoals de eerbied voor de rechten van verdediging, de eerbied voor de tegenspraak en het vermoeden van onschuld, met een haastige en mediagenieke pennentrek, zoals hier is gebeurd, terzijde worden geschoven.

De verontwaardiging van collega-magistraten –zelfs van collega's die ik niet persoonlijk ken- en van talrijke medewerkers van het gerecht, maakt dat ik u aanschrijf teneinde uw bijzondere aandacht voor de eerbiediging van de rechten van magistraten te vragen.

2. Ik ben raadsheer in het hof van beroep te Brussel, zetel in de 18de kamer bij het hof van beroep te Brussel. Ik ben sedert het losbarsten van de zgn. Fortis-gate publiekelijk verguisd en vernederd en door de nota op 19 december 2008 verspreid door eerste voorzitter Ghislain Londers ook –zonder verweer- veroordeeld onder gezag van Uw Hof.

In de nota wordt voor waar gehouden dat ik vertrouwelijke informatie uit het beraad in de zgn. Fortis-zaak heb gelekt, dat ik aldus een strafrechtelijk gesanctioneerd feit heb gepleegd en dat mijn handelswijze het gevolg was van het feit dat ik mij niet bij het resultaat van het beraad wenste neer te leggen.

Het hoogste rechtscollege van het land, onder de handtekening van haar eerste voorzitter en op briefhoofd van Uw Hof, heeft mij derhalve berecht, door feiten erga omnes voor waar te verspreiden, door daaraan een juridische kwalificatie in de strafrechtelijke zin van het woord te geven en door motieven voor mijn beweerd gedrag aan te reiken.

In tegenstelling tot anderen die hun houding publiekelijk en anticipatief pogen te verantwoorden, onthoud ik mij –althans hier- van elke commentaar omtrent de feiten die zich daadwerkelijk in de zgn. Fortis-zaak hebben afgespeeld en die –eens bekend- een totaal ander licht over deze zaak zullen doen schijnen.

Wel kan ik u reeds verklaren dat de chronologie die in de litigieuze nota voor waar werd verspreid manifest onjuist is en dat die onjuistheid niet zou voorliggen indien men zich de meest elementaire moeite zou hebben getroost, alvorens omtrent mijn beweerd handelen feiten voor waar te houden en aldus te verspreiden, met mij contact te zoeken. Een telefonische poging van mijn raadsman P. Hofströssler om mijn beschikbaarheid aan eerste voorzitter Ghislain Londers te bevestigen werd op 19 december 2008 's ochtends – ruim voor het verspreiden van de gewraakte nota- via het secretariaat van de eerste voorzitter vastberaden afgeblokt met de mededeling dat eerste voorzitter Ghislain Londers mijn raadsman niet te woord kon staan. De benaarstiging van mijn publieke veroordeling werd blijkbaar geacht belangrijker te zijn of een hoger belang te dienen.

In § 4.1 van voormelde nota van het Hof van Cassatie schrijft eerste voorzitter Ghislain Londers: “[o]p vrijdag 12 december had ik in het begin van de voormiddag een onderhoud plaats met eerste voorzitter Guy Delvoie die mij op de hoogte bracht van de ontwikkelingen in de Fortis-zaak, meer bepaald de weigering van raadshere Schurmans om het arrest te tekenen, haar daaropvolgende afwezigheid wegens ziekte aangekondigd tot 22 december en de neerlegging, de dag voordien, van een verzoekschrift tot heropening van de debatten”.

Zo eerste voorzitter Ghislain Londers deze informatie inderdaad put uit een onderhoud met de heer eerste voorzitter Guy Delvoie, dan heeft de heer eerste voorzitter Guy Delvoie eerste voorzitter Ghislain Londers verkeerd geïnformeerd en volgde geen enkele feitelijke controle, laat staan tegenspraak. Immers, reeds op 10 december 2008, na een emotionele en fysieke belaging op het justitiepaleis waarvan ik de heer eerste voorzitter Guy Delvoie die dag had ingelicht, heeft mijn geneesheer mij tot 22 december 2008 arbeidsongeschikt verklaard en werd de heer eerste voorzitter Guy Delvoie daarvan onmiddellijk verwittigd.

Mijn arbeidsongeschiktheid ving dus niet aan nadat ik weigerde het arrest te tekenen zoals de heer eerste voorzitter Guy Delvoie zou hebben beweerd aan eerste voorzitter Ghislain Londers en deze laatste blindelings voor waar aannam, maar reeds vóór die weigering: het doktersattest dateert van 10 december 2008 terwijl de weigering dateert van 12 december 2008.

Daarenboven is de weigering om het arrest te tekenen enkel en alleen ingegeven door het feit dat op het ogenblik dat mijn handtekening werd geëist (12 december 2008 en daarenboven in een volstrekt misleidende poging waarover ik mij ten gepaste tijde zal uitspreken), reeds een verzoekschrift tot heropening der debatten was ingediend en derhalve slechts een arrest kon worden uitgesproken (en a fortiori kon worden ondertekend) na beraad over dat processuele initiatief. Tot dgl. beraad was ik, o.m. ingevolge ziekte sedert 10 december 2008, niet in staat. Daarenboven was ingevolge onrechtmatig handelen waarvan ik in deze zaak het slachtoffer werd en waarover ik hier niet uitwijd, behoudens het feit dat ik eerste voorzitter Guy Delvoie daarvan op 10 december 2008 als korpsoverste inlichtte, elke verdere samenwerking met Kamervoorzitter Blondeel onherroepelijk onmogelijk. Zo de informatie vermeld in de nota

van het Hof van Cassatie effectief van de heer eerste voorzitter Guy Delvoie komt –feit waaraan niet kan worden getwijfeld nu Uw Hof het voor waar heeft aanvaard-, werd de werkelijkheid geweld aangedaan, terwijl de werkelijkheid eenvoudigweg kon worden achterhaald.

3. Door de gevolgde werkwijze –die naar mijn opzoeken in onze rechtsgeschiedenis zonder voorgaande is- heeft het hoogste rechtscollege van ons land in de nota van 19 december 2008 niet enkel de feiten verkeerd weergegeven en voor waar aangenomen (wat onomstotelijk vaststaat), doch daaraan ook juridische gevolgen verbonden zodat die met een –weliswaar eenzijdige- rechterlijke veroordeling gelijkstaat.

Omdat het hoogste rechtscollege van de rechterlijke orde –waarvan u de algemene vergadering vormt- in onze rechtsorde de hoogste rechtsmacht is die zich in tuchtaangelegenheden lastens magistraten van de rechterlijke orde zal moeten uitspreken en omdat Uw rechtscollege ook het hoogste rechtscollege is dat zich uiteindelijk in een mogelijke strafzaak (door of lastens mij geïnitieerd), dan wel in een aansprakelijkheidsgechil dat ik mogelijkerwijs zou kunnen aanspannen, zal moeten uitspreken, ontdoet de handeling van Uw Hof van 19 december 2008 mij van de bescherming van de fundamentele rechten die de grondwet en het EVRM mij zouden moeten verlenen. Nu Uw Hof zich reeds heeft uitgesproken en mij heeft veroordeeld kan een latere tussenkomst van Uw Hof nooit nog met de vereiste schijn van onafhankelijkheid en onpartijdigheid gebeuren, terwijl ik, omdat de gewraakte nota namens het hoogste rechtscollege van onze rechtsorde werd verspreid, tegen het optreden van de magistraten van dat hoogste rechtscollege, of tegen het optreden van het hoogste rechtscollege zelf, over geen enkel daadwerkelijk verhaal beschik.

De nota van Uw Hof dd. 19 december 2008 heeft mij publiekelijk vernederd, zonder tegenspraak veroordeeld en rechteloos verklaard.

Met deze brief wou ik u van wat voorafgaat op de hoogte brengen en hoop ik dat u er op zal toezien dat na mij nooit nog een magistraat zal worden behandeld op de wijze die mij te beurt viel en die een rechtsstaat onwaardig is.

Met de meeste hoogachting,

Christine Schurmans

93. Op 27 januari 2009 wees het Hof van Cassatie, op vordering van de procureur generaal bij het Hof van Cassatie, een arrest gekend onder Nr. P.09.0105.N waarbij werd geoordeeld dat door de eerste voorzitter van het hof van beroep van Gent een magistraat moest worden aangewezen die als onderzoeksrechter de beweerdde schending van het beroepsgeheim door Verzoekster moest onderzoeken (zie stuk nummer 44).

In deze zaak werd verslag uitgebracht door raadsheer Luc HUYBRECHTS van het Hof van Cassatie. Raadsheer Luc HUYBRECHTS is later, door het Hof van Cassatie,

aangewezen om de tuchtklacht van Verzoekster tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE te onderzoeken (zie randnummer 102).

Een andere magistraat die in de zaak lastens Verzoekster zitting heeft gehouden is raadsheer Etienne Goethals van het Hof van Cassatie. Raadsheer Etienne Goethals is later aangesteld om de strafklacht die Verzoekster tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE, de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL en mevrouw de raadsheer Mireille SALMON heeft ingediend te onderzoeken (zie randnummer 109).

94. Op 28 januari 2009 zond de hoogste magistraat van het openbaar ministerie, de heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS de volgende brief (zie stuk nummer 45; die brief werd pas op 6 februari 2009 bekend gemaakt, randnummer 99):

Mijnheer de Eerste Voorzitter,

Betreft: de nota die U op 19 december 2008 overhandigde aan de heer Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers in het kader van de zaak FORTIS – Toepassing van artikel 399, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek.

Ik betreur oprecht U het huidig schrijven te moeten toezenden, maar hoe meer ik de nota, die U op 19 december 2008 overhandigde aan de heer Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers in het kader van de zaak FORTIS, herlees, hoe meer deze nota bij mij bedenkingen oproept.

Deze nota, waaromtrent U mij niet heeft geraadpleegd en waaromtrent ik bijgevolg, te gepasten tijde, geen opmerkingen heb kunnen maken, noopt mij inderdaad ertoe thans officieel en niet vertrouwelijk de volgende opmerkingen te maken:

1) Staat artikel 398 van het Gerechtelijk Wetboek de Eerste Voorzitter van het Hof van Cassatie toe om, door raadgevingen of adviezen, tussen te komen in de regeling van de rechtspleging van een zaak die aanhangig is voor het hof van beroep?

2) Mag de Eerste Voorzitter van het Hof van Cassatie, in een nota gericht aan de Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, insinueren of voorhouden dat de minister van Justitie en de Procureur-generaal bij een hof van beroep ernstige feiten hebben gepleegd, zeker wanneer hij uit zijn onderzoek besluit dat dit onderzoek "geen juridisch bewijs van een poging tot belemmering van de rechtsgang oplevert"?

3) Laten het vermoeden van onschuld en de plicht van onpartijdigheid toe:

A. Dat de Eerste Voorzitter van het Hof van Cassatie, in een nota gericht aan de Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, verklaart dat één van de magistraten van de zetel van het hof van beroep zijn beroepsgeheim en meer bepaald het geheim van het beraad klaarblijkelijk heeft geschonden?

B. Dat de Eerste Voorzitter van het Hof van Cassatie, in een nota gericht aan de Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, verklaart dat een tuchtrechtelijke klacht, waaromtrent nog geen beslissing werd getroffen op het ogenblik dat gewag gemaakt wordt van het bestaan ervan, moet beschouwd worden als manifest onontvankelijk?

4) Mag de Eerste Voorzitter van het Hof van Cassatie, in een nota gericht aan de Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers, een interpretatie van artikel 140 van het Gerechtelijk Wetboek voorstellen, waarbij nagelaten wordt rekening te houden met artikel 399, tweede lid, van hetzelfde wetboek?

Wat mij betreft, luidt het antwoord op ieder van deze vier vragen met zekerheid: neen. En "neen" zeggen aan een vriend is, in bepaalde omstandigheden, een daad van moed en niet een daad van vijandigheid.

Zelf moet ik bijgevolg besluiten dat de eerder vermelde nota van 19 december 2008 op zijn minst een ongelukkig persoonlijk initiatief was. Het ware verkieslijker geweest de wet toe te passen, met vatberadenheid ongetwijfeld, maar met discretie.

Om te vermijden dat gelijkaardige initiatieven in de toekomst nog door één of andere collega zouden worden genomen, verzoek ik U deze bedenkingen, op korte termijn, ter kennis te brengen van de magistraten van het Hof.

Mijnerzijds zal ik erop toezien dat de magistraten van mijn parket dergelijke initiatieven nooit nemen.

Ik hoop dat U er geen ogenblik zal aan twijfelen dat huidig schrijven voor mij niet gemakkelijk is, maar zijn plicht vervullen betekent ook durven zeggen wat men denkt over bepaalde werkwijzen.

Met bijzondere hoogachting,

De procureur-generaal

J.F. LECLERCQ

Toelichting van Verzoekster:

Deze brief ligt volledig in de lijn van wat Verzoekster op 23 januari 2009 aan het Hof van Cassatie schreef. Het openbaar ministerie, via haar hoogste magistraat, keerde zich af van de werkwijze die de zetel van het Hof van Cassatie, door toedoen van de heer eerste voorzitter, had gevolgd en kwam, zoals Verzoekster eerder, tot de conclusie dat de fundamentele rechten van Verzoekster zoals het vermoeden van onschuld en de plicht van onpartijdigheid van de rechter, waren geschonden.

95. Op 30 januari 2009 werd Verzoekster, binnen het kader van het tuchtonderzoek dat lastens haar was geopend, door Prof. Dr. W. Van De Voorde, Diensthoofd Centrum Forensische Geneeskunde van het universitair ziekenhuis van Leuven, uitgenodigd voor een medisch onderzoek op 10 februari 2009.

De raadsheer-onderzoeker die het tuchtonderzoek lastens Verzoekster voerde, achtte het nodig om na de bevestiging van haar arbeidsongeschiktheid wegens ziekte door de controlegeneesheer die de eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel op 18 december 2008 op Verzoekster afstuurde (zie randnummer 72), Verzoekster aan een medisch onderzoek te onderwerpen, deze keer gevoerd door niet zomaar een geneesheer, doch door een universiteitsprofessor forensische geneeskunde.

Toelichting van Verzoekster:

Deze handelswijze illustreert treffend hoezeer binnen het hof van beroep van Brussel, pogingen werden ondernomen om Verzoekster te destabiliseren en in diskrediet te brengen. De gezondheidsproblemen van Verzoekster waren bekend.

Met het aanleveren van het medisch attest van 10 december 2008 (zie randnummer 30) kon omtrent de waarachtigheid van haar ziekte al geen twijfel bestaan. Alhoewel geen enkele wetsbepaling die rechtstoestand regelt, zond de eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel een controlegeneesheer op Verzoekster af (zie randnummer 72), wat niet minder is dan de bevestiging dat hij de waarachtigheid van de ziekte van Verzoekster betwistte. Dit laatste lag volledig in de lijn van zijn publieke verklaringen en de beweringen dat Verzoekster een ziekte had geveinsd.

96. Op 2 februari 2009 hebben de vier aangestelde experts aan de parlementaire onderzoekscommissie hun verslag meegedeeld (zie stuk nummer 46).

In dat verslag kwamen de deskundigen unaniem tot de conclusie:

"

- *dat juist omwille van de vereisten van de scheiding der machten die voortvloeien uit het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, uit de Grondwet en uit de wet, «de voorwaarden waaronder de parlementaire onderzoekscommissie haar opdracht kan uitvoeren, parallel met lopende gerechtelijke (strafrechtelijke of andere), of disciplinaire procedures» op dit ogenblik onbestaande zijn.*
- *dat indien uw commissie dit advies naast zich neer zou leggen en zou beslissen om haar onderzoek, zonder meer voort te zetten, het verloop van het onderzoek, zijn doeltreffendheid, wettelijkheid en geloofwaardigheid ernstig zullen worden gecompromitteerd, rekening houdend met de elementaire eerbiediging van de grondrechten die toekomen aan de personen die bij dit verdere onderzoek zouden betrokken zijn.*

(...)

Buiten de eerbiediging van deze fundamentele normen van de Grondwet, de wet en de Rechten van de Mens, zou Uw commissie de scheiding der machten en de rechtsstaat

alle eer aandoen door af te zien van het onmiddellijk verder doorvoeren van haar onderzoek.

Door deze houding aan te nemen zou zij vermijden het verloop en de uitkomst te compromitteren van deze andere rechtsgangen, die wel volledig gerechtvaardigd zijn."

Toelichting van Verzoekster:

De deskundigen van de parlementaire onderzoekscommissie kwamen derhalve tot de conclusie dat de eerbied voor de fundamentele regels vervat in het Verdrag waarover Uw Hof waakt, zouden zijn geschonden indien de commissie haar werkzaamheden zou voortzetten. De commissie heeft –zoals hierna zal blijken– het standpunt van haar experts genegeerd en haar werkzaamheden voortgezet. Verzoekster beschikt hiertegen in de Belgische rechtsorde over geen enkel verhaal en wendt zich mede daarom middels dit verzoek tot Uw Hof.

97. De parlementaire onderzoekscommissie besprak op 3 en 4 februari 2009 het verslag van de deskundigen en nodigde hen uit om na die besprekingen een aanvullend verslag op te stellen.
98. Op 5 februari 2009 is in de pers verschenen dat er tegen de voorzitter van het hof van cassatie een tuchtprocedure werd ingesteld, dat blijktbaar wordt gevoerd door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS blijkens zijn verklaring voor de parlementaire commissie (zie stuk nummer 47).
99. Op 6 februari 2009 lekte in de pers de brief van de heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS van 28 januari 2009 uit (zie randnummer 93; stuk nummer 45).

Naar aanleiding van dat uitlekken werd gewag gemaakt van de magistratenoorlog op het hoogste niveau, nu voor het Hof van Cassatie.

100. In de weekendeditie van de krant De Standaard van 7-8 februari 2009 heeft de voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie verklaard (zie stuk nummer 47):
De grote vraag is: hebben de leden van de uitvoerende macht druk uitgeoefend op leden van de rechterlijke macht of hebben leden van de rechterlijke macht contact genomen met de uitvoerende macht om het proces te beïnvloeden? Er zijn duidelijke aanwijzingen dat er beïnvloeding is geweest. Die discussie moeten we eigenlijk niet voeren."

Toelichting van Verzoekster:

In strijd met de adviezen uitgebracht door de experts van de onderzoekscommissie en in strijd met de fundamentele rechten van Verzoekster, liep de Voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie nog voor de onderzoekscommissie haar onderzoek had verricht, vooruit op de conclusie dat het gerecht werd beïnvloed. Die uitspraak moest opnieuw als een veroordeling van Verzoekster worden begrepen.

101. Op 9 februari 2009 hebben de vier deskundigen in het parlementair onderzoek hun aanvullend verslag afgerond en kwamen de deskundigen tot de volgende conclusie:

«In het licht van de bijkomende uitleg die hierboven werd uiteengezet, en van alle overwegingen in ons verslag van 2 februari 2009, houden wij onze conclusies staande alsmede de ermee samengaande gevolgtrekkingen.

Drie juridische dammen, die volstrekt los staan van elkaar, maar die in combinatie onze conclusies versterken, vormen een obstakel voor het vervolg van de werkzaamheden van uw commissie:

- het verbod van inmenging in lopende gerechtelijke procedures, dat volgt uit artikel 151, § 1, van de Grondwet en artikel 6 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;*
- de eerbiediging van de fundamentele waarborgen voor een eerlijk proces, die volgt uit hetzelfde verdrag;*
- de bevoegdheid verleend aan de Hoge Raad voor de Justitie door artikel 151, § 3, van de Grondwet en artikel 259bis-16 van het Gerechtelijk Wetboek.*

Uit het geheel van deze dammenconstructie volgt:

- dat juist omwille van de vereisten van de scheiding der machten die voortvloeien uit het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, uit de Grondwet en uit de wet, «de voorwaarden waaronder de parlementaire onderzoekscommissie haar opdracht kan uitvoeren, parallel met lopende gerechtelijke (strafrechtelijke of andere), of disciplinaire procedures» op dit ogenblik onbestaande zijn,*
- dat indien uw commissie dit advies naast zich neer zou leggen, op juridische gronden of om redenen van opportuniteit, en zou beslissen om haar onderzoek zonder meer voort te zetten, het verloop van het onderzoek, zijn doeltreffendheid, wettelijkheid en geloofwaardigheid ernstig zullen worden gecompromitteerd, rekening houdend met de elementaire eerbiediging van de grondrechten die toekomen aan personen die bij het verdere onderzoek zouden betrokken zijn, »*

In het licht van de resultaten van hun advies en het kennelijk aandringen van de politieke organen van het land om de parlementaire onderzoekscommissie tegen alle negatieve adviezen verder te laten werken, beslisten de vier experts om onmiddellijk ontslag te nemen:

«– dat om al deze redenen ondergetekenden de commissie verzoeken om onmiddellijk akte te verlenen van de ontheffing van hun opdracht, [...].».

Toelichting van Verzoekster:

De experts wilden derhalve niet –en dat strekt hen tot eer- deelgenoten worden van de schending van de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokken partijen,

waaronder Verzoekster. Omdat de Belgische staatsmacht door haar houding toch bereid was die schending te bestendigen, beslisten de experts ontslag te nemen. Nooit eerder in de Belgische rechtsgeschiedenis werd dergelijk krachtig signaal aan de overheid verstrekt. Echter, de Belgische overheid besliste in de boosheid te volharden.

102. Op 10 februari 2009 werd Verzoekster onderzocht door Prof. Dr. W. Van De Voorde, de universiteitsprofessor forensische geneeskunde die als deskundige werd aangesteld in het tuchtonderzoek lastens Verzoekster (zie randnummer 95). De deskundige heeft op 18 februari 2009 zijn verslag afgeleverd (zie randnummer 107).
103. Op 11 februari 2009 heeft Verzoekster in handen van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS tuchtklacht neergelegd tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE. Dit onderzoek wordt gevoerd door raadsheer Luc HUYBRECHTS van het Hof van Cassatie (zie ook randnummer 93).

Belangrijk hierbij is dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS heeft geoordeeld dat hij in deze aangelegenheid niet persoonlijk als tuchtverheid kon optreden omdat de inhoud van de klacht tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE gewag maakte van het feit dat op basis van de informatie die de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS had bezorgd, deze laatste was misleid geworden (zie randnummer 182). Immers, de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS had op informatieverstrekking van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE beweerd dat Verzoekster eerst had geweigerd een arrest te ondertekenen en zich daarna ziek had gemeld, terwijl is komen vast te staan dat vanaf het eerste ogenblik op 10 december 2008, ruim voor er van een ondertekening nog maar sprake kon zijn, Verzoekster al arbeidsongeschikt was.

104. Op 12 februari 2009 heeft de juridische dienst van de Kamer van Volksvertegenwoordigers omtrent de toestand ingevolge de rapporten van de vier aangestelde experts, gevolgd door hun onmiddellijk ontslag, advies uitgebracht. Dit advies kwam er op neer dat volgens de juridische dienst van de Kamer van Volksvertegenwoordigers het ontslag van de experts als "overmacht" moest worden beschouwd en dat er dus geen reden was om de werkzaamheden van de commissie niet voort te zetten.
105. Op 13 februari 2009 in de voormiddag vond, in het kader van het strafonderzoek tegen haar, in de privéwoning van Verzoekster een huiszoeking onder de leiding van de Gentse raadsheer Henri Heimans plaats. In de namiddag waren journalisten van het Belgische persagentschap Belga al op de hoogte van deze onderzoeksdaad en werd bij Verzoekster om een bevestiging of ontkenning gevraagd. Geconfronteerd met de wetenschap dat de pers kennelijk op de hoogte was van de gebeurtenissen, werd de gevraagde bevestiging afgeleverd (zie stuk nummer 48).

106. De parlementaire commissie besloot op 16 februari 2009 om haar werkzaamheden voort te zetten en om twee 'adviseurs' -en dus geen experten- aan te stellen, meer bepaald twee emeritus magistraten.

De eerste werd aangesteld op 18 februari 2009, de tweede op 19 februari 2009.

107. Op 18 februari 2009 heeft Prof. Dr. W. Van De Voorde, de universiteitsprofessor forensische geneeskunde die als deskundige werd aangesteld in het tuchtonderzoek lastens Verzoekster (zie randnummer 95) en Verzoekster op 10 februari 2009 onderzocht (zie randnummer 102) zijn verslag aan de magistraat-onderzoeker bezorgd (zie stuk nummer 49). De aangestelde deskundige verklaart in dat verslag Verzoekster te hebben onderzocht, haar medische en andere stukken te hebben geanalyseerd en haar behandelende geneesheren te hebben gecontacteerd.

Prof. Dr. W. Van De Voorde kwam tot het besluit dat de medische getuigschriften van 10 en 18 december 2008 die tot de arbeidsongeschiktheid van Verzoekster besloten, juist waren. Volgens zijn verslag was:

- Verzoekster het slachtoffer van een te hoge werkdruk, gekoppeld aan de stress gepaard gaande met haar grote verantwoordelijkheden als magistraat
- Verzoekster verzwakt door de betekenisvolle operatie die zij had ondergaan op 31 oktober 2008 en de daarna ontstane medische klachten
- Verzoekster vanaf 10 december 2008 niet meer in staat om zich gedurende langere tijd te concentreren zodat het haar *niet meer mogelijk was om gedurende uren aandachtig te kunnen zijn als raadsheer tijdens rechtzittingen of documenten intensief te bestuderen, a fortiori ingewikkelde juridisch[e] problemen te bestuderen.*

Toelichting van Verzoekster:

In strijd met wat publiekelijk werd geïnsinueerd en zelfs voorgehouden door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE, was Verzoekster, zoals alle medische getuigschriften het eerder aantoonde, op en na 10 december 2008 volstrekt arbeidsongeschikt.

De pers heeft aldus een met de waarheid strijdige boodschap ruim verspreid en daardoor het beeld van een valse magistraat die een ziekte veinst exponentieel vergroot.

Tijdens de hoorzittingen in de parlementaire onderzoekscommissie kon de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE het nog steeds niet laten om valselijk te insinueren dat Verzoekster een ziekte had voorgewend. Hij verklaarde toen, wanneer hij het had over wat Verzoekster hem zou hebben verklaard toen zij hem op 10 december 2008 was komen opzoeken (zie randnummer 27):

“Zij zegt mij [...] dat ze zich ziek zal melden om uit te rusten.”

(http://www.dekamer.be/kvvcr/pdf_sections/comm/fortis/Lijst_hoorzittingen_1711007.pdf
p. 127)

Wanneer na een omstandig verslag van een professor in de forensische geneeskunde komt vast te staan dat de verspreide verdachtmakingen aan het adres van Verzoekster vals waren, zou men een aangepaste rechtzetting vanuit het magistratenkorps verwachten, in het bijzonder van de Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel, de korpsoverste van Verzoekster. Niets daarvan, zoals hierna zal blijken. Zonder dat Verzoekster tegen het foutief stilzwijgen enig verhaal kon inbrengen, werd ook na de medische expertise voorgehouden dat Verzoekster niet echt ziek was (zie o.m. randnummer 113).

Verzoekster nam zelf veel later kennis van dit verslag, dit is na afloop van het tuchtonderzoek.

108. Op 28 februari 2009 bevestigde de voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie dat Verzoekster in geen geval voor de commissie zou worden gehoord (zie stuk nummer 50).
109. Op 2 maart 2009 heeft Verzoekster in handen van de heer procureur generaal bij het hof van beroep van Brussel een ambtelijke aangifte overeenkomstig artikel 29 van het Wetboek van Strafvordering gedaan, alsmede strafklacht ingediend tegen de heer eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy Delvoie, de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL en raadsheer Mireille Salmon uit hoofde van belaging, poging tot valsheid in authentieke geschriften, valsheid in authentieke geschriften en schending van het beroepsgeheim. In deze zaak werd raadsheer Etienne Goethals van het Hof van Cassatie als onderzoeker aangesteld (zie randnummer 93).
110. De parlementaire onderzoekscommissie heeft achtereenvolgens hoorzittingen georganiseerd op 2 maart 2009, 4 maart 2009, 6 maart 2009, 9 maart 2009, 10 maart 2009 en 11 maart 2009.

Bij die gelegenheid werden o.m. magistraten (zoals de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep Guy DELVOIE, de heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ, de heer procureur generaal bij het hof van beroep Marc DE LE COURT), (gewezen) kabinetsmedewerkers, (gewezen) ministers (zoals gewezen eerste minister Yves LETERME en gewezen minister van justitie Jo VANDEURZEN), de afgevaardigde bestuurder van de Federale Participatie- en Investeringsmaatschappij en de echtgenoot van Verzoekster gehoord.

111. Op 2 maart 2009 werd de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, gehoord. Naar aanleiding van die hoorzitting bevestigde de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, volledig in het verlengde van de cassatienota dd. 19 december 2008, dat Verzoekster het geheim van het beraad had geschonden aangezien "elke jurist weet dat een samenloop van omstandigheden ook een bewijs kan zijn".

Naar aanleiding van deze hoorzitting bevestigde heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS tot driemaal toe dat hij met zijn initiatief dd. 18 en 19 december 2008 gans het Hof van Cassatie heeft vertegenwoordigd (http://www.dekamer.be/kvvcr/pdf_sections/comm/fortis/Lijst_hoorzittingen_1711007.pdf):

- “Men heeft ook steeds aangenomen dat de eerste voorzitter van het Hof van Cassatie de rechterlijke macht als dusdanig niet vertegenwoordigt. Dat brengt echter mee dat in bepaalde omstandigheden –en ik heb geoordeeld dat dat zo’n omstandigheid was– iemand namens de rechterlijke macht en meer bepaald namens de zetel het woord moet nemen.

Wie zou dat in die omstandigheden anders kunnen zijn dan de hoogste magistraat van het land? Ik heb op dat ogenblik gedacht dat dat inderdaad mijn verantwoordelijkheid was. Ik heb die verantwoordelijkheid genomen. Wanneer u mij echter vraagt om eens aan te tonen op welke wettelijke bepaling dat berust, dan moet ik toegeven dat die niet bestaat.” (p. 47)

- “Hier wordt het Hof van Cassatie, bij het stellen van handelingen, vertegenwoordigd door zijn eerste voorzitter.” (p. 65)
- “Zoals ik daarnet al zei, ik vertegenwoordig het Hof van Cassatie in bepaalde handelingen, en zo wordt het parlement vertegenwoordigd door zijn voorzitter.” (p. 74)

De heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS heeft naar aanleiding van die hoorzitting evenmin enige twijfel laten bestaan omtrent de juridische handeling die hij jegens Verzoekster had verricht. Het ging hem op ondubbelzinnige wijze over de toepassing van bewijsregels ter staving van de veroordeling die hij, als vertegenwoordiger van het Hof van Cassatie, na de vaststelling van de feiten, uitsprak.

- “Wanneer ik heb gezegd dat ik geen juridisch bewijs had, zijn er voldoende juristen in de zaal om te weten dat een samenloop van vermoedens juridisch ook een bewijs kan zijn. Un faisceau de présomptions concordantes. Dat volstaat ook in rechte om een bewijs te zijn” (p. 48)
- “Je suis plutôt conforté dans les positions que j’ai prises.” (p. 61)

Toelichting van Verzoekster:

Deze verklaring van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, afgelegd voor het parlement, dus voor de wetgevende vergadering van het land, bevestigt de stelling van Verzoekster, nl. dat het hoogste rechtscollege van het land, bij monde van haar Eerste voorzitter, op 18 en 19 december 2008 en ook nadien, Verzoekster publiekelijk, zonder enige vorm van proces heeft veroordeeld. De Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie zelf heeft, elke dubbelzinnigheid omtrent de waarde van zijn handelingen weggenomen door te benadrukken dat de magistratuur, het Hof van Cassatie aan het woord was.

112. De hoorzittingen in de parlementaire onderzoekscommissie verliepen deels openbaar, deels achter gesloten deuren. De openbare hoorzittingen waren via internet live in beeld en klank te volgen. De magistraat die het strafonderzoek lastens Verzoekster leidt, raadsheer Henri Heimans, was aanwezig en gaf bepaalde aanduidingen aan de commissievoorzitter (zie stuk nummer 51).

Toelichting van Verzoekster:

De parlementaire onderzoekscommissie werd tijdens haar werkzaamheden op zeer nadrukkelijke wijze bewerkt door magistraten van het hof van beroep van Brussel. Bij die gelegenheid werd gepoogd om –nu vaststond dat Verzoekster niet door de commissie zou worden gehoord en zich niet zou kunnen verweren (zie randnummer 109107)- Verzoekster zoveel mogelijk in diskrediet te brengen.

113. Op 9 maart 2009 bezorgde de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL, die het beruchte arrest van 12 december 2008 uitsprak, eigenhandig aan de leden van de parlementaire onderzoekscommissie een nota waarin hij beschreef hoe het beraad in de Fortis-zaak volgens hem is gevoerd en welke feiten er zich volgens hem hebben voorgedaan in de aanloop van de uitspraak (zie stuk nummer 52).

Zijn nota heeft de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL in een zelfde beweging aan de krant De Standaard bezorgd zodat heel de publieke opinie kennis kon nemen van de verwijten die hij aan Verzoekster richtte (onwil, geveinsde ziekte, schending van het beroepsgeheim, organisatrice van lekken naar de regering etc.).

Die handelingen van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL veroorzaakte een schokgolf omdat hij, net zoals Verzoekster, zeker niet door de parlementaire onderzoekscommissie zou worden gehoord omdat zulks beweerdelijk straf- en tuchtdossiers in het gedrang zou kunnen brengen.

Daags nadien (10 maart 2009), sprak de pers dan ook over de bom die het hof van beroep onder de werkzaamheden van de parlementaire onderzoekscommissie legde (zie stuk nummer 53). Tegen die werkwijze had Verzoekster geen enkel verhaal.

De commissie besloot echter bij haar standpunt te blijven en besliste om geen magistraat die in de Fortis-zaak was opgetreden, te horen.

114. Op 11 maart 2009 volgde een tweede initiatief van het hof van beroep van Brussel. Die dag zond een andere magistraat, beweerdelijk belast met een tuchtonderzoek (onmiddellijk bleek het te gaan om de magistraat die ter vervanging van de Eerste voorzitter van het hof van beroep die zelf betrokken partij was de tuchtbevoegdheid lastens Verzoekster waarnam en overduidelijk op instructie van de heer eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel handelde), een brief aan de commissie met de boodschap dat voor de parlementaire onderzoekscommissie verklaringen waren afgelegd

die niet met de inhoud van het tuchtonderzoek (duidelijk dat lastens Verzoekster) strookten (zie stuk nummer 54). Die brief luidt als volgt:

Mijnheer de voorzitter,

Ingevolge een beschikking van heden van de eerste voorzitter van het hof van beroep alhier ben ik aangewezen ten einde de bevoegdheden bepaald in artikel 410 van het Gerechtelijk Wetboek uit te oefenen.

In het kader van deze bevoegdheid heb ik kennis dienen te nemen van de stukken van het tuchtonderzoek met betrekking tot de schending van het geheim van het beraad in de Fortis-zaak, nadat dit tuchtonderzoek door de onderzoekende magistraat werd afgesloten en het dossier werd overgemaakt.

Uit het tuchtonderzoek, vergeleken met de publieke verklaringen afgelegd in de commissie die U voorziet blijkt dat er essentiële tegenstrijdigheden bestaan tussen verklaringen in het tuchtdossier afgelegd en de verklaringen uit dezelfde mond, afgelegd in de publieke zitting.

Ik acht het mijn ambtsplicht om u deze naakte vaststelling mee te delen.

Met de meeste hoogachting,

De Kamervoorzitter,

J. van der Eecken

Toelichting van Verzoekster:

Doordat Verzoekster op 11 februari 2009 tuchtklacht tegen de eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel had ingediend, moest noodgedwongen een andere magistraat de bevoegdheden van de eerste voorzitter waarnemen nu hij zelf betrokken partij was. Kennelijk daarmee werd raadsheer van der Eecken belast.

Die magistraat had zich nooit met Verzoekster in verbinding gesteld. Het is pas met voormelde brief dat Verzoekster iets van zijn tussenkomst vernam.

De commissie nam op 12 maart 2009 van die brief kennis en contacteerde de magistraat om te worden gehoord. De desbetreffende magistraat weigerde echter elke verdere toelichting te komen geven aan de commissie.

De navolgende dag (13 maart 2009) stonden de kranten bol met alle mogelijke insinuaties, o.m. in de richting van Verzoekster (zie stuk nummer 54). Volgens de pers was weerom door het hof van beroep van Brussel een bom onder de parlementaire onderzoekscommissie gelegd (zie stuk nummer 55).

115. De commissie reageerde verontwaardigd op de beïnvloedingspogingen uitgaande van bepaalde magistraten van het hof van beroep van Brussel.

De parlementaire onderzoekscommissie besloot het luik van het onderzoek volledig af te sluiten en zou zich voortaan van de buitenwereld afzonderen (eerst in Oostende, uiteindelijk in Brussel) om haar eindrapport af te werken tijdens het weekend van 14-15 maart 2009. De beïnvloedingspogingen van bepaalde magistraten van het hof van beroep van Brussel misten derhalve volledig doel. Ook de pers hekelde nadrukkelijk de houding van bepaalde magistraten van het hof van beroep van Brussel (zie stuk nummer 55).

116. Op zaterdag 14 maart 2009 lekte in de pers uit dat de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel de voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie had uitgenodigd om op het Justitiepaleis van Brussel op vrijdag 13 maart 2009 verdere toelichting te verschaffen omtrent de brief die op 11 maart 2009 aan de commissie was bezorgd.

Toelichting van Verzoekster:

Als reactie op deze heimelijke en onrechtmatige poging tot beïnvloeding van de werkzaamheden van de parlementaire onderzoekscommissie door de eerste voorzitter van het hof van beroep die meer dan persoonlijk betrokken is in de hele zaak (en daarom zijn bevoegdheden toevertrouwde aan een collega van zijn hof, doch achter de schermen alles orchestreerde), richtte Verzoekster zich op 14 maart 2009 noodgedwongen door tussenkomst van haar raadsman tot de leden van de parlementaire onderzoekscommissie met de volgende elektronische brief (zie stuk nummer 56):

*Mijnheer de Voorzitter,
Geachte commissieleden,*

Ik heb de eer u te melden dat ik de raadsman van mevrouw Christine Schurmans ben.

Mijn cliënte vernam uit de pers vandaag dat na afsluiting van de hoorzittingen in uw commissie, op een ogenblik dat u dus uw dossier 'in beraad' had genomen, de voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie "Scheiding der Machten" gisteren op bezoek mocht gaan bij de heer eerste voorzitter van het hof van Beroep van Brussel. Bij die gelegenheid ontving de voorzitter van uw commissie, kennelijk op verzoek van de heer eerste voorzitter -die objectief gezien in het hele gebeuren dat u aanbelangt geen onbelangrijke speler is-, nadere duiding bij de brief van 11 maart 2009 die raadsheer Jean van der Eecken aan uw commissie bezorgde. Sommigen leden of medewerkers van uw commissie hadden die brief kennelijk wat te scherp beoordeeld zodat enige nazorg zich blijkbaar opdrong.

Het zal u niet ontgaan dat de mededelingen die het hof van beroep u aldus blijft bezorgen, ook in de fase van uw rapportering, systematisch betrekking hebben, althans volgens die mededelingen, op het zgn. tuchtdossier dat mijn cliënte aanbelangt. Mijn cliënte neemt daarvan akte, zelf heeft zij echter nooit enig contact gehad met raadsheer Jean van der Eecken in een dossier dat haar zou aanbelangen.

Voor zover zij in de pers moet lezen dat omtrent het tuchtonderzoek dat haar zou aanbelangen door magistraten verklaringen worden afgelegd, herhaalt mijn cliënte hier dat de inhoud van een tuchtdossier vertrouwelijk is en dat de magistraten die daarbij betrokken zijn evenzeer een beroepsgeheim dienen na te leven. Mijn cliënte heeft daaromtrent, noch omtrent andere zaken, ooit verklaringen afgelegd. Zij zal dat nu evenmin doen. Zij stelt enkel vast dat uw commissie wordt bestookt met systematisch volgehouden pogingen om, met schending van de vertrouwelijkheid en het beroepsgeheim, insinuaties à charge van mijn cliënte, die, ik herhaal, daaromtrent nooit zelf enige verklaring heeft afgelegd, te verspreiden. Ik hoef hier niet te herhalen dat mijn cliënte inhoudelijk op de systematische aanvallen op haar persoon en eer, niet kan en ook niet mag reageren. Daarom wijst zij de talrijke, quasi dagelijkse verzoeken van de media af. Anderen schurken zich tegen de media aan en bestoken uw commissie. De verbetering waarmee men vanuit bepaalde hoek de zgn. bommen onder uw commissie blijft leggen, is niet echt alledaags. Mede in het licht van die vaststelling vindt zij de gebeurtenissen bijzonder merkwaardig en betreurenswaardig.

Zij vond ook de brief van haar collega Blondeel merkwaardig en voor zover iemand daaraan zou willen twijfelen, ook onrechtmatig. Het was behoorlijk hallucinant -los van de feitelijke onjuistheden en tegenstrijdigheden die de aandachtige lezer heeft kunnen ontdekken- te zien hoe die brief, zonder enig protest van de hiërarchie van de desbetreffende raadsheer, tegen de rechtsregels in, in de maag van uw commissie werd gesplitst en openlijk aan de pers werd overhandigd. Ook dat schouwspel in uw commissie deed mijn cliënte niet van haar rechtlijnigheid afwijken. Opnieuw hield zij zich wel aan de spelregels en beging ze niet dezelfde onwettelijkheden als anderen en zweeg ze, er op vertrouwend dat binnen het kader van de acties die zij heeft ondernomen, aan dat theatraal initiatief van haar collega de juiste rechtsgevolgen zouden worden verbonden.

Kortom, alhoewel uw commissie met aandrang werd verzocht om gerechtelijke initiatieven die lastens of door mijn cliënte werden ondernomen niet in het gevaar te brengen, reden waarom uw commissie zich ver van mijn cliënte wou houden, pogen sommigen uw commissie zover te krijgen dat zij andere magistraten die in dezelfde aangelegenheid het voorwerp uitmaken van tucht- en strafklachten, in de armen zou sluiten.

Ik bezorg u die paar bedenkingen van mijn cliënte uit reële bekommernis, maar dan een waarachtige, nl. de bekommernis om te waken over de eerbied voor fundamentele rechtsregels, zoals het vermoeden van onschuld, de gelijkheid en de vertrouwelijkheid van persoonlijke aangelegenheden. Het is uiteindelijk in het parlement dat die beginselen nog naar waarde zullen moeten worden geschat, binnen bepaalde geledingen van de rechterlijke orde lijkt de kennis daarvan te zijn opgedroogd.

Naast alle persoonlijk verwickelingen die mijn cliënte aanbelangen, in het bijzonder de voor haar prioritaire waarheidsvinding in de strafzaak, gaat haar aandacht nu in de eerste plaats naar het gevoel dat leeft binnen de samenleving en in het bijzonder bij de rechtzoekende, die de berechting van de aangelegenheden die hem aanbelangen moet toevertrouwen aan instellingen die, los van de hier onderliggende feiten en verantwoordelijkheden, een schabouwelijke beurt hebben gemaakt. Zij hoopt dat uw

commissie het noodzakelijke vertrouwen van de rechtzoekende in een deugdelijke rechterlijke organisatie kan helpen herstellen. Mede om die reden wordt dit bericht met de buitenwereld gedeeld.

Met de meeste hoogachting,

*Patrick Hofströssler
Advocaat - Avocat – Attorney*

Op zondag 15 maart 2009 gaf de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel in een rechtstreeks uitgezonden nieuwsprogramma (De Zevende Dag) op de nationale televisie (zender Eén) toelichting bij zijn démarche en zijn onderhoud met de voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie. Bij die gelegenheid maakte hij publiek dat het tuchtonderzoek lastens Verzoekster was afgesloten en verder zou worden berecht (zie stuk nummer 57).

Toelichting van Verzoekster:

Het feit dat de eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel persoonlijk naar de televisiestudio's trok om bij de contacten tussen zijn hof en de parlementaire onderzoekscommissie toelichting te verschaffen, bewijst opnieuw dat hij de lijnen uitzette en dus niet, omdat hijzelf betrokken partij was, het initiatief aan anderen overliet.

117. Na die reactie rapporteerde de pers opnieuw uitgebreid over de zgn. magistratenoorlog (zie stuk nummer 58).
118. In haar eindrapport van 17 maart 2009, deed de parlementaire onderzoekscommissie bepaalde aanbevelingen (zie stuk nummer 59):

(...)

2.5. Op grond van de vaststelling dat verschillende recentelijk bij het hof van beroep te Brussel ingeleide tuchtprocedures zonder gevolg dreigen te blijven, acht de commissie het aangewezen voortaan te voorzien in de mogelijkheid om tuchtprocedures aan een hof van beroep te onttrekken of om ze toe te vertrouwen aan een andere collegiale instantie.

2.6. De werking van het hof van beroep te Brussel moet worden doorgelicht. Daartoe moet de reeds door de Hoge Raad voor de Justitie uitgevoerde doorlichting bij de tijd worden gebracht; het resultaat daarvan moet vóór het einde van dit jaar worden voorgelegd aan de commissie voor de Justitie.

2.7. De klachtenbehandeling in verband met Justitie moet worden verbeterd. De commissie beveelt aan de Hoge Raad voor de Justitie aan te wijzen als beroepsinstantie met een ombudsfunctie inzake Justitie, en verwijst in dit verband naar het wetsvoorstel DOC 52 634/001, waarvan de bespreking momenteel aan de gang is in de commissie voor de Justitie.

(...)

Toelichting van Verzoekster:

De commissie was derhalve weinig positief voor justitie, inzonderheid voor het hof van beroep van Brussel. De wijze waarop het hof van beroep van Brussel in tuchtzaken handelde stuitte op kritiek (reden waarom werd geopperd om de tuchtdossiers daar weg te halen), terwijl openlijk aan de capaciteiten, vaardigheden en het leiderschap van de Eerste voorzitter van het hof van beroep werd getwijfeld, wat dan weer de reden was om een doorlichting van het hof van beroep te bevelen.

119. Op 19 maart 2009 werd Verzoekster gehoord door raadsheer Etienne Goethals van het Hof van Cassatie ingevolge de strafklacht, resp. aangifte die Verzoekster had ingediend tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE, de heer kamervoorzitter Paul BLONDEEL en mevrouw de raadsheer Mireille SALMON.

Verzoekster werd die dag ondervraagd van 10u15 tot 12u45,
van 14u15 tot 17u20,
van 17u55 tot 18u50.

Na beëindiging van het verhoor die dag, werd beslist om het verhoor op 26 maart 2009 verder te zetten (zie randnummer 121).

120. Op 25 maart 2009 werd Verzoekster gehoord door raadsheer Luc HUYBRECHTS van het Hof van Cassatie ingevolge de tuchtklacht die Verzoekster tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE had ingediend.

Verzoekster werd die dag ondervraagd van 10u05 tot 12u55,
van 14u15 tot 17u10
van 17u30 tot 18u20.

121. Op 26 maart werd het verhoor van Verzoekster door raadsheer Etienne Goethals van het Hof van Cassatie verdergezet (zie randnummer 119).

Verzoekster werd die dag ondervraagd van 09u55 tot 12u51,
van 14u15 tot 16u50.

122. Op 28 maart 2009 verzette de heer eerste voorzitter van het hof van beroep in kranteninterviews zich tegen de door de parlementaire onderzoekscommissie bevolen doorlichting (zie randnummer 118) die hij als volstrekt overbodig beschouwde (zie stuk nummer 60).

123. **Op de dag van indiening van onderhavig verzoekschrift is de rechtstoestand van Verzoekster de volgende:**

- a) Verzoekster is op 10 december 2008 uit het beraad van een zaak en dus uit haar rechtsprekende rol gestoten door een Kamervoorzitter met goeddunken van haar collega Salmon en heeft vastgesteld dat bij stilzitten van haar korpsoverste zoals in casu zij over geen enkel rechtsmiddel in de Belgische rechtsorde beschikt om het waarnemen van haar rechtsprekende rol te kunnen afdwingen;
- b) Verzoekster beschikt in de Belgische rechtsorde over geen enkel verhaal of verweer wanneer haar korpsoverste of collega's haar privacy en gezinsleven schenden, inzonderheid tijdens een periode van arbeidsongeschiktheid als magistraat, temeer elk statuut of regeling daaromtrent in het Belgisch recht ontbreekt;
- c) Verzoekster heeft op 12 december 2008 tegen haar korpsoverste en een collega raadsheer klachten ingediend die zonder enige vorm van tegenspraak of contact met Verzoekster op 16 december 2008 werden afgewezen, beslissing waartegen geen enkel rechtsmiddel in de Belgische rechtsorde openstaat;
- d) Verzoekster werd op 19 december 2008 in de nota van het Hof van Cassatie van de hand van de Eerste voorzitter van dat hof zonder enige vorm van tegenspraak publiekelijk veroordeeld voor het schenden van de strafwet, veroordeling waartegen geen enkel rechtsmiddel in de Belgische rechtsorde openstaat;
- e) Verzoekster beschikt in de Belgische rechtsorde over geen enkel verhaal wanneer een parlementaire onderzoekscommissie, tegen het uitdrukkelijk en unaniem advies van de aangestelde experts in, besluit te interfereren in lopende tucht- en strafdossiers en aldus een forum biedt aan magistraten waartegen Verzoekster klacht heeft ingediend (Kamervoorzitter Blondeel en Eerste voorzitter Delvoie), alsmede aan magistraten die tuchtrechtelijke prerogatieven moeten waarnemen wat haar betreft (eerste voorzitter van het hof van beroep, en raadsheer Van Der Eecken) of wat anderen betreft-, of die nog een rechtsprekende rol zullen hebben (de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS), om zonder enig verweer hun beroepsgeheim te schenden, dan wel de vertrouwelijkheid van de persoonlijke informatie die Verzoekster aanbelangt, zoals tuchtzaken, openlijk te schenden, dan wel het vermoeden van onschuld en de plicht tot onpartijdigheid te schenden.

124. Verzoekster is bij een aantal procedures betrokken, hetzij omdat het onderzoek op haar betrekking heeft, hetzij omdat zij een onderzoek lastens anderen op gang heeft gebracht.

Lastens Verzoekster is een strafonderzoek aan de gang. Dat strafonderzoek betreft de beweerde schending van haar beroepsgeheim. Dit onderzoek wordt geleid door de Gentse raadsheer Henri Heimans. In de Belgische rechtsorde genieten magistraten 'voorrecht van rechtsmacht', wat betekent dat een strafzaak dat hen aanbelangt in eerste en in laatste aanleg op het niveau van het hof van beroep wordt berecht. Tegen dergelijk beslissing staat maar één rechtsmiddel open, doch bij een rechtscollège dat Verzoekster reeds publiekelijk heeft veroordeeld, nl. cassatieberoep bij het Hof van Cassatie.

Lastens Verzoekster is een tuchtvervolgning aan de gang. Het vooronderzoek is afgerond en de zaak is voor advies aan de Nationale Tuchtraad voorgelegd. Ingeval een zware

tuchtsanctie wordt gevorderd, wordt de zaak lastens Verzoekster berecht voor het Hof van Cassatie.

Verzoekster heeft een tuchtklacht ingediend tegen de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL. Het tuchtonderzoek lastens de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL werd toevertrouwd aan raadsheer Karel Van Herck van het hof van beroep van Brussel (raadsheer Van Herck heeft op 26 januari 2009 in het tuchtonderzoek tegen Verzoekster geopend, lastens haar negatieve kritieken geuit). Ingeval een zware tuchtsanctie lastens de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL zou worden gevorderd, wordt de zaak berecht voor het Hof van Cassatie.

Verzoekster heeft een tuchtklacht ingediend tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE. Het tuchtonderzoek lastens de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE werd toevertrouwd aan raadsheer Luc HUYBRECHTS van het Hof van Cassatie. Ingeval een zware tuchtsanctie lastens de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE zou worden gevorderd, wordt de zaak berecht voor het Hof van Cassatie.

Verzoekster heeft een strafklacht neergelegd tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE, de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL en mevrouw de raadsheer Mireille SALMON. De strafonderzoeken lastens die drie magistraten werden toevertrouwd aan raadsheer Goethals van het Hof van Cassatie. Gelet op het feit dat die magistraten zich mogelijks aan een misdaad (valsheid in geschriften) schuldig hebben gemaakt, zullen zij gebeurlijk worden berecht voor het Hof van Cassatie.

Binnen die procedures is, zo staat nu reeds vast, voor Verzoekster, weze het als verdachte, dan als gebeurlijke burgerlijke partij, geen eerbiediging van de verdragsrechtelijke bescherming mogelijk. De schendingen die Verzoekster onderging hebben hun definitieve gevolgen reeds gekregen en zijn in de Belgische rechtsorde niet meer herstelbaar.

Verzoekster heeft deze toestand uitdrukkelijk in elke procedure waarbij zij werd betrokken, weze het als klager, dan wel als beklagde, weze het in tucht of op strafgebied, bij de gerechtelijke overheid waarmee zij werd geconfronteerd, aangeklaagd. Aldus heeft Verzoekster op pro-actieve en transparante wijze aangeduid dat de verdragsrechtelijke bescherming die haar zoals elke burger moet toekomen, werd ontnomen.

Verzoekster vecht met dit verzoekschrift de schendingen aan die het gevolg zijn van het feit dat,

- (1) het Hof van Cassatie bij monde van haar eerste voorzitter Ghislain Londers, Verzoekster reeds heeft veroordeeld zodat elke latere tussenkomst van het Hof van Cassatie in bepaalde procedures nooit nog met de verdragsrechtelijke waarborgen gepaard kan gaan en dat
- (2) Verzoekster daarenboven het slachtoffer werd van verdragsrechtelijke schending gepleegd door de Belgische Staatsmachten minstens door

organen van de Belgische staatsmachten waartegen in de Belgische rechtsorde geen enkel verhaal openstaat.

III. VERKLARING OMTRENT BEWEERDE SCHENDINGEN VAN HET VERDRAG EN/OF PROTOCOLLEN EN OMTRENT RELEVANTE ARGUMENTEN:

A. GESCHONDEN VERDRAGSBEPALINGEN

125. Verzoekster meent dat de volgende fundamentele rechten die het Verdrag waarborgt, werden geschonden:

- Recht op een eerlijk proces, zoals gewaarborgd door artikel 6;
- Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8;
- Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13;
- Verbod van misbruik van recht, zoals gewaarborgd door artikel 17.

B. EERSTE MIDDEL: SCHENDING VAN DE ARTIKELN 6, 8, 13 EN 17 VAN HET VERDRAG INGEVOLGE DE VERWERPING OP 16 DECEMBER 2008 DOOR DE HEER EERSTE VOORZITTER VAN HET HOF VAN CASSATIE GHISLAIN LONDERS VAN DE KLACHTEN DIE VERZOEKSTER OP 12 DECEMBER 2008 LASTENS DE HEER EERSTE VOORZITTER VAN HET HOF VAN BEROEP DELVOIE EN DE HEER KAMERVOORZITTER PAUL BLONDEEL HAD INGEDIEND

B.1. Situering van het middel:

126. Verzoekster heeft zich op advies van de heer Voorzitter van het Hof van Cassatie Ivan Verougstraete op 12 december 2008 bij middel van klacht tot de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS gewend en tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep Guy Delvoie en tegen de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL klacht ingediend (zie randnummer 48).

Dringend- Onregelmatige druk in Uitspraak Fortis

Geachte heer Eerste Voorzitter van het hof van cassatie, Geachte Heer Procureur Generaal,

Hiermede wens ik klacht neer te leggen tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en kamervoorzitter Paul Blondeel wegens de onregelmatige druk die op mij wordt uitgeoefend om het arrest Fortis te ondertekenen, dat naar ik verneem uitspraak doet op een aanvraag tot heropening der debatten die gisteren is ingediend, alsook over m.i. kennelijke onwettige praktijken.

Ik ben in ziekteverlof sinds 10 december. Ik heb uiteraard niet kunnen deelnemen aan een beraad over een aanvraag tot heropening der debatten.

Ik werd daarenboven uit het beraad zelf uitgesloten over de zaak zelf.

Ik maak U per afzonderlijk bericht de briefwisseling over m.b.t. deze aangelegenheid.

Met de meest eerbiedige groeten,

Christine Schurmans

In haar klacht heeft Verzoekster vier essentiële grieven onder de aandacht van de hoogste magistraten van het Koninkrijk gebracht:

1. dat op Verzoekster door haar korpsoverste en haar Kamervoorzitter onregelmatige druk werd uitgeoefend;
2. dat kennelijke onwettige praktijken werden gepleegd;
3. dat Verzoekster niet heeft kunnen deelnemen aan een beraad over een aanvraag tot heropening der debatten;
4. dat Verzoekster uit het beraad over de zaak zelf werd uitgesloten;

Los van de juridische kwalificatie die aan elk van de onderdelen van de klacht in de Belgische rechtsorde moet worden gegeven, kan niet worden voorbijgegaan aan het feit dat een uiterst uitzonderlijke handeling werd gesteld en dat zelfs bij een loutere kennisname van het initiatief en van de inhoud van het initiatief, de bestemming er ongetwijfeld bewust van was dat een uiterst ongewone toestand voorlag.

Het kan dan ook niet worden betwijfeld dat de klacht van 12 december 2008, gericht aan de hoogste magistraten van het land, door die magistraten als bijzonder ernstig moest worden beschouwd zodat met de gepaste en rechtsconforme zorg met die klacht zou worden omgegaan.

127. Van enige rechtsconforme zorg, laat staan een gepaste zorg, is hier geen sprake geweest. Op 16 december 2008 vernam Verzoekster dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS de klacht onontvankelijk had verklaard (zie randnummer 56).

De hoogste magistraat van de zetel in België werd op dit punt op 28 januari 2009 openlijk teruggefloten door de hoogste magistraat van het openbaar ministerie van het land, de Procureur Generaal van het Hof van Cassatie (zie randnummer 94).

De in de Belgische rechtsgeschiedenis nooit eerder geziene terechtwijzing van een Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie door de heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ was om juridische redenen terecht. Immers, in elke rechtsstaat heeft een klager recht op een deugdelijke behandeling van zijn klacht. Er bestaat geen subjectief recht op een goede afloop van een processueel initiatief, maar er bestaat wel een subjectief recht op een rechtsconforme *behandeling* van een processueel

initiatief, zelfs indien die behandeling ertoe zou leiden dat een processueel initiatief onontvankelijk, dan wel ongegrond zou moeten worden verklaard.

Anders gesteld, wanneer in een rechtsorde –zoals dit in de Belgische het geval is (via het gerechtelijk wetboek)- zowel formeelrechtelijk als materieelrechtelijk het recht wordt erkend om een klacht bij een overheidsorgaan (zoals een korpsverste binnen het Belgische rechterlijk apparaat) in te dienen, dan vloeit uit voormelde rechtsmogelijkheid het recht op een rechtsconforme behandeling van het initiatief voort. Dit betekent dat de afwikkeling van een initiatief dat binnen de rechtsorde aan een specifieke rechtsbasis beantwoordt, moet beantwoorden aan het geheel van rechtsregels, ook de supranationale zoals die die door het Verdrag worden gewaarborgd. De behandeling van een initiatief dat het Belgisch gerechtelijk wetboek toelaat, moet conform het recht geschieden.

Dit is hier niet het geval geweest, conclusie tot dewelke de Heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ ook kwam (zie randnummer 94). Verzoekster beschikt evenwel in de Belgische rechtsorde niet over enig verhaal om de niet-verdragsconforme behandeling van haar klacht te laten herstellen.

128. In de Belgische rechtsorde bestaat geen enkel rechtstreeks processueel initiatief dat een magistraat kan aanwenden wanneer hij, in de uitoefening van zijn ambt, het slachtoffer werd van onregelmatigheden gepleegd door andere magistraten en door die onregelmatigheden en gestelde handelingen wordt belet zijn rechtsprekende taak waar te nemen.

Anders gesteld, een magistraat die het slachtoffer werd van feiten, handelingen, onregelmatigheden gepleegd door collega's die hem beletten zijn rechtsprekend ambt uit te oefenen, kan via een rechterlijke of andere tussenkomst geen enkel rechtstreeks verhaal aanwenden teneinde af te dwingen dat hij in de mogelijkheid wordt gesteld om de uitoefening van dat ambt verder te zetten. Nooit kan een volledig rechtsherstel worden bereikt.

De situatie is volstrekt anders in de privaatrechtelijke sfeer, waar de uitvoering van overeenkomsten, zoals arbeidsovereenkomsten, gebeurlijk via de rechterlijke tussenkomst kan worden afgedwongen en de rechter de medecontractant kan verplichten om de uitvoering van de overeenkomst toe te laten of te ondergaan.

In de Belgische rechtsorde kan een magistraat zich niet tot de rechter wenden opdat in het beraad van een bepaalde zaak een einde zou worden gemaakt aan feitelijkheden, handelingen en onregelmatigheden die de klagende magistraat verhinderen zijn ambt waar te nemen. Evenmin kan in de Belgische rechtsorde een magistraat zich tot een rechter wenden opdat een afgebroken beraad in een bepaalde zaak zou worden hervat zodat de klagende magistraat niet langer zou worden verhinderd om zijn ambt waar te nemen.

129. Voor dergelijke toestanden bestaat er in de Belgische rechtsorde maar één – daarenboven onvolmaakte- mogelijkheid, de tuchtklacht, die een louter onrechtstreeks en

gebeurlijk post factum effect heeft en ertoe strekt de magistraat die zich ondeontologisch gedroeg, tuchtrechtelijk te zien straffen.

Dergelijk initiatief heeft een onrechtstreeks effect omdat klager en voorwerp van de klacht niet in een rechtstreekse rechtsverhouding staan. De klager richt zich tot een overheid (de tuchtverheid) en het komt aan de tuchtverheid toe om haar tuchtbevoegdheid ten overstaan van het voorwerp van de klacht aan te wenden. Gelet op het morele (in beginsel hiërarchische) gezag waarmede de tuchtverheid is belast en het feit dat hij tevens (in beginsel) belast is met een operationeel toezicht, is het eerste nuttige effect dat een tuchtklacht kan beogen de daadwerkelijke en daadkrachtige tussenkomst van de tuchtverheid om een einde te maken aan de onrechtmatigheid. Anders gesteld, zodra de tuchtverheid deelgenoot wordt van de onrechtmatigheid, kan de tuchtverheid de staking daarvan bevelen, in beginsel via de uitoefening van zijn (operationele) bevoegdheden.

Het post-factum effect bestaat er dan weer in dat los van de vraag of het bestaan van de tuchtklacht de tuchtverheid er toe heeft aangezet om aan de onrechtmatige toestand een einde te stellen, de pleger van het tuchtvergriep in beginsel *nadat* zijn onrechtmatig handelen gevolgen heeft gehad, zal worden gesanctioneerd.

130. De tuchtklacht van Verzoekster dd. 12 december 2008 had een dubbel voorwerp. Een klacht kan, zoals hier is gebeurd, worden gericht tegen de (hogere) magistraat die op deontologisch verwerpelijke wijze in gebreke bleef om aan een onrechtmatige toestand binnen zijn korps een einde te stellen (zoals de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE die onverklaarbaar passief bleef wanneer hij werd geconfronteerd in één van de meest belangwekkende economische zaken uit de Belgische rechtsgeschiedenis met een onregelmatig beraad), dan wel tegen de magistraat die door zijn ondeontologisch gedrag de oorzaak is voor het dysfunctioneren van een rechtscollege (Kamervoorzitter Blondeel).

Het is net op advies van voorzitter Ivan Verougstraete dat Verzoekster op 12 december 2008 tuchtklacht tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en tegen de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL indiende (zie randnummer 48).

131. De regels die de tucht van magistraten beheersen werden in het Belgisch recht samengebracht onder Titel V: Tucht, van het Boek II. Gerechtelijke ambten, van het Tweede deel. Rechterlijke organisatie van het gerechtelijk wetboek, meer bepaald de artikelen 398 t.e.m. 427 *quater*.
132. Omdat de klacht van 12 december 2008 o.m. gericht was tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel, moest de klacht in de handen van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS worden neergelegd (artikel 410, §1, 1° eerste gedachtenstreefje van het gerechtelijk wetboek in samenlezing met artikel 410, §3 van het gerechtelijk wetboek).

Echter, nooit is de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS de rechtsprekende overheid die bevoegd is om de klacht te *berechten*. De wet bepaalt uitdrukkelijk dat de tuchtberechting, m.a.w. de beoordeling welk gevolg aan een klacht moet worden gegeven, toekomt aan de eerste kamer van het Hof van Cassatie wanneer een eerste voorzitter van een hof van beroep of een raadsheer in het hof van beroep wordt vervolgd (artikel 412, §2, 1°, laatste gedachtenstreepje van het gerechtelijk wetboek).

In deze zaak echter, heeft de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS bij aangetekende brief die Verzoekster op 16 december 2008 ontving (zie stuk nummer 26) de klacht van Verzoekster van 12 december 2008 afgewezen.

De heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS heeft bijgevolg een rechtsprekende handeling gesteld, zich een rechtsprekende bevoegdheid die hij krachtens de wet niet had toegeëigend en daarenboven geen enkele tegenspraak mogelijk gemaakt. Verzoekster werd immers niet eens gehoord, op welke wijze dan ook.

B.2. Het middel omvat twee luiken:

133. Door te handelen zoals hiervoor werd beschreven, heeft de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS met zijn beslissing van 16 december 2008 de artikelen 6, 8, 13 en 17 van het Verdrag geschonden, minstens die schending ingeleid, dan wel mogelijk gemaakt.

Eenzijds is het zo dat tegen het licht van artikel 6 van het Verdrag, de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS op een oneigenlijke wijze zijn bevoegdheden heeft uitgeoefend (uitoefening waartegen in de Belgische rechtsorde geen verhaal openstaat) waardoor hijzelf jegens Verzoekster (en bij terugkaatsing jegens haar gezin), onrechtmatige rechtsgevolgen die, op zichzelf beschouwd, schendingen van het verdrag inhielden, mogelijk heeft gemaakt en, anderzijds, die houding er net toe heeft geleid dat andere magistraten (zoals de korpsoverste van Verzoekster en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL), zelf door aansluitende handelingen de rechten van Verzoekster hebben kunnen schenden.

De schendingen van het Verdrag waarover Verzoekster zich bij Uw Hof beklagt, vinden bijgevolg steun in de beslissing van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS zelf, alsook in de gevolgen van die beslissing.

134. De niet-verdragsconforme behandeling van de klacht van Verzoekster heeft derhalve een tweeledige navolgende verdragsschending ingeleid. Door de onmiddellijke eliminatie van de klacht van Verzoekster (zonder enige vorm van deugdelijk onderzoek, zonder enig overleg, zonder enige tegenspraak, zonder enige informatievergaring), heeft de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS voor zichzelf een juridische fictie gecreëerd, nl. door een zgn. onontvankelijkheid uit te spreken, heeft hij voor zichzelf de mogelijkheid gecreëerd om het voorwerp en de inhoud van de klacht als niet bestaande te beschouwen.

Bijgevolg heeft hij door aldus te handelen, de hypothese dat mogelijks iets ernstig aan de hand was, a priori terzijde geschoven, wat hem de kans heeft geboden om later (zie hierna), de publieke veroordeling van Verzoekster uit te spreken, nadat hij heeft geoordeeld, dat in de feiten, door Verzoekster (en dus niet door andere magistraten voor haar), een schending van de strafwet en van de beroepsnormen was gepleegd en dat haar ziek zijn niet noodzakelijk met de werkelijkheid moest rijmen.

Indien de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS had gedaan wat de rechtsbescherming van hem vereiste, had slechts na de Verdragsconforme behandeling van de klacht van Verzoekster door hem met kennis van zaken enig standpunt kunnen worden ingenomen.

Daarbij had hij nooit –zoals hij nu heeft gedaan- abstractie kunnen maken van het *bestaan* van de klacht en van het bestaan van de *inhoud* van de klacht. Hier heeft hij echter op voorhand in één beweging Verzoekster monddood gemaakt, het onderliggend probleem dat bij hem werd aangekaart als niet-bestaande beschouwd en bewust en exclusief, een andere versie laten weerklinken. Het geheel van latere feiten en gebeurtenissen steunt integraal op die handeling.

135. De handeling van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS waarmee Verzoekster op 16 december 2008 werd geconfronteerd, is derhalve de hoeksteen van de verdragsschendingen waarvan Verzoekster –en haar gezin- sindsdien aanhoudend het slachtoffer werden.
136. In de eerste plaats is het zo dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS niet onwetend kon zijn over de rechtstreekse gevolgen van zijn handeling. Als hoogste magistraat van de zetel van het land, wist hij, minstens behoorde hij te weten, dat zijn onontvankelijkheidsverklaring als een juridische waarheid zou worden beschouwd en de nodige legitimatie in zich zou dragen zodat de publieke opinie zonder de minste terughoudendheid of zin voor nuancering zou aanvaarden dat Verzoekster openlijk aan de schandpaal zou worden genageld en als een corrupte magistraat zou worden afgeschilderd.

De werkelijkheid heeft zich ook zo afgespeeld. Sedert de tussenkomsten van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, worden Verzoekster en haar gezin reeds maandenlang opgejaagd en werd hen door de hardnekkigheid waarmee Verzoekster werd achtervolgd op de meest schadelijke wijze de rechtsbescherming van het Verdrag ontnomen. Op geen enkel ogenblik heeft Verzoekster nog een moment van rust kunnen vinden en werden de meest elementaire handelingen van het leven, zoals kennis nemen van de inhoud van kranten, televisie- of radiouitzendingen, dan wel contacten binnen de lokale leefgemeenschap, tot kwellende beproevingen verheven.

De aanhoudendheid waarmee Verzoekster werd belaagd (zie hierna) illustreert treffend dat bepaalde Belgische overheidslichamen –die zowel collectief als individueel in hun ambtelijk optreden eerbied aan het Verdrag zijn verschuldigd-, overhaast de publieke

vernietiging van Verzoekster nastreefden, om redenen die Verzoekster niet kent, doch hopelijk aan het licht zullen komen. Dit kwaadwillig inzicht werd mogelijk gemaakt door de Verdragsschendingen waaraan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS zich heeft overgeleverd.

137. In de tweede plaats is de opstelling van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS de vrijgeleide geweest voor de handelswijze van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL en de verdragsschendingen waarvoor zij verantwoordelijk zijn.

B.3. De algemene rechtsbespreking:

138. In de eerste plaats kan niet worden betwist dat het handelen van magistraten (zoals hier de hoogste magistraten van het land) voor de vaststelling van de rechtsmacht van uw Hof en de toepassing van het Verdrag, een relevant criterium is. De in dit verzoekschrift gewraakte handelingen zijn toe te rekenen aan het Koninkrijk België. De plegers van de verdragsschendingen zijn allen bekleed met staatsmachten, inzonderheid die toegekend aan de rechterlijke macht.

Zoals een lidstaat instaat voor de verdragsschendingen binnen het onderwijsbestel gesteld door individuele leraars of schooloverheden staat een lidstaat in voor het optreden van de leden van de rechterlijke macht (Commissie, nr. 7743/76, beslissing van 15 december 1977, Cosans v. UK, p. 149).

139. Op het vlak van de toepasselijkheid van artikel 6 van het Verdrag op rechten die in het raam van een tuchtprocedure kunnen gelden, heeft Uw Hof haar oorspronkelijke rechtspraak bijgesteld en verijnd.

In het arrest Pellegrin van 8 december 1999 heeft Uw Hof geoordeeld dat het geheel van geschillen tussen de overheid en ambtenaren die zijn tewerkgesteld in betrekkingen die een deelneming aan de uitoefening van de openbare macht impliceren, aan de toepassings sfeer van artikel 6 E.V.R.M. ontsnapt, daar die geschillen geen betwistingen betreffen over het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen. De tuchtsancties die te dezen kunnen worden opgelegd, aanziet het Hof evenmin als strafvervolgingen in de zin van artikel 6 E.V.R.M. (E.H.R.M. grote kamer, 8 december 1999, "Pellegrin t. Frankrijk, verz. 28541/95).

Deze rechtspraak is echter achterhaald. De grote kamer van het Hof besliste immers in een arrest van 19 april 2007 ("Vilho Eskelinen e.a. t. Finland", verz. 63235/00):

"62. En résumé, pour que l'Etat défendeur puisse devant la Cour invoquer le statut de fonctionnaire d'un requérant afin de le soustraire à la protection offerte par l'article 6, deux conditions doivent être remplies. En premier lieu, le droit interne de l'Etat concerné doit avoir expressément exclu l'accès à un tribunal s'agissant du poste ou de la catégorie de salariés en question. En second lieu, cette dérogation doit reposer sur des motifs objectifs

liés à l'intérêt de l'Etat. Le simple fait que l'intéressé relève d'un secteur ou d'un service qui participe à l'exercice de la puissance publique n'est pas en soi déterminant. Pour que l'exclusion soit justifiée, il ne suffit pas que l'Etat démontre que le fonctionnaire en question participe à l'exercice de la puissance publique ou qu'il existe – pour reprendre les termes employés par la Cour dans l'arrêt *Pellegrin* – un « lien spécial de confiance et de loyauté » entre l'intéressé et l'Etat employeur. Il faut aussi que l'Etat montre que l'objet du litige est lié à l'exercice de l'autorité étatique ou remet en cause le lien spécial susmentionné. Ainsi, rien en principe ne justifie de soustraire aux garanties de l'article 6 les conflits ordinaires du travail – tels ceux portant sur un salaire, une indemnité ou d'autres droits de ce type – à raison du caractère spécial de la relation entre le fonctionnaire concerné et l'Etat en question. En effet, il y aura présomption que l'article 6 trouve à s'appliquer, et il appartiendra à l'Etat défendeur de démontrer, premièrement, que d'après le droit national un requérant fonctionnaire n'a pas le droit d'accéder à un tribunal, et, deuxièmement, que l'exclusion des droits garantis à l'article 6 est fondée s'agissant de ce fonctionnaire".

(E.H.R.M. grote kamer, 19 april 2007, "Vilho Eskelinen e.a. t. Finland", verz. 63235/00)

Zeer recent, op 5 februari 2009, werd in de zaak *Olujić t. Kroatië*, verz. 22330/05), geoordeeld dat Uw Hof inderdaad was teruggekomen op haar eerdere rechtspraak:

"33. However, in its recent judgment in the *Eskelinen* case (see *Vilho Eskelinen and Others v. Finland* [GC], no. 63235/00, 19 April 2007), the Court found that the functional criterion adopted in the *Pellegrin* judgment had not simplified the analysis of the applicability of Article 6 in proceedings to which a civil servant was a party or brought about a greater degree of certainty in this area, as had been intended (§ 55). For these reasons the Court decided to develop further the functional criterion set out in the *Pellegrin* judgment and adopted the following approach (see *Vilho Eskelinen and Others v. Finland*, cited above, §§ 61 and 62):

"The Court recognises the State's interest in controlling access to a court when it comes to certain categories of staff. However, it is primarily for the Contracting States, in particular the competent national legislature, not the Court, to identify expressly those areas of public service involving the exercise of the discretionary powers intrinsic to State sovereignty where the interests of the individual must give way. The Court exerts its supervisory role subject to the principle of subsidiarity (see *Z and Others v. the United Kingdom* [GC], no. 29392/95, § 103, ECHR 2001-V). If a domestic system bars access to a court, the Court will verify that the dispute is indeed such as to justify the application of the exception to the guarantees of Article 6. If it does not, then there is no issue and Article 6 § 1 will apply.

...

To recapitulate, in order for the respondent State to be able to rely before the Court on the applicant's status as a civil servant in excluding the protection embodied in Article 6, two conditions must be fulfilled. Firstly, the State in its national law must have expressly excluded access to a court for the post or category of staff in question. Secondly, the exclusion must be justified on objective grounds in the State's interest.

34. Thus, the Eskelinen judgment, which intended that a presumption of Article 6 protection should exist, imposes a wider applicability than the Court's previous case-law. It also encompasses cases of dismissal, unless the domestic system excludes access to court in that respect. Article 6 does not apply only to cases where domestic law expressly excludes access to a court for the category of staff in question, and where this exclusion is justified by the State's objective interest."

140. Hieruit volgt dat artikel 6 van het Verdrag wel degelijk van toepassing is op tuchtvervolgingen, evenals op strafvervolgingen, tegen rechters, alsook volgens de rechtspraak gevallen van afwijzing.

Het Belgische interne recht stelt de tuchtvervolgingen immers in voor rechtscolleges (zie art. 412 Ger. W.: de eerste kamer van het Hof van Cassatie is bevoegd ten aanzien van de leden van de hoven van beroep) en bepaalt uitdrukkelijk het recht van klagers in de Belgische rechtsorde als een grote vernieuwing met de wet van 7 juli 2002 (B.S., 14 augustus 2002). Anders gesteld, het indienen van een tuchtklacht is een door de Belgische wet erkend recht. Welnu, de uitoefening van dat door de Belgische wet erkend recht, moet Verdragsconform kunnen gebeuren. Dit betekent dan ook dat de behandeling van een klacht, als een wettelijk erkend rechtsinstrument, Verdragsconform moet kunnen gebeuren.

De uitsluiting van artikel 6 van het Verdrag op de positie van de klagers in tucht is trouwens nooit de bedoeling van de Belgische wetgever geweest. Meer nog, de Hoge Raad voor de Justitie heeft bij de totstandkoming van de huidige Belgische wet het volgende geadviseerd (zie stuk nummer 61):

1.2. Meer openheid in het tuchtrecht

1.2.1. De H.R.J. werd opgericht om grondige verandering in de werking van het gerecht mee te brengen, waarbij de deelname van niet-magistraten moest instaan voor meer openheid.

In die lijn moet de H.R.J. dan ook aandringen op meer transparantie in tuchtzaken. Daartoe moet worden voorzien dat de klager kan worden gehoord over zijn klacht door de instantie die bevoegd is om de tuchtvervolging in te stellen en moet gehoord worden door de Nationale Tuchtraad bevoegd om de klacht te onderzoeken (voorzien wordt dat de eerste de klager kan horen, zo dit nuttig geacht wordt om te kunnen beslissen over het instellen van een tuchtvervolging. De tweede moet de klager horen, gezien de klacht ernstig genoeg werd bevonden om een vervolging te verantwoorden).

Om te voorkomen dat een eenvoudig telefoontje als klacht zou moeten behandeld worden moet het voorontwerp het begrip klacht nader omschrijven. Zonder in nodeloos formalisme te vervallen moet immers ook voldaan zijn aan de rechtszekerheid:

*een geschreven stuk, **een elektronisch contact** dat voldoet aan de voorschriften van de wet of een persoonlijk contact met de instantie bevoegd om de tuchtvervolging in te stellen dringt zich op.*

1.2.2. In dezelfde geest van openheid moet de klager in kennis worden gesteld van de tussengekomen beslissing. Indien beslist werd geen tuchtvervolging in te stellen, is het

aan de daartoe bevoegde overheid om de klager daarvan in te lichten. Art. 409, § 2, Ger.W. zou daarin kunnen voorzien.

[Het is Verzoekster die de tekst heeft onderstreept/vet gemaakt].

Hierbij is het zeer belangrijk te wijzen op het feit dat de wettelijke omschrijving van wat een klacht is, op advies van de Raad van State in het ontwerp werd ingevoegd, om te beantwoorden aan de omschrijving die in de wet op de Hoge Raad voor de Justitie werd gegeven (zie stuk nummer 62):

Voorts komt het de stellers van de ontworpen tekst toe te oordelen of men zich niet dient te baseren op artikel 259bis-15 van het Gerechtelijk Wetboek met betrekking tot de klachten gericht aan de Hoge Raad voor de Justitie, welk artikel luidt als volgt :

« Om ontvankelijk te zijn moeten de klachten schriftelijk, ondertekend en gedagtekend zijn en de volledige identiteit van de klager bevatten. ».

141. Het recht om een tuchtklacht in te dienen, de wijze waarop een klacht moet worden benaderd en de transparantie die daarmee gepaard gaat, moet bijgevolg in de Belgische rechtsorde volledig in de lijn met wat de Hoge Raad voor de Justitie daaromtrent heeft uitgedrukt.

B.4. De rechtsbespreking van het eerste luik van het middel: de handelingen van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS waarmee Verzoekster op 16 december 2008 werd geconfronteerd zijn verdragsschendingen.

142. Uit het vorige deel volgt dat in de Belgische rechtsorde de klager recht heeft op een juiste behandeling van zijn klacht conform artikel 6, 13 en 17 van het Verdrag, behandeling die niet aanwezig is wanneer –zoals hier gebeurde– de klacht:
- op eenzijdige wijze wordt afgewezen (schending van artikel 6),
 - zonder enige vorm van tegenspraak (schending van artikel 6),
 - zonder mogelijkheid tot verweer (schending van artikel 6),
 - die afwijzing voor geen enkel rechtscollege kan worden bestreden (schending van artikel 13)
 - en die afwijzing begaan is door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS (schending van artikel 13, in fine),
 - die door aldus te handelen zijn recht betreffende de beoordeling van de opportuniteit van de daadwerkelijke tuchtvervolgung misbruikt op een wijze die afbreuk doet aan de rechten en vrijheden van de klager, Verzoekster in dit geval (schending van artikel 17).
143. Hierbij kan Uw Hof niet voorbijgaan aan de beoordeling die de heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ in zijn brief van 28 januari 2009 (zie randnummer 94) omtrent het optreden van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS heeft uitgedrukt, nl. door in ondubbelzinnige bewoordingen

duidelijk te maken dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, door aldus te handelen, de fundamentele rechtsregels heeft geschonden.

In zijn brief van 28 januari 2009 komt de heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ tot de conclusie dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS wanneer die betreffende de tuchtrechtelijke klacht dd. 12 december 2008, waaromtrent nog geen beslissing werd getroffen, die klacht publiekelijk als manifest onontvankelijk afwijst, hij het vermoeden van onschuld en de plicht tot partijdigheid schendt.

De schending die de heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ heeft aangeklaagd, vertaalt zich in een schending van artikel 6 van het Verdrag.

144. In het Kraska arrest van 19 april 1993 oordeelde Uw Hof dat als aanknopingspunt voor de toepassing van artikel 6 van het Verdrag de 'rechtbank' de plicht heeft om een deugdelijk onderzoek te doen van de aanvraag (hier de klacht), van de argumenten en van de aangevoerde bewijzen:

30. La tâche de la Cour consiste à rechercher si la procédure incriminée, considérée dans son ensemble, a revêtu le caractère équitable voulu par la Convention. L'article 6 par. 1 (art. 6-1) implique notamment, à la charge du "tribunal", l'obligation de se livrer à un examen effectif des moyens, arguments et offres de preuve des parties, sauf à en apprécier la pertinence pour la décision à rendre (voir, entre autres, mutatis mutandis, l'arrêt Barberà, Messegué et Jabardo c. Espagne du 6 décembre 1988, série A no 146, p. 31, par. 68). Il échet de déterminer si cette condition se trouva remplie en l'espèce.

De handelswijze van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS vergelijken met de ijkpunten die Uw Hof in het Kraska arrest heeft uitgezet kan maar tot één conclusie leiden: artikel 6 is geschonden, en wel om volgende redenen.

- a. de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS heeft geen enkel onderzoek verricht, laat staan een deugdelijk onderzoek (schending van artikel 6, §1 van het Verdrag);
- b. de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS heeft nooit contact met Verzoekster gezocht, wat uiterst verwonderlijk is nu Verzoekster de hoogste magistraat van het land deelgenoot had gemaakt van onrechtmatige handelingen waarvan zij het slachtoffer was geworden, handelingen die zich daarenboven afspeelden in één van de meest belangwekkende economische aangelegenheden uit de Belgische rechtsgeschiedenis (schending van artikel 6, §1 van het Verdrag);
- c. de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS heeft geen enkele acht geslagen op, laat staan onderzoek verricht naar, de feitelijke informatie, wat overeenstemt met de notie 'middelen, argumenten en bewijzen' uit de voormelde rechtspraak van Uw Hof, terwijl Verzoekster hem die wel had voorgelegd (schending van artikel 6, §1 van het Verdrag).

Immers stuurde Verzoekster aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer procureur generaal bij het hof van beroep te Brussel aansluitend op haar klacht nog een aantal e-mails door, nl.

- a) op 12 december 2008
1. de e-mail die de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE op 11 december 2008 om 15u59 aan Verzoekster had gestuurd (zie randnummer 39)
 2. de e-mail die de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE op 12 december 2008 om 8u34 aan Verzoekster had gestuurd (zie randnummer 44)
 3. de e-mail die Verzoekster op 12 december 2008 om 9u40 aan de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en aan de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL zond als antwoord op de de e-mail die de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE op 11 december 2008 om 15u59 aan Verzoekster had gestuurd (zie randnummer 45).
 4. de e-mail die Verzoekster op 12 december 2008 om 9u59 aan de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE had gestuurd (zie randnummer 46)

- b) op 13 december 2008
de e-mail die de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL op 10 december 2008 aan Verzoekster heeft gestuurd;
Dit betekent dan ook dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, alhoewel hij over een geheel van informatie en stukken die hem op zeer diligente wijze door Verzoekster werden bezorgd beschikte, geen daadwerkelijk onderzoek zoals het Verdrag dit eist heeft verricht en bijgevolg, door aldus te handelen, het Verdrag heeft geschonden.

145. Door aldus te handelen heeft de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS niet enkel de leer van het Kraska arrest geschonden, maar ook het beginsel van de wapengelijkheid geschonden.

In het arrest *Dombo Beheer B.V.* van 27 oktober 1993 oordeelde uw Hof dat het recht op een eerlijk proces vanuit de notie 'wapengelijkheid' bekeken, impliceert dat moet worden onderzocht of de klager redelijkerwijs de kans heeft gekregen om zijn zaak uiteen te zetten, met inbegrip van het bijbrengen van zijn bewijzen, in omstandigheden die hem geen substantieel nadeel t.a.v. zijn tegenpartij berokkenen.

33. (...) "l'égalité des armes" implique l'obligation d'offrir à chaque partie une possibilité raisonnable de présenter sa cause - y compris ses preuves - dans des conditions qui ne la placent pas dans une situation de net désavantage par rapport à son adversaire.

Toetsing van de beginselen die Uw Hof in eerdere rechtspraak had verwoord in deze zaak leidt ook op dit onderdeel tot de conclusie dat een Verdragsschending voorligt. Nooit heeft Verzoekster wat dan ook aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie

Ghislain LONDERS kunnen uiteenzetten. Zelfs het later aanbod van haar raadsman om een bespreking te hebben werd door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS via zijn secretariaat afgewezen (zie randnummer 73).

Ten overstaan van de weigering van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS om de door het Verdrag gewaarborgde rechten van Verzoekster te eerbiedigen, staat in schril contrast de innige concertatie die de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS met de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en ook met de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL ontwikkelde. In de parlementaire onderzoekscommissie beschreef de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS haarfijn op welke intensieve wijze hij met voornamelijk de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE in deze aangelegenheid heeft samengewerkt, zowel voor als na de ontvangst van de klacht van 12 december 2008 en in ieder geval ook voor de afwijzing van deze klacht .

Het is dan ook duidelijk dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS –door Verzoekster als een onbestaande actor te beschouwen en aan Verzoekster de bescherming van artikel 6 van het Verdrag te ontzeggen-, terwijl de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS de opperbeste verstandhouding ontplooidde met de magistraten die het voorwerp van de klacht waren (de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL), de wapengelijkheid schromelijk heeft geschonden.

146. Vanuit die invalshoek beschouwd, nl. de innige verstandhouding tussen de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en ook de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL, ook nadat Verzoekster in handen van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS tegen de overige twee magistraten klacht had ingediend, ligt ook een schending van artikel 6 van het Verdrag voor in die zin bekeken dat het recht op tegenspraak werd geschonden. Daar waar de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS op de meest nadrukkelijke wijze elk contact met Verzoekster schuwde, liet hij zich ruimschoots rechtstreeks informeren via de intensieve persoonlijke contacten met de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en ook de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL.

In de veronderstelling –die niet ernstig zou kunnen worden tegengesproken- dat tijdens de intensieve overlegmomenten tussen de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en ook de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL, over Verzoekster en over haar klacht van 12 december 2008 informatie zou zijn uitgewisseld, dan wel zou zijn besproken, moest aan Verzoekster de gelegenheid worden geboden om daaromtrent tegenspraak te voeren, wat niet is gebeurd nu de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS de klacht van Verzoekster zonder de minste vorm van tegenspraak onontvankelijk verklaarde.

Door aldus te handelen ontnam de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS aan Verzoekster de kans op een eerlijk proces.

147. Het is hierbij van zeer groot belang het initiatief van Verzoekster –om de onregelmatigheden waarmee zij in de uitoefening van haar ambt werd geconfronteerd– binnen de magistratuur via de geëigende kanalen aan te kaarten, tegen de leer van het arrest Kudenshkina v. Rusland van 26 februari 2009 te houden. In dat arrest –dat evenzeer handelde over de behandeling die een magistraat kreeg nadat die gewag had gemaakt van onregelmatigheden in de werking van de rechterlijke orde–, heeft Uw hof geoordeeld dat bij onderzoek van een mogelijke schending van artikel 10 van het Verdrag, het feit dat een klager een rechterlijk ambt bekleedt, hem niet het recht ontzegt om onregelmatigheden aan te klagen:

85. The Court further reiterates that Article 10 applies also to the workplace, and that civil servants, such as the applicant, enjoy the right to freedom of expression (see Vogt, cited above, § 53; Wille v. Liechtenstein [GC], no. 28396/95, § 41, ECHR 1999-VII; Ahmed and Others v. the United Kingdom, 2 September 1998, § 56, Reports 1998-VI; Fuentes Bobo v. Spain, no. 39293/98, § 38, 29 February 2000; and Guja v. Moldova [GC], no. 14277/04, § 52, 12 February 2008). At the same time, the Court is mindful that employees owe to their employer a duty of loyalty, reserve and discretion. This is particularly so in the case of civil servants since the very nature of civil service requires that a civil servant is bound by a duty of loyalty and discretion (see Vogt, cited above, § 53; Ahmed and Others, cited above, § 55; and De Diego Nafría v. Spain, no. 46833/99, § 37, 14 March 2002). Disclosure by civil servants of information obtained in the course of work, even on matters of public interest, should therefore be examined in the light of their duty of loyalty and discretion (see Guja, cited above, §§ 72-78).

Inzoverre rechters onregelmatigheden aan de kaak stellen, zullen zij dit met gepaste terughoudendheid en matiging doen, oordeelt Uw Hof in voornoemd arrest:

93. Having concluded on the existence of a factual background for the applicant's criticism, the Court reiterates that the duty of loyalty and discretion owed by civil servants, and particularly the judiciary, requires that the dissemination of even accurate information is carried out with moderation and propriety (see Guja, cited above, and Wille, cited above, §§ 64 and 67). It will therefore continue to examine whether the opinions expressed by the applicant on the basis of this information were nevertheless excessive in view of her judicial status.

Voormeld arrest handelde over de uitoefening van het recht op vrije meningsuiting (artikel 10 van het Verdrag), in het bijzonder binnen de context van deelname aan politieke verkiezingen. Echter, in de zaak van Verzoekster, maakte Verzoekster net gebruik, ruim binnen de krijtlijnen van de leer van het arrest Kudenshkina v. Rusland van 26 februari 2009, van de rechtsinstrumenten die de rechterlijke orde zelf ter beschikking stelt om onregelmatigheden en onwettigheden die binnen de rechterlijke orde werden begaan, aan de kaak te stellen.

Door op 12 december 2009 aldus te handelen, heeft Verzoekster *with moderation and propriety* gehandeld door de hoogste magistraten van het land in te schakelen. Echter, door elk overleg met Verzoekster van de hand te wijzen, door geen aandacht te besteden aan haar grieven en die om louter vormelijke –en dan nog verkeerde- redenen af te wijzen, heeft de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS zich bewust afgekeerd van elke informatie die Verzoekster wou delen.

Indien, zoals Uw Hof het in het arrest Kudeshkina heeft geponeerd, in beginsel een magistraat op loyale wijze naar buiten kan treden en daarbij van de Verdragsbescherming kan genieten, dan moet van een magistraat die door de wet is aangewezen om bezwaren over de werking van het gerechtelijk apparaat te ontvangen kunnen worden verwacht dat die magistraat zijn ambt vervult en niet, zoals hier, zijn macht misbruikt om de voorwerpen van de klachten in bescherming te nemen.

148. Tot slot, wat betreft de inbreuk op artikel 6 van het Verdrag, merkt Verzoekster op dat de afwijzing van haar klacht door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS niet werd gemotiveerd. Niet enkel door aan Verzoekster het recht te ontzeggen om te worden gehoord, door geen daadwerkelijk onderzoek te voeren, door geen tegenspraak mogelijk te maken, door de wapengelijkheid te schenden, manoeuvreerde de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS zich in de mogelijkheid om de klacht van Verzoekster met een pennentrek af te wijzen, doch de redenen voor zijn afwijzing zijn niet aangegeven.

In een latere fase (tijdens de hoorzittingen in de parlementaire onderzoekscommissie) heeft de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS benadrukt dat hij de klacht had afgewezen omdat ze hem elektronisch was bezorgd en dus geen handgeschreven handtekening droeg.

Verzoekster heeft hiervoor reeds aangeduid dat die zienswijze fout is. Volgens de parlementaire voorbereidende werkzaamheden blijkt overduidelijk dat de notie 'klacht' in het Belgisch recht toelaat om de klacht elektronisch in te dienen, wat in een moderne geïnformatiseerde samenleving een vanzelfsprekendheid is (zie randnummer 140). Ook voor Uw Hof worden verzoeken elektronisch ingeleid. Uit de wereldvreemde benadering van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, die geen steun vindt in de wet, noch in de moderne rechtsbeginselen, blijkt dat ontegensprekelijk een Verdragsschending voorligt. Die verdragsschending is niet toevallig, ze is moed- en kwaadwillig. Ze moest het mogelijk maken om een juridische fictie van afwezigheid van elk probleem in hoofde van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL te propageren en zo de werkelijkheid geweld aan te doen en het publiek te misleiden.

Ondergeschikt merkt Verzoekster op dat een onevenredige aantasting van haar rechten voorligt wanneer de bestemming van de klacht, geconfronteerd met dergelijke bijzondere elementen in een dergelijk belangwekkende zaak, een louter vormelijk argument (dat dan nog eens verkeerd is ook), aangrijpt om zich van een 'storend' element te verlossen. Dit gegeven illustreert evenzeer de reden waarom de heer Eerste voorzitter

van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS elk contact met Verzoekster meed. Had de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS zijn bevoegdheden op verdragsconforme wijze uitgeoefend, dan was er raadpleging van Verzoekster geweest en had zij, indien de vormelijke voorschriften mogelijks tot verwikkelingen konden leiden, elke dubbelzinnigheid uit de weg genomen door –voor zover als nodig– haar klacht naast elektronisch te hebben ondertekend, ook nog eens handgeschreven te ondertekenen. Dit illustreert overduidelijk dat –nu het vormelijke herstel zo laagdrempelig was– de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS elke regularisering onmogelijk wou maken.

149. Het staat dan ook vast dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS de bevoegdheden die de wet hem toekende niet heeft gebruikt zoals de wetgever het heeft bedoeld. Door te handelen zoals hij heeft gedaan, heeft de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS artikel 17 van het Verdrag geschonden. Hij heeft precies de aantasting van de rechten van Verzoekster willen laten voltrekken door haar acties in de kiem te smoren, wat neerkomt op de ontzegging van de door het Verdrag gewaarborgde rechtsbescherming.

De uitoefening van een bevoegdheid op niet verdragsconforme wijze, teneinde zoals hier aan Verzoekster haar Verdragsbescherming te ontnemen (zie ook hierna het tweede luik van het middel), kan niets anders zijn dan een rechtsmisbruik dat het Verdrag in artikel 17 verbiedt. Omdat Verzoekster in de Belgische rechtsorde over geen enkel verhaal hiertegen beschikt, komt het aan Uw Hof toe om die Verdragsschending vast te stellen.

150. Op 16 december 2008 nam Verzoekster kennis van de verdragsschending door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS. De hiervoor beschreven schendingen (artikelen 6 en 17), begaan door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, heeft Verzoekster niet in de Belgische rechtsorde kunnen laten herstellen (artikel 13 van het Verdrag).

De heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ heeft, zoals hiervoor toegelicht (zie randnummer 94), de wijze waarop de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS met de tuchtklacht van Verzoekster was omgesprongen, als ongeoorloofd beschouwd. Echter, omdat tussen de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ geen hiërarchische band bestaat, luidt het standpunt van de heer procureur generaal geen vorm van rechtsherstel in. De reactie van de procureur generaal zal ongetwijfeld de geschiedenisboeken ingaan als de meest merkwaardige aanvaring tussen de twee hoogste magistraten van het land, doch de uitgedrukte mening van de procureur generaal maakt de verdragsschendingen gepleegd door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS niet ongedaan.

In het Belgisch recht is beschreven in wiens handen een klager tegen een magistraat een tuchtklacht moet indienen. Verzoekster heeft zich daarnaar gericht. De wet beschrijft verder wat het lot is van de tuchtvervolgning die op dergelijke klacht volgt en beschrijft ook

of rechtsmiddelen tegen de uitspraak van de tuchtrechter kunnen worden aangewend. Waar de wet echter niet over handelt, is de verhaalsmiddelen waarover een klager beschikt wanneer op niet verdragsconforme wijze met zijn klacht werd omgesprongen door de bestemming van de klacht. Het stilzwijgen van de wet op dit punt illustreert treffend dat de Belgische wetgever, door het tuchtrecht van magistraten op een moderne leest te schoeien, net uitging van de premisse dat enkel verdragsconform zou worden gehandeld en niet de tegengestelde hypothese wettelijk moest worden geregeld.

151. In ieder geval staat vast dat de zgn. caractère défendable die Uw Hof sinds het Silver arrest van 25 maart 1983 heeft ontwikkeld, hier niet wordt bereikt.

113. De sa jurisprudence relative à l'interprétation de l'article 13 (art. 13) se dégagent notamment les principes suivants:

a) un individu qui, de manière plausible, se prétend victime d'une violation des droits reconnus dans la Convention doit disposer d'un recours devant une "instance" nationale afin de voir statuer sur son grief et, s'il y a lieu, d'obtenir réparation (arrêt Klass et autres précité, série A n° 28, p. 29, § 64);

b) l'"instance" dont parle l'article 13 (art. 13) n'a pas besoin d'être une institution judiciaire, mais alors ses pouvoirs et les garanties qu'elle présente entrent en ligne de compte pour apprécier l'efficacité du recours s'exerçant devant elle (ibidem, p. 30, § 67);

c) l'ensemble des recours offerts par le droit interne peut remplir les exigences de l'article 13 (art. 13) même si aucun d'entre eux n'y répond en entier à lui seul (voir, mutatis mutandis, l'arrêt X contre Royaume-Uni, précité, série A n° 46, p. 26, § 60, et l'arrêt Van Droogenbroeck du 24 juin 1982, série A n° 50, p. 32, § 56);

d) ni l'article 13 (art. 13) ni la Convention en général ne prescrivent aux États contractants une manière déterminée d'assurer dans leur droit interne, par exemple en les y incorporant, l'application effective de toutes les dispositions de cet instrument (arrêt Syndicat suédois des conducteurs de locomotives, du 6 février 1976, série A n° 20, p. 18, § 50).

De ce dernier principe, il découle que le jeu de l'article 13 (art. 13) dans un cas donné dépend de la manière dont l'État contractant intéressé a choisi de s'acquitter de l'obligation assumée par lui en vertu de l'article 1 (art. 1): reconnaître directement à quiconque relève de sa juridiction les droits et libertés du Titre I (arrêt Irlande contre Royaume-Uni, précité, série A n° 25, p. 91, § 239).

In het Kudla arrest van 26 oktober 2000 heeft Uw Hof het volgende geoordeeld:

157. La Cour l'a dit à de nombreuses reprises, l'article 13 de la Convention garantit l'existence en droit interne d'un recours permettant de s'y prévaloir des droits et libertés de la Convention tels qu'ils peuvent s'y trouver consacrés. Cette disposition a donc pour conséquence d'exiger un recours interne habilitant à examiner le contenu d'un « grief défendable » fondé sur la Convention et à offrir le redressement approprié (voir, parmi beaucoup d'autres, l'arrêt Kaya précité).

La portée de l'obligation que l'article 13 fait peser sur les États contractants varie en fonction de la nature du grief du requérant. Toutefois, le recours exigé par l'article 13 doit être « effectif » en pratique comme en droit (voir, par exemple, l'arrêt İlhan c. Turquie [GC], n° 22277/93, § 97, CEDH 2000-VIII).

L'« effectivité » d'un « recours » au sens de l'article 13 ne dépend pas de la certitude d'une issue favorable pour le requérant. De même, l'« instance » dont parle cette disposition n'a pas besoin d'être une institution judiciaire, mais alors ses pouvoirs et les garanties qu'elle présente entrent en ligne de compte pour apprécier l'effectivité du recours s'exerçant devant elle. En outre, l'ensemble des recours offerts par le droit interne peut remplir les exigences de l'article 13, même si aucun d'eux n'y répond en entier à lui seul (voir, parmi beaucoup d'autres, les arrêts Silver et autres c. Royaume-Uni du 25 mars 1983, série A n° 61, p. 42, § 113, et Chahal c. Royaume-Uni du 15 novembre 1996, Recueil 1996-V, pp. 1869-1870, § 145).

De toestand van Verzoekster was in de Belgische rechtsorde, ingevolge de beslissing van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS waarvan zij op 16 december 2008 in kennis werd gesteld, eenvoudig: bij geen enkele instantie kon Verzoekster laten vaststellen dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS bij de behandeling van haar klacht van 12 december 2008 verdragsschendingen had gepleegd en zodoende kon zij bij geen enkele instantie in de Belgische rechtsorde enig rechtsherstel benaarstigen. Artikel 13 van het Verdrag is geschonden.

B.5. De rechtsbespreking van het tweede luik van het middel: de handelingen van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS waarmee Verzoekster op 16 december 2008 werd geconfronteerd zijn niet alleen op zichzelf beschouwd verdragsschendingen, maar hebben een geheel van andere verdragsschendingen waarmee ze een geheel vormen, hetzij gepoogd verborgen te houden, hetzij ingeleid.

152. De schendingen ontleed in het eerste luik van het middel hebben er in casu toe geleid dat Verzoekster en haar gezin slachtoffer werden van volgehouden schendingen van artikel 8 van het Verdrag en tegen die schendingen in casu geen enkel verweer hadden, dan de intitiële hoop op een verdragsconforme behandeling van de lastens de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL ingediende tuchtklacht.

Immers, door de verdragsschending en het misbruik van recht, gepleegd door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS bij de behandeling van de klacht en de afwezigheid aan welkdanig verhaal in de Belgische rechtsorde tegen de voorliggende verdragsschending en het voorliggend misbruik van recht en de ermee samenhangende schending van artikel 6 van het Verdrag, werd het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 van het Verdrag in de periode vanaf 11 en 12 december 2008 zeer nadrukkelijk en aanhoudend zonder enige schroom geschonden.

153. Omdat in de Belgische rechtsorde geen enkele rechtsregel of professionele gedragsregel de handelwijze van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE (die niet optrad in het dysfunctioneren van een kamer van zijn hof waarvan Verzoekster het slachtoffer werd) en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL (die

Verzoekster belette haar rechtsprekend ambt uit te oefenen) toelaat, was het toch nog afdwingen van de verdragsbescherming in casu enkel mogelijk mits een verdragsconforme behandeling van de tuchtklacht die Verzoekster in handen van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS had ingediend. Door het door hem gepleegde misbruik van recht, bestendigde hij net de voorliggende onrechtmatigheid van handelen van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL.

154. De heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL hebben op de meest flagrante wijze artikel 8 van het Verdrag geschonden door volstrekt de arbeidsongeschiktheid wegens ziekte van Verzoekster te negeren en daarover laakbare insinuaties (omtrent het beweerdelijk geveinsde karakter) publiek te maken (zie hierna, het tweede middel, randnummer 166 en volgende). De heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS heeft die negatie bestendigd doordat hij van de aantasting van artikel 8 van het Verdrag was verwittigd via de klacht van 12 december 2008, doch hij op de foutieve wijze die hiervoor werd beschreven, aan die schending geen enkel gevolg heeft gegeven, laat staan er een halt aan heeft toegeroepen.

Door aldus te handelen hebben de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL, in strijd met de werkelijkheid de arbeidsongeschiktheid van Verzoekster genegeerd, afgezwakt, minstens als ongeloofwaardig voorgesteld. De wijze waarop gezagsdragers zoals voornoemde magistraten hebben gehandeld ten aanzien van een aspect van het privé-leven van een burger, nl. zijn gezondheidstoestand, schendt artikel 8 van het Verdrag.

Uw Hof heeft erkend dat gegevens omtrent de gezondheid, onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het Verdrag vallen. (EHRM, grote kamer, 4 december 2008, S. en Marper c. Royaume Uni, verz. 30562/04:

66. La Cour rappelle que la notion de « vie privée » est une notion large, non susceptible d'une définition exhaustive, qui recouvre l'intégrité physique et morale de la personne (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-III, et Y.F. c. Turquie, no 24209/94, § 33, CEDH 2003-IX). Elle peut donc englober de multiples aspects de l'identité physique et sociale d'un individu (Mikulić c. Croatie, no 53176/99, § 53, CEDH 2002-I). Des éléments tels, par exemple, l'identification sexuelle, le nom, l'orientation sexuelle et la vie sexuelle relèvent de la sphère personnelle protégée par l'article 8 (voir, entre autres, Bensaid c. Royaume-Uni, no 44599/98, § 47, CEDH 2001-I et les références qui y sont citées, et Peck c. Royaume-Uni, no 44647/98, § 57, CEDH 2003-I). Au-delà du nom, la vie privée et familiale peut englober d'autres moyens d'identification personnelle et de rattachement à une famille (voir, mutatis mutandis, Burghartz c. Suisse, 22 février 1994, § 24, série A no 280-B, et Ünal Tekeli c. Turquie, no 29865/96, § 42, CEDH 2004-X (extraits)). Les informations relatives à la santé d'une personne constituent un élément important de sa vie privée (Z c. Finlande, 25 février 1997, § 71, Recueil des arrêts et décisions 1997-I). La Cour estime de plus que l'identité ethnique d'un individu doit aussi être considérée comme un élément important de sa vie privée (voir notamment l'article 6 de la Convention sur la protection des données, cité au

paragraphe 41 ci-dessus, qui fait entrer les données à caractère personnel révélant l'origine raciale, avec d'autres informations sensibles sur l'individu, parmi les catégories particulières de données ne pouvant être conservées que moyennant des garanties appropriées). L'article 8 protège en outre un droit à l'épanouissement personnel et celui de nouer et de développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur (voir, par exemple, Burghartz, précité, avis de la Commission, p. 37, § 47, et Friedl c. Autriche, 31 janvier 1995, série A no 305-B, avis de la Commission, p. 20, § 45). La notion de vie privée comprend par ailleurs des éléments se rapportant au droit à l'image (Sciacca c. Italie, no 50774/99, § 29, CEDH 2005-I).

155. Daarenboven is het, enerzijds niet enkel ongepast, maar in het Belgisch gemeenrecht anderzijds zelfs verboden dat tijdens een periode van arbeidsongeschiktheid professionele prestaties worden geëist. Dit klemt des te meer nu artikel 785 van het Gerechtelijk Wetboek het net o.m. mogelijk maakt dat een –bijvoorbeeld- door ziekte belette magistraat de uitspraak niet verhindert nu de handtekening van de overige magistraten volstaat.

Nu arbeidsongeschikt zijn door ziekte tot de privé-sfeer hoort, vormt de belaging door de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL teneinde over de arbeidsongeschiktheid heen te stappen en –alhoewel niet wettelijk vereist om tot een uitspraak te komen- arbeidsprestaties te leveren, een schending van artikel 8 van het Verdrag.

In de veronderstelling dat de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE, de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL en zelfs de derde raadsheer Mireille SALMON overtuigd waren dat het beraad regelmatig plaatsvond, bestond er dus geen enkele noodtoestand die de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE of de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL zover moest brengen om geen acht te slaan op de arbeidsongeschiktheid van Verzoekster en die zelfs te negeren, noch om op haar een onaanvaardbare druk uit te oefenen.

Dat de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE of de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL hier niet gewoonweg de toepassing van de wet hebben gemaakt, maar integendeel handelden zoals ze deden, kan aldus enkel verklaard worden als een poging om Verzoekster tot *mededader* te maken aan een *valsheid in geschriften*.

156. Nadat vaststond dat een blinde ondertekening van een arrest in de gegeven omstandigheden niet van haar zou worden bekomen, en niettegenstaande het feit dat Verzoekster, noch medisch, noch praktisch aan een beraad zou kunnen deelnemen, organiseerde de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE toch nog een groteske poging tot ondertekening van een arrest aan de voordeur van haar woning, door de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL (en blijkbaar ook mevrouw de raadsheer Mireille SALMON) ter plaatse te sturen. Deze volgehouden belaging, georganiseerd door de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van

Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL, tart elke verbeelding.

Niet enkel de werkwijze, een Eerste voorzitter en een Kamervoorzitter onwaardig, is verwerpelijk, ook de volstreekte miskennis van de rechtsprekende functie door een louter vormelijke handeling (de ondertekening van een arrest) boven een wezenlijke, inhoudelijke handeling (het beraad over een te vellen arrest) te stellen, getuigt van een onwettelijke handelwijze. Die onwettelijke handelwijze werd gepleegd op grond van een schending van artikel 8 van het Verdrag.

157. Voormelde feiten waarmee de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL het privé-, familie- en gezinsleven van Verzoekster schonden, vormen een onaanvaardbare en onrechtmatige belaging van Verzoekster en haar gezin. Betrokkenen hebben Verzoekster, haar echtgenoot en kinderen immers belaagd op een wijze die haar rust ernstig verstoort. Dit staat gelijk met een grove schending van artikel 8 van het Verdrag.

Vooreerst vond die belaging plaats door *rechtstreekse contacten* met de persoon van ondergetekende, die erop gericht waren haar te dwingen om, tegen haar wil in, het arrest te ondertekenen en zulks nadat zij eerst uit het beraad werd geweerd.

158. Uit het feitenrelaas blijkt overduidelijk dat Verzoekster eerst uit het beraad is geweerd geworden en dat de uiteindelijke tekst van het arrest nooit voordien het voorwerp van enig beraad heeft gevormd. Anders gesteld, de tekst van het arrest werd door twee magistraten samengesteld en goed bevonden na de bijeenkomst van 10 december 2008, doch de drie magistraten van de 18de kamer hebben nooit beraad over de uiteindelijke tekst van het arrest gehad.

Er is nooit beraadslaagd met de drie leden van de kamer over de motieven van het arrest die de juridische grondslag vormen van de uiteindelijk bevolen maatregelen.

Dit blijkt ontegensprekelijk uit de inhoud van het arrest (zie randnummer 51). Voortgaand op het vormelijk resultaat (onafgewerkte zinnen en redeneringen, talrijke spellingsfouten etc.), moest de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS vaststellen dat op het ogenblik dat Verzoekster van het beraad werd uitgesloten geen ontwerp van arrest voorlag. De tekst die werd afgeleverd op 12 december 2008 en waarvan valselijk werd beweerd dat die het resultaat van een 'beraad' met drie magistraten is geweest, toont door zijn vormelijke gebreken het tegendeel aan. Die tekst is onder manifeste tijdsdruk als een lappendeken aaneengenaaid, *nadat* Verzoekster van het beraad was uitgesloten op 10 december 2008.

Kennelijk werd van Verzoekster verwacht dat zij blindelings een arrest zou tekenen, met dien verstande dat het te ondertekenen arrest daarenboven het verzoek tot heropening der debatten –waaromtrent nooit enig beraad had plaatsgehad- verwierp. Die werkwijze strijdt met de meest elementaire regels die de rechtsprekende functie in een rechtsstaat aanbelangen, maar ze schenden ook artikel 8 van het Verdrag omdat de werkwijze op

minachtende wijze de vaststaande gezondheidstoestand van Verzoekster schond en haar familiale kring op schandelijke wijze verstoorde.

159. De heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE hebben, in diverse persoonlijke contacten, op bijzonder intimiderende en dreigende wijze ingepreparaat op Verzoekster en op haar gezinsleden, en wel op een manier die met een normale vorm van beraad, zelfs tussen magistraten met sterk uiteenlopende visies, niets meer te maken had.

De heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE haalde, zijnerzijds, als korpsoverste van ondergetekende, als dreigend argument het 'imago van het hof' aan, alsook 'de belangen van het hof, waarvan hij de hoeder is'. Door aldus, als hiërarchisch overste van Verzoekster, te handelen, oefende hij op haar onaanvaardbare morele druk uit teneinde elke juridische reflectie in de kiem te smoren nu, kennelijk volgens de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE, het recht voor het 'imago van zijn hof' moet wijken.

Anders gesteld, van Verzoekster werd verlangd dat zij de rechtsbescherming van haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 terzijde zou schuiven (door over haar arbeidsongeschiktheid heen te stappen) en werden onwettigheden verlangd teneinde andere onwettelijkheden te verdoezelen, werd haar onafhankelijkheid als rechter grovelijk miskend en haar recht op eerbied voor haar privé-leven (familiale harmonie) aanhoudend geschonden.

Het spreekt voor zich dat het privé-leven, de onafhankelijkheid van de individuele rechtsprekende magistraat en zijn persoonlijk professioneel geweten ook door diens Kamervoorzitter moeten worden gerespecteerd, aangezien het anders weinig zin heeft om een kamer met meerdere magistraten samen te stellen.

In dezelfde zin gebruikte de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE de terbeschikkingstelling van het dienstvoertuig van de heer procureur generaal als een (moreel) drukkingmiddel. Dit optreden illustreert weerom de druk die op Verzoekster werd uitgeoefend, door inzonderheid de schijn te wekken dat ook het parket-generaal deze werkwijze bijtrad en ondersteunde en dat daarvoor de bescherming van artikel 8 moest wijken.

160. Het feit dat de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE openlijk twijfelde aan de arbeidsongeschiktheid van Verzoekster –en kwistig de pers in die zin bespeelde- getuigt van een overduidelijke en tergende wil om Verzoekster te storen, in het bijzonder door haar persoonlijke eerlijkheid en integriteit in diskrediet te brengen, wat opnieuw een schending van haar privéleven vormt. Nochtans had hij zelf toegegeven '*dat zij (n.v.d.r. Verzoekster) een zware periode achter de rug had en aan recuperatie toe (is)*'.

De heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE wist reeds lang dat Verzoekster het hoofd niet meer kon bieden aan de abnormale werkdruk die haar

was opgelegd en heeft de visu kunnen vaststellen dat Verzoekster na de incidenten van 10 december 2008 in een noodtoestand verkeerde, doch heeft daaraan geen enkele aandacht besteed.

161. De opening van het tuchtdossier lastens Verzoekster getuigt van eenzelfde vorm van belaging door de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE. Belangrijk is voor Uw Hof te beklemtonen dat de onmiddellijke afwijzing van de klacht van Verzoekster door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS een absolute vereiste was opdat de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep tegen wie de afgewezen klacht was gericht, in een niets ontziende verbetenheid de jacht op Verzoekster kon inzetten. Immers, had de klacht tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE een verdragsconforme behandeling gekregen, dan had de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep nooit zelf zijn tuchtprerogatieven kunnen waarnemen wegens zelf betrokken partij waartegen klacht was ingediend. Op dit punt heeft de parlementaire onderzoekscommissie een disfunctie binnen het hof van beroep van Brussel blootgelegd en aanbevolen dat in de toekomst initiatieven nodig zijn om dergelijke vorm van belangenvermenging tussen korpsverste/tuchtverheid en korpsverste/voorwerp van een tuchtklacht, te vermijden.
162. Daarenboven schond de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE de rechten van Verzoekster onder artikel 8 van het Verdrag door Verzoekster onmiddellijk te schorsen en daaraan grote ruchtbaarheid in de pers te geven, niettegenstaande het uitdrukkelijke verzoek van Verzoekster en haar raadsman om zulks niet te doen (zie hiervoor, randnummer 79). Ook deze schending van artikel 8 van het Verdrag had kunnen worden vermeden indien de behandeling van haar klacht door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS verdragsconform was gebeurd.
163. Daarenboven moest ondergetekende, niettegenstaande haar ziekte, gelet op het aandringen van de magistraat-onderzoeker in tuchtzaken en de onmogelijkheid van deze laatste om zich naar Boechout te verplaatsen, op 18 december 2008 naar het Justitiepaleis komen teneinde er te worden ondervraagd.

Echter, net toen Verzoekster naar Brussel wou vertrekken, stond een controlegeneesheer, op vordering van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE, voor de deur. Kennelijk speculeerde de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE erop dat, door de verplaatsing voor tuchtverhoor – waarvan hij vanzelfsprekend niet onwetend was-, de controlegeneesheer had kunnen attesteren dat de zieke magistraat (kennelijk) afwezig was en dat dus het ziekteattest niet kon worden bevestigd.

164. Het volgens de Belgische strafwet strafbaar belagen kan plaatsvinden, niet alleen door rechtstreeks contact tussen dader en slachtoffer, maar ook door *onrechtstreekse*

contacten, zoals telefonisch en schriftelijk², en ook via de persoon van derden. Dergelijke feiten moeten beschouwd worden als schendingen van artikel 8 van het Verdrag.

Welnu, de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE zijn de belaging van Verzoekster blijven voortzetten via de meest uiteenlopende kanalen, ook wanneer zij ten gevolge van hun aanhoudende intimidatie mentaal was ingestort en vanaf 10 december 2008 in de namiddag ook noodgedwongen thuis verbleef onder het dwingend doktersvoorschrift om tot 22 december 2008 absolute rust te nemen.

Zo dient te worden gewezen:

- o op de niet aflatende reeks van e-mails en telefoonoproepen waarmee zij Verzoekster hebben bestookt terwijl zij bedlegerig was,
- o op de telefonische oproepen via de kinderen,
- o op de e-mail aan haar echtgenoot Jan De Groof,
- o op de inschakeling van de lokale politie en
- o op het volstrekt ongewenst bezoek door de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL aan huis van ondergetekende. De heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL droeg zelfs aan de kinderen van Verzoekster op te zeggen dat wat Verzoekster deed het einde van haar loopbaan zou betekenen.

Ook na de uitspraak van 12 december 2008 zou de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE Verzoekster blijven belagen. Alhoewel hij zeer goed wist dat Verzoekster ziek was, drong hij aan op een spoedig onderzoek van de tuchtzaak die hij lastens Verzoekster had geopend en waarbij hij raadsheer A. Boyen als onderzoeker had aangesteld.

Dat deze niet aflatende reeks van ongeoorloofde *démarches* de rust en dus het privé-leven van Verzoekster ernstig hebben verstoord, kan geen twijfel lijden. Waar de materiële feiten op zichzelf daartoe reeds ruim volstaan, geldt dat des te meer wanneer men in aanmerking neemt dat deze handelwijze uitgaat van de persoon van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL.

Het spreekt voor zich dat Verzoekster en haar gezin bijzonder zwaar werden verontrust nu de ongeoorloofde druk op Verzoekster precies werd uitgeoefend door personen die een dergelijk belangrijk gerechtelijk ambt bekleden en die uit dien hoofde over een groot gezag te haren opzichte beschikten en die bovendien effectief in staat zijn om haar loopbaan te breken, o.a. in het raam van de evaluatie waaraan elk magistraat onderworpen is.

Door het feit dat zij door hun belaging ook de echtgenoot en de kinderen van Verzoekster bereikten, hebben zijzelf het geheim van het beraad en hun beroepsgeheim miskend. Bovendien hebben zij de naleving van het beroepsgeheim door Verzoekster ook zwaar

² *Gedr.St.*, Kamer, 1996-97, nrs.1046/1, 2 en 1046/6, 2.

gehypothekeerd. Door de intensiteit en de hardnekkigheid van hun belaging, konden de huisgenoten onmogelijk onwetend en afzijdig blijven en hebben zij aan den lijve moeten ondervinden en vernemen wat er binnen het hof van beroep van Brussel in de Fortis-zaak gebeurde.

Betrokkenen hebben onmiskenbaar *wetens en willens* gehandeld en wisten zeer goed - en dienden in ieder geval redelijkerwijze te weten - dat hun gedrag de rust van Verzoekster ernstig zou verstoren³. Op verdragsrechtelijk niveau kunnen die feiten enkel als een grove schending van artikel 8 van het Verdrag worden beschouwd.

165. Die feiten, die allen een schending van artikel 8 van het Verdrag in zich dragen, zouden zich niet hebben voorgedaan, zich minstens niet in dezelfde intensiteit hebben voorgedaan, dan wel in ieder geval vroeger zijn gestaakt geweest, indien de tuchtklachten tegen de auteurs van die feiten, nl. de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL, een verdragsconforme behandeling hadden gekregen, wat manifest niet het geval was.

In ieder geval staat vast dat, zelfs indien Uw Hof de zienswijze van Verzoekster op het vlak van de verdragsconforme behandeling van de tuchtklacht dd. 12 december 2008 door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS niet zou delen, in ieder geval de wijze waarop met haar privé- en gezinsleven is omgesprongen door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL, als eens schending van artikel 8 van het Verdrag moet worden gekwalificeerd.

C. TWEDE MIDDEL: SCHENDING VAN DE ARTIKELN 6, 8, 13 EN 17 VAN HET VERDRAG INGEVOLGE DE VEROORDELING VAN VERZOEKSTER MIDDELS DE NOTA VAN HET HOF VAN CASSATIE VAN 19 DECEMBER 2008 VAN DE HAND VAN DE HEER EERSTE VOORZITTER VAN HET HOF VAN CASSATIE GHISLAIN LONDERS EN DE PUBLIEKE VERKLARINGEN DIE DE HEER EERSTE VOORZITTER VAN HET HOF VAN CASSATIE GHISLAIN LONDERS EN DE HEER EERSTE VOORZITTER VAN HET HOF VAN BEROEP VAN BRUSSEL GUY DELVOIE OMTRENT VERZOEKSTER HEBBEN AFGELEGD EN DE HANDELINGEN DIE ZIJ SAMEN OF AFZONDERLIJK HEBBEN GESTELD

C.1. Situering van het middel:

166. Onder de handtekening van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS (art. 17 van het Verdrag) werd de nota van het Hof van Cassatie verspreid met de melding dat Verzoekster haar beroepsgeheim had geschonden en een misdrijf had gepleegd, zodat het recht van Verzoekster op het vermoeden van onschuld (artikel 6, §2. van het Verdrag), het recht op een behandeling van haar zaak door een

³ Zie *Gedr.St.*, Kamer, 1996-97, nr.1046/1, 2.

onafhankelijke en onpartijdige rechter (artikel 6, §1. van het Verdrag) en de hoorplicht, het recht op verdediging en tegenspraak (art. 6, §3. van het Verdrag) op onherstelbare wijze werden geschonden.

De veroordelende nota van 19 december 2008 is voorafgegaan door feiten en gebeurtenissen die op zichzelf beschouwd als in samenlezing met de veroordelende nota van 19 december 2008 het vermoeden van onschuld waarvan Verzoekster te allen tijde moest gewaarborgd blijven, hebben geschonden.

De veroordelende nota van 19 december 2008 is aangekondigd bij een brief van 18 december 2008 (zie randnummer 68). Op 17 december 2008 -via de persconferentie van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE (zie ook randnummer 63)-, als naar aanleiding van de publieke commentaar die de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE met een nooit eerder geziene gretigheid op 18, 19 december 2008 en ook daarna rondstrooiden, hebben de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE niet de minste twijfel laten bestaan omtrent het feit dat zij geen geloof hechtten aan het ziek zijn van Verzoekster zodat vanaf dat ogenblik door hun toedoen het beeld werd verspreid (en door de media zeer nadrukkelijk werd uitvergroot), dat Verzoekster eigenlijk niet ziek was (en gerust een arrest had kunnen ondertekenen) en zij haar ziek zijn voorwendde teneinde de rechtsgang te dwarsbomen (wat het beeld van een corrupte magistraat heeft veroorzaakt). Door aldus te handelen hebben zij wetens en willens artikel 8 van het Verdrag geschonden.

De schendingen zijn mogelijk gemaakt doordat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS voor zichzelf een rol heeft gemaakt, een invulling aan zijn ambt heeft gegeven –wat nooit eerder in de Belgische rechtsgeschiedenis door een magistraat was voorgedaan-, door zich als een Übermagistraat, hoog aan de top van gerechtelijke piramide te positioneren, bekleed met de macht om als beweerde vertegenwoordiger van de Belgische magistratuur en van het hoogste rechtscollege van het land, het Hof van Cassatie, feiten vast te stellen, ze juridisch te kwalificeren en daarover een oordeel uit te spreken. Door aldus te handelen heeft de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS artikel 17 van het Verdrag geschonden.

Tegen die schendingen beschikt Verzoekster over geen effectief verhaal in de Belgische rechtsorde. Welkdanig rechterlijk initiatief Verzoekster in de Belgische rechtsorde ook zou hebben willen ontplooiën, nooit zou een rechter rechtsmacht hebben gehad om ongedaan te maken wat door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE was aangericht, terwijl in ieder geval, op het eindpunt van elk processueel initiatief, hoe doelloos of onvolmaakt ook, Verzoekster met het rechtscollege waarvoor de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS optrad, nl. het Hof van Cassatie, zou zijn geconfronteerd.

Verzoekster heeft hiervoor benadrukt dat de heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS zeer streng heeft tegengesproken wat betreft het geoorloofd zijn van de handelingen die de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS heeft gesteld (zie randnummer 94), doch daarmee is geen rechtsherstel geschied. Deze nooit eerder geziene openlijke tegenstelling tussen de twee hoogste magistraten van het land illustreerde overduidelijk dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS de fundamentele rechten van Verzoekster had geschonden, maar de door hem gepleegde Verdragsschendingen werden daardoor niet uitgewist.

C.2. Rechtsbespreking van het middel:

167. Op woensdag 17 december 2008 werd door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE een persconferentie georganiseerd. Op deze persconferentie waren zowel de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS als de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE aanwezig en stonden ze samen de journalisten te woord⁴. Op de tv-beelden die 's avonds van deze persconferentie werden uitgezonden verklaarde de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS dat één van de rechters, namelijk Verzoekster, het geheim van het beraad had geschonden door te spreken met haar echtgenoot:

"'Mevrouw Schurmans heeft met mij nooit contact gehad', aldus Londers. Hij zei ook nog 'heel erg geschrokken te zijn van de brief die Leterme naar Vandeurzen heeft gestuurd'. Hij stipte aan dat een magistraat tot geheimhouding verplicht is en dat die plicht ook geldt voor naaste familieleden. Hij noemde het vrij verrassend te moeten lezen dat de man van mevrouw Schurmans contact heeft gehad met het kabinet van de premier om hem te waarschuwen voor een dramatische wending in het dossier"⁵.

Dergelijke stelling, zonder enige nuance vertolkt op een persconferentie, houdt een schending in van het vermoeden van onschuld (E.H.R.M., 10 februari 1995, "Allenet de Ribemont t. Frankrijk", verz. 15175/89).

168. Uw Hof heeft eerder geoordeeld dat het vermoeden van onschuld dat door artikel 6 van het Verdrag wordt gewaarborgd, zowel in strafzaken, disciplinaire, als in administratieve zaken moet worden nageleefd.
169. In de mate de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS -en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE (gelet op hun

⁴. Deze aanwezigheid wordt bevestigd door de pers, zie bijv. *De Tijd* van 19 december 2008, blz. 3, beschikbaar op *Mediargus*.

⁵. http://www.tijd.be/nieuws/binnenland/Cassatie_ziet_geen_bewijzen_voor_beïnvloeding.8119903-438.art

zeer innige samenwerking in de eerste dagen van dit schandaal)- zouden beweren dat zij hun uitspraken hebben gedaan als disciplinaire overheid (de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE t.o.v. Verzoekster en de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS t.o.v. de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE), dan nog hebben zij artikel 6 van het Verdrag geschonden.

Uw Hof heeft immers in het arrest *Albert en Le Compte* van 10 februari 1983 geoordeeld dat het vermoeden van onschuld ook in disciplinaire zaken geldt (nrs. 38-42):

39. Pour sa part, la Cour a estimé superflu de trancher la question de l'applicabilité du paragraphe 1 de l'article 6 (art. 6-1) au titre pénal, mais a résolu d'examiner sous l'angle du paragraphe 1 (art. 6-1), en interprétant la notion de "procès équitable", la substance des griefs formulés par le requérant en vertu des paragraphes 2 et 3 (art. 6-2, art. 6-3) (paragraphe 30 ci-dessus). A ses yeux, les principes énoncés au paragraphe 2 (art. 6-2) et dans les seules clauses du paragraphe 3 (art. 6-3) invoquées par le Dr Albert, à savoir les alinéas a), b) et d) (art. 6-3-a, art. 6-3-b, art. 6-3-d), valent mutatis mutandis pour celles des procédures disciplinaires que régit le paragraphe 1 (art. 6-1) de la même manière que dans le cas d'une personne accusée d'une infraction pénale.

Uit zijn aanwezigheid en actieve deelname aan de persconferentie blijkt hoe nauw de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE van in den beginne betrokken is bij de initiatieven genomen door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en deelachtig is aan de schending van het vermoeden van onschuld.

170. Ook indien zou worden beweerd dat de gewraakte handelingen buiten elke disciplinaire context om zouden zijn afgelegd –wat door de latere feiten wordt tegengesproken (nl. het feit dat Verzoekster disciplinair wordt vervolgd)- en de handelingen van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS (en ook de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE) enkel en alleen als korpsoverste werden afgelegd (wat te vergelijken valt met een administratieve rol), zou een Verdragsschending voorliggen nu Uw Hof eerder heeft geoordeeld dat ook administratieve overheden het vermoeden van onschuld bevestigd door artikel 6 van het Verdrag moeten eerbiedigen.

In Uw arresten *A.T., M.P. en T.P. v. Zwitserland* en *E.L., R.L. en J.O.-L. v. Zwitserland* dd. 23 augustus 1997 bracht Uw Hof de universele draagwijdte van artikel 6 van het Verdrag in herinnering (hierna enkel citaat uit het eerste arrest, het tweede is gelijkloidend):

*39. La Cour réaffirme l'autonomie de la notion « d'accusation en matière pénale » telle que la conçoit l'article 6. Dans sa jurisprudence, elle a établi qu'il faut tenir compte de trois critères pour décider si une personne est « accusée d'une infraction pénale » au sens de l'article 6 : d'abord la classification de l'infraction au regard du droit national, puis la nature de l'infraction et, enfin, la nature et le degré de gravité de la sanction que risquait de subir l'intéressé (voir, entre autres, l'arrêt *Öztürk c. Allemagne* du 21 février 1984, série A n° 73, p. 18, § 50).*

171. Ongeacht de hoedanigheid die de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS (en gebeurlijk de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE) zouden beweren te hebben aangenomen in het licht van wat voorafgaat, steeds staat in het licht van de rechtspraak van uw Hof vast dat zij artikel 6 van het Verdrag hebben geschonden.
172. Uw Hof heeft immers geoordeeld dat een publieke overheid artikel 6 van het Verdrag dient na te leven. Er kan niet worden betwist dat los van hun rechtsprekende rol, korpsoversten zoals de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE een publieke overheid zijn, zij zijn immers dragers van een onderdeel van de staatsmachten. Voor hun optreden antwoordt het Koninkrijk België.

In het reeds voornoemde arrest *Allenet de Ribbemont* dd. 10 februari 1995 besliste uw Hof:

36. Or la Cour estime qu'une atteinte à la présomption d'innocence peut émaner non seulement d'un juge ou d'un tribunal mais aussi d'autres autorités publiques.

173. In het verleden werd reeds het standpunt ingenomen dat zodra bijzondere ruchtbaarheid aan een zaak wordt gegeven, de dreiging van schending van het Verdrag op het vlak van de berechting van de zaak door een onpartijdige rechter, groter wordt.

In de ontvankelijkheidsbeslissing van de zaak *Jespers v. België* dd. 15 oktober 1980 (Verz. 8403/78) werd daaromtrent het volgende gesteld:

(b) Il n'est pas contesté, en revanche, que le procès du requérant ait été précédé de plusieurs déclarations à la presse de la part de membres du parquet ou du juge d'instruction ni que l' "Affaire Jespers" ait suscité dans la presse locale et régionale une émotion considérable et une très vive curiosité .

Or, ainsi que la Commission l'a déjà admis, une virulente campagne de presse peut, dans certains cas, nuire à l'équité du procès (cf. décisions sur requêtes N° 1476/62 c/Autriche, Rec . 11 p . 31 ; N° 3444/67 c/Norvège, Ann . 13 p . 302) et engager la responsabilité de l'Etat, notamment lorsqu'elle a été provoquée par l'un de ses organes (cf . a contrario, décision sur requête N° 2291/64, Rec. 24 p . 20) .

Die dreiging maakt plaats voor een regelrechte schending wanneer niet bijvoorbeeld een lid van het openbaar ministerie uitspraken doet over de schuld van een verdachte, maar een rechter zelf, wat hier het geval was. Voor zover als nodig herhaalt Verzoekster dat de rechter in kwestie niet zomaar een rechter was, maar wel de hoogste magistraat van het land die daarenboven met de zaak zelf werd geconfronteerd.

174. Uw Hof heeft zich meermaals kunnen uitspreken over zaken met een bijzonder mediatiek belang en herinnerde bij die gelegenheid dat magistraten in beginsel geacht worden bestand te zijn tegen de beeldvorming die van een procespartij via de publieke verklaringen en de berichtgeving van en door de pers gebeurt. Rechters worden daarbij

als het ware geacht bijzonder gevormd te zijn om zich tegen dergelijke beïnvloeding te verzetten zodat hun onpartijdige besluitvorming daardoor niet wordt beïnvloed. Zo oordeelde Uw Hof in de zaak Craxi v. Italië dd. 5 december 2002:

1. De plus, il échet de noter que les juridictions appelées à connaître de l'affaire étaient entièrement composées de juges professionnels. Contrairement aux membres d'un jury, ces derniers jouissent d'une expérience et d'une formation leur permettant d'écarter toute suggestion extérieure au procès. Par ailleurs, la condamnation du requérant a été prononcée à l'issue d'une procédure contradictoire, au cours de laquelle l'intéressé a eu la possibilité de soumettre aux juridictions compétentes les arguments qu'il estimait utiles pour sa défense. Il est vrai que la Cour vient de constater que cette procédure a emporté violation de l'article 6 §§ 1 et 3 d) de la Convention (voir paragraphe 94 ci-dessus) ; cependant, en l'espèce un tel manquement aux exigences du procès équitable était dû à l'application, par les juges nationaux, de dispositions législatives de portée générale, applicables à tous les justiciables. Rien dans le dossier ne permet de penser que, dans l'interprétation du droit national ou dans l'évaluation des arguments des parties et des éléments à charge, les juges qui se sont prononcés sur le fond ont été influencés par les affirmations contenues dans la presse.

In deze zaak is het evenwel onmogelijk om te beweren dat de rechters abstractie kunnen maken van wat ze in de pers horen, zien en lezen. Hier zijn het de hoogste magistraten zelf die in de pers het beeld hebben gevormd. De hoogste magistraten –ook zij die zelf of via het rechtcollege dat ze leiden- gebeurlijk ooit nog in de Fortis-zaak zitting moeten houden, hebben hun oordeel over wat er is gebeurd of wat zou zijn gebeurd, wereldkundig gemaakt en als een waarheid –zelfs een juridische waarheid- via de perskanalen verkondigd. Deze uiterst uitzonderlijke en ongezonde toestand verklaart verder hoe het komt dat die hoogste magistraten, door onder meer Verzoekster openlijk te veroordelen en door met zoveel autoriteit recht te spreken, de publieke opinie moeiteloos op hun hand kregen. Hun verhalen verkochten als zoete broodjes en de media toonden zich bijzonder ontvankelijk voor de aanpak van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE.

175. In de ontvankelijkheidsbeslissing dd. 18 december 1980 in de zaken 8603/79, 8722/79, 8723/79 & 8729/79 (Crociani e.a. v. Italië) wordt daarenboven voor extra waakzaamheid gepleit wanneer de zaak –zoals dit hier het geval is- een politieke draagwijdte heeft.
176. Uit het feitenrelaas blijkt overduidelijk dat alhoewel deze zaak vanuit het standpunt van Verzoekster beschouwd essentieel de rechtsprekende functie aanbelangt, alsmede de regelmatigheid van de uitoefening van het rechterlijk ambt in al zijn facetten, de zgn. Fortis-zaak bijzondere politieke verwickelingen heeft gekend en de hoogste politieke gezagsdragers ten overstaan van de hoogste rechterlijke gezagsdragers heeft geplaatst, het land in een zeer zware politieke crisis heeft gedompeld en tot het ontslag van een eerste minister, een minister van justitie en de voltallige regering heeft geleid (zie hiervoor, randnummers 77 e.v.).

177. Uw Hof hanteert bij de beoordeling van de vraag of een rechter zich onpartijdig heeft opgesteld een hiërarchisch criterium. Om te bepalen of een rechter zich kennelijk tot onrechtmatige verklaringen heeft laten verleiden of zich door dergelijke verklaringen heeft laten beïnvloeden, maakt uw Hof een onderscheid tussen lagere en hogere rechters. Anders gesteld, wanneer lagere rechters mogelijks de rechten van partijen onder het Verdrag schenden, moet worden onderzocht of die toestand op een hoger niveau zou hebben kunnen doorwerken of niet.

Zo oordeelde de Commissie in de ontvankelijkheidsverklaring dd. 11 december 1981 in de zaak Merten v. Nederland (Verz. 9433/81) dat in een zaak waarin grote mediatieke belangstelling niet kan worden uitgesloten, de hogere rechter in zijn beoordeling van de uitspraken van de lagere rechter onderzoekt of de lagere rechter wel voldoende aandauidt wat de elementen zijn waarop hij vermag acht te slaan teneinde zijn beslissing te schragen. Die zienswijze betekent dus dat de hogere rechter (zoals een cassatierechter of een raadsheer in een hof van beroep) in zijn beoordeling onderzoekt of de lagere rechter zich in zijn besluitvorming en zijn uitspraak niet heeft laten leiden door de buiten de rechtszaal afgelegde verklaringen.

Die benadering klemt bijzonder pijnlijk met de gebeurtenissen in deze zaak. Het is net via de voorzitter van het allerhoogste rechtscollege (dat in beginsel op de lagere moet toezien), dat hier de flagrante Verdragsschending werd voltrokken. Boven het Hof van Cassatie staat in de Belgische rechtsorde geen enkel rechtscollege dat de verdragsschending van en door dat rechtscollege gepleegd, kan herstellen, of kan pogen te herstellen.

178. Op donderdag 18 december 2008 richt de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS een eerste schrijven aan de Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers waarin hij stelt:
"dat alles in het werk is gesteld dat het arrest van de 18de kamer van het hof van beroep niet zou kunnen worden uitgesproken zoals voorzien".

Hetzelfde schrijven kondigt tevens een nota aan die reeds in voorbereiding is:

"Het spreekt vanzelf dat bovenvermeld standpunt moet onderbouwd worden in een uitgebreide noot die in voorbereiding is en die ik u zo snel mogelijk zal overmaken".

Uit de verhoren van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS voor de parlementaire onderzoekscommissie (zie ook hierna het derde middel, randnummer 188 en volgende) is gebleken dat dit schrijven persoonlijk werd overhandigd door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS aan de Voorzitter van de Kamer en dat hij werd vergezeld door de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE.

Hieruit blijkt eveneens dat de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE van in den beginne rechtstreeks betrokken was bij en deelgenoot was aan de initiatieven van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS.

Samen hadden zij de strategie ontwikkeld dat Verzoekster schuldig was en dat zij onmiddellijk publiekelijk moest worden veroordeeld.

Voor de parlementaire onderzoekscommissie (zie randnummer 110) heeft de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE trouwens geen enkele twijfel laten bestaan over het feit dat hij vond dat Verzoekster haar beroepsgeheim had geschonden:

“Ook hier gaat het duidelijk om de inhoud van het beraad en niet over randfenomenen met betrekking tot mogelijke ruzies tussen de collega’s.”
http://www.dekamer.be/kvvcr/pdf_sections/comm/fortis/Lijst_hoorzittingen_1711007.pdf
 p. 136)

“De genoemde info gaat naar mijn mening ontegensprekelijk –wat Jan De Groof later ook moge beweren– over de inhoud van de op til zijnde beslissing.” (p. 137)

Even affirmatief wat betreft het feit dat hij met de nota van het Hof van Cassatie op 19 december 2008 op juridische wijze feiten voor bewezen heeft verklaard, stelde de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS in dezelfde parlementaire onderzoekscommissie:

“Wanneer ik heb gezegd dat ik geen juridisch bewijs had, zijn er voldoende juristen in de zaal om te weten dat een samenloop van vermoedens juridisch ook een bewijs kan zijn. Un faisceau de présomptions concordantes. Dat volstaat ook in rechte om een bewijs te zijn” (p. 48)

“Je suis plutôt conforté dans les positions que j’ai prises.”
 (p. 61)

179. Op vrijdag 19 december 2008 richtte de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS zijn nota aan de toenmalige Kamervoorzitter (zie randnummer 76). Verzoekster werd met die nota publiek, doch zonder enige vorm van verweer en tegenspraak, veroordeeld, nu het hoogste rechtscollege van het land, onder de handtekening van haar Eerste voorzitter, verklaarde dat Verzoekster haar beroepsgeheim had geschonden en bijgevolg een misdrijf had gepleegd.

Uit de inhoud van deze nota blijkt dat hij werd opgesteld in nauwe samenwerking met de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE. Bovendien heeft de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS voor de parlementaire onderzoekscommissie verklaard dat hij in de aanloop naar het Fortis-arrest meerdere malen contact had met de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE, die zelfs eenmaal vergezeld was van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL. Hieruit blijkt dat de nota werd opgesteld in samenwerking met en op grond van gegevens verschaft door de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE.

Verzoekster werd echter niet gehoord door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS –noch door een andere magistraat van het Hof van Cassatie- bij het opstellen van de nota van het Hof van Cassatie. Deze nota werd dan ook opgesteld met een manifeste miskenning van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Dit is des te meer het geval daar deze nota zonder enige nuancering stelt dat Verzoekster het geheim van het beraad heeft geschonden en met de zegel van het hoogste rechtscollege van het land door de hoogste magistraat van het land werd ondertekend.

Op zichzelf beschouwd, los van haar inhoudelijke onjuistheid (zie randnummer 180 en volgende), bestrijdt Verzoekster met dit Verzoekschrift de handeling gesteld onder de handtekening van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en moet die handeling die volledig aan het Hof van Cassatie toerekenbaar is (zie randnummer 111) als een schending van artikel 6 en 8 van het Verdrag worden beschouwd.

180. Op minstens vier punten is deze nota van het Hof van Cassatie, ondertekend door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en opgesteld in nauwe samenwerking met de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE, in strijd met het recht op een eerlijk proces:
181. A. In de litigieuze nota wordt onder de handtekening van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, zonder enige nuancering of voorbehoud, geoordeeld dat het geheim van het beraad werd geschonden en dat dit een misdrijf is:

“Het betrof vertrouwelijke informatie die enkel kon verkregen worden omdat, zoals blijkt uit de brief van de eerste Minister van 17 december 2008, een van de zetelende magistraten van het Hof van Beroep zijn beroepsgeheim en meer bepaald het geheim van het beraad klaarblijkelijk had geschonden, feit dat strafbaar is gesteld overeenkomstig artikel 548 van het Strafwetboek”

(nota van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, blz. 2, punt 3.1)

Dergelijke bewering is in strijd met het vermoeden van onschuld (artikel 6, §2. van het Verdrag) en het recht op een eerlijk proces (artikel 6, 1. van het Verdrag) met verweer en tegenspraak (art. 6, §3. van het Verdrag). In het arrest *Allenet de Ribemont* tegen Frankrijk besliste Uw Hof immers dat het vermoeden van onschuld niet alleen dient gerespecteerd door de rechters in hun rechtsprekende functies, maar door alle staatsorganen (E.H.R.M., 10 februari 1995, "*Allenet de Ribemont t. Frankrijk*", verz. 15175/89).

Ook de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de Eerste Voorzitter van het Hof van beroep moeten dit vermoeden eerbiedigen ook wanneer ze een niet rechtsprekende functie uitoefenen (zie: E.H.R.M., 28 november 2002, "*Lavents t. Letland*", verz. 58442/00, § 125 e.v.; E.H.R.M., 9 februari 2006, "*Freimanis en Lidums t. Letland*", verz. 73443/01 en 74860/01, § 130 e.v.).

Herhaaldelijk heeft Uw Hof het belang benadrukt van de woordkeuze wanneer organen van de Staat verklaringen afleggen vooraleer een burger berecht en veroordeeld is (zie bijvoorbeeld: E.H.R.M., 17 januari 2001, "Daktaras t. Litouwen", verz. 42095/98, § 41; E.H.R.M., 26 maart 2002, "Butkevicius t. Litouwen", verz. 48297/99, § 49; E.H.R.M., 25 maart 2008, "Vitan t. Roemenië", verz. 42084/02, § 69).

De nota opgesteld door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS in samenspraak met de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE bevat echter geen enkele nuance en geen enkel voorbehoud, maar stelt onomwonden dat Verzoekster een misdrijf heeft gepleegd.

In zijn schrijven van 28 januari 2009 gericht aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, bevestigt heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ Leclercq dat de nota zowel het vermoeden van onschuld als de plicht tot onpartijdigheid heeft geschonden (zie hiervoor randnummer 94). Met zijn reactie deelt de hoogste magistraat van het openbaar ministerie de juridische analyse van Verzoekster, doch dit staat geenszins met rechtsherstel gelijk.

182. B. Het vermoeden van onschuld hangt nauw samen met het recht op privacy dat wordt gewaarborgd door artikel 8 van het Verdrag. In het recente arrest "Freimanis en Lidums tegen Letland" oordeelde Uw Hof.:

"En d'autres termes, l'article 6.2 vise à protéger non seulement l'équité du procès mais aussi, d'une manière plus générale, la réputation de la personne concernée" (E.H.R.M., 9 februari 2006, "Freimanis en Lidums t. Letland", verz. 73443/01 en 74860/01, § 74).

Door in de nota, zonder enige nuancering en zonder voorbehoud, te stellen dat Verzoekster het geheim van het beraad heeft geschonden, schenden de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE in samenspraak met wie de nota was opgesteld, op de meest flagrante wijze de reputatie van Verzoekster.

Bovendien moest de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS weten dat zijn nota zou worden verspreid en dat de inhoud ervan zou worden overgenomen in de pers, met alle gevolgen vandien voor het privé- en gezinsleven van Verzoekster.

De brief van 18 december 2008 gericht aan de toenmalige Kamervoorzitter die de vermelding "personnel – persoonlijk" droeg had immers al een ruime verspreiding gevonden in de pers (zie hiervoor, randnummers 68 en 69). De heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS wist dus dat ook de nota op briefhoofd van het Hof van Cassatie van 19 december 2008 zeer ruime persaandacht ging genieten in binnen- en buitenland. Hij verklaarde overigens voor de parlementaire commissie dat hij

“bewust [was] van het belang van de zaak en de mogelijke gevolgen”. (http://www.dekamer.be/kvvcr/pdf_sections/comm/fortis/Lijst_hoorzittingen_1711007.pdf, p. 45).

Toch heeft hij,

- (a) deze nota geschreven zonder het standpunt van Verzoekster te horen, terwijl zij nochtans bij hem, per mail, een klacht had ingediend en via haar raadsman had laten weten beschikbaar te zijn en
- (b) zonder nuancering of voorbehoud Verzoekster beschuldigd van een zwaar misdrijf.

Niet enkel de (professionele) reputatie van Verzoekster werd aldus zeer erg beschadigd, ook haar recht op eerbied voor haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 werd geschonden. Immers, niet enkel de bekendmaking dat volgens de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS Verzoekster het misdrijf van schending van het beroepsgeheim heeft gepleegd tast haar eer en goede naam –en die van haar gezin en familie aan-, maar ook de onjuiste verwijzing naar de ziekte van Verzoekster, in het bijzonder de onophoudelijke insinuatie dat enkel een ziekte voor de noodwendigheden van haar onrechtmatige handelingen door haar zou zijn voorgewend (om een uitspraak te belemmeren), schendt het recht op het privé-leven van Verzoekster.

De heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE hebben immers de zaken aldus voorgesteld dat Verzoekster een ziekte heeft voorgewend om de schending van haar beroepsgeheim in te kleden. Via de nota ondertekend door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS werd Verzoekster dus niet alleen veroordeeld zonder enig verweer wegens het schenden van haar beroepsgeheim, dit gegeven werd vastgeknoopt aan de bewering betreffende haar gezondheidstoestand, wat volledig aan haar professioneel milieu ontsnapt, ware er niet de verdachtmakingen van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS geweest.

Verzoekster heeft immers het recht om ziek te zijn en heeft ook het recht om niet over haar gezondheidstoestand verdedigende verklaringen te moeten afleggen. Verzoekster heeft aangetoond dat haar gezondheidstoestand zwak was en dat dat in haar beroepsmidden geweten was.

Verzoekster heeft ook aangetoond dat zij op 10 december 2008 arbeidsongeschikt was verklaard.

Verzoekster heeft –wellicht als enige magistraat in de Belgische rechtsgeschiedenis- op benaarding van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE het bezoek van een controlegeneesheer gekregen (zie randnummer 72).

Verzoekster werd door die controlegeneesheer arbeidsongeschikt bevonden.

Verzoekster heeft daarenboven –kennelijk omdat de vaststellingen van de controlegeneesheer niet met de onjuiste stellingen van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE konden worden gerijmd- zich aan medische expertise door een professor in de forensische geneeskunde laten onderwerpen op vraag van de magistraat Boyen belast met het tuchtonderzoek lastens Verzoekster (zie randnummer 102).

Ook deze medische expertise heeft aangetoond dat Verzoekster sinds 10 december 2008 arbeidsongeschikt was (zie randnummer 107). Toch staat door toedoen van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE vast dat Verzoekster haar ziekte zou hebben voorgewend.

Door openlijk, onzorgvuldig en eenzijdig de waarachtigheid van de ziekte van Verzoekster in twijfel te trekken –tegen de informatie waarover zij beschikten in- werd op de meest kwaadwillige en flagrante wijze het recht op privé- en gezinsleven van Verzoekster geschonden.

Deze vaststelling klempt des te meer omdat nooit, alhoewel zijn verklaringen en insinuaties manifest onjuist waren (zie randnummer 183), de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS uitdrukkelijk de foutieve berichtgeving omtrent (het tijdstip van) de ziekte van Verzoekster heeft rechtgezet, ook niet wanneer hij heeft vastgesteld dat hij –minstens op dit punt- mogelijks door de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE was misleid geworden (zie hiervoor, randnummer 103). In de parlementaire onderzoekscommissie heeft hij die onjuistheid met tegenzin bekend, doch heeft hij de juiste chronologie als een detail afgedaan (zie http://www.dekamer.be/kvvcr/pdf_sections/comm/fortis/Lijst_hoorzittingen_1711007.pdf p. 80).

183. C. De nota van het Hof van Cassatie van de hand van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS bevat foute informatie. In de nota wordt immers gesteld dat Verzoekster geweigerd heeft het arrest te ondertekenen op vrijdag 12 december 2008 en dat ze zich vervolgens ziek heeft gemeld:

"Op vrijdag 12 december had ik in het begin van de voormiddag een onderhoud plaats met de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE die mij op de hoogte bracht van de ontwikkelingen in de Fortis-zaak, meer bepaald van de weigering van raadsheer Schurmans om het arrest te tekenen, haar daaropvolgende afwezigheid wegens ziekte aangekondigd tot 22 december ..."

(nota De heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, blz. 3, punt 4.1)

Deze informatie is manifest fout. Niet alleen heeft Verzoekster nooit geweigerd om het arrest te tekenen voorzover er regelmatig beraad nog zou kunnen plaats vinden, maar heeft laten weten dat zij het ontwerp afwachtte en dat zij, gelet op haar ziekte, gebeurlijk vervangen zou moeten worden bij de ondertekening. Bovendien beschikt Verzoekster over een medisch attest niet vanaf 12 december, maar wel vanaf 10 december. Het is dus manifest onjuist te stellen dat ze eerst geweigerd heeft te tekenen en "daaropvolgend" afwezig was. Haar weigering om het arrest te ondertekenen ondanks de druk die op haar werd uitgeoefend vond plaats op 12 december 2008, na het begin van haar arbeidsongeschiktheid, en vloeit enkel en alleen voort uit haar onwettelijke uitsluiting uit het beraad, uitsluiting waaraan geen einde werd gesteld, alhoewel de hoogste magistraten van het land die daaraan iets hadden kunnen veranderen, waren verwittigd.

Dit attest van 10 december wordt bovendien bevestigd door de controlearts gestuurd door de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE (zie randnummer 72) en door de medische expert, professor in de forensische geneeskunde (zie randnummer 107).

Deze foute informatie werd wetens en willens verstrekt aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS door de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE. Dit kan niet anders dan wetens en willens gebeurd zijn, daar de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE dit medisch attest heeft ontvangen op 11 december 2008 in de voormiddag en hij aldus volledig op de hoogte was van de medische toestand van Verzoekster (terwijl hij al veel eerder deelgenoot was van de zwakke gezondheid van Verzoekster en daarvan op het ogenblik van de feiten abusievelijk abstractie maakte).

Door alzo te handelen heeft de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE op flagrante wijze zijn plicht tot onpartijdigheid geschonden en hiermee bewijst hij zijn voortdurende betrokkenheid bij de lastercampagne tegen Verzoekster. De heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE tracht aldus, van in den beginne, de tucht- en strafprocedure tegen Verzoekster in een bepaalde richting te sturen en via zijn volgehouden mediainspanningen het beeld op te roepen dat Verzoekster een valse, corrupte rechter is. Door zo te handelen miskent hij haar recht op een eerlijk proces en heeft hij een cruciale en kwaadwillige rol gespeeld in de totstandkoming van de publieke veroordeling van 19 december 2008.

Opvallend is tevens dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS deze informatie heeft overgenomen zonder ze na te trekken, wat nochtans bijzonder gemakkelijk was. Door zo onzorgvuldig te handelen en door Verzoekster ook op dit punt niet te horen schendt ook de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS het recht op een eerlijk proces van Verzoekster en miskent hij zijn plicht tot onpartijdigheid.

184. D. Verzoekster had op 12 december 2008 bij de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS per mail een klacht ingediend tegen de heer

Kamervoorzitter Paul BLONDEEL en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE. In zijn nota gericht aan de Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers schrijft de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS dat deze klacht "manifest onontvankelijk is" (nota De heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, blz. 3, punt 4.1).

Hieruit blijkt duidelijk dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS de klacht niet ernstig heeft genomen, maar hem zonder onderzoek afdoet als "manifest onontvankelijk". De heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS schendt hiermee zijn plicht tot onpartijdigheid (zie ook het eerste middel).

In een schrijven van 28 januari 2009 gericht aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, bevestigt de heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS door zo te handelen zowel het vermoeden van onschuld als de plicht tot onpartijdigheid heeft geschonden (zie randnummer 94).

Zelfs indien de klacht om louter vormelijke redenen onontvankelijk zou geweest zijn (wat Verzoekster betwist), dan nog bevat de mail informatie waarmee de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS rekening had moeten houden. De informatie die deze mail bevat bewijst immers dat de versie voorgehouden door de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL werd betwist door Verzoekster. Deze laatste stelt immers in de mail dat ze onrechtmatig uit het beraad was gesloten, nl. beraad over de zaak zelf, zoals uitdrukkelijk in die mail signaleerd. Dit is een bijzonder ernstig en hoogst uitzonderlijk feitelijk gegeven waar rekening diende mee gehouden, zelfs los van de problematiek van de al dan niet vormelijke onontvankelijkheid van de klacht. Ondanks het feit dat hij over deze bijkomende informatie beschikt, veroordeelt de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS op hoofding van het Hof van Cassatie Verzoekster in de nota van zijn hand en dit zonder kennis te hebben genomen van haar standpunt.

Door zo onzorgvuldig te handelen ten opzichte van Verzoekster heeft het Hof van Cassatie, in de persoon van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS zijn plicht tot onpartijdigheid geschonden.

185. In de mate staande deze procedure zou worden beweerd dat door te handelen zoals hij heeft gehandeld, de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS (en gebeurlijk naar analogie de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE) eigen bevoegdheden (die in de Belgische rechtsorde nooit eerder werden uitgeoefend en evenmin aan magistraten individueel werden toegedicht) hebben uitgeoefend, moet worden geacht dat zij zich aan rechtsmisbruik schuldig hebben gemaakt en bijgevolg artikel 17 van het Verdrag hebben geschonden.

Immers, tevergeefs zou worden geargumenteed dat de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS namens de Belgische rechtsoverheden aldus heeft

gehandeld ter bescherming van grondrechten. De handelswijze die voorligt is er een waarbij bewust de grondrechten waarover Verzoekster beschikt buiten werking werden gesteld, minstens werden beperkt ingevolge het specifieke optreden van een onderdeel van de staatsmacht, nl. de magistratuur waarvan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS zich de vertegenwoordiger en de spreekbuis noemde.

186. Verzoekster heeft in de Belgische rechtsorde geen enkel verhaal tegen de nota van het Hof van Cassatie dd. 19 december 2008 van de hand van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS.

Immers, in de Belgische rechtsorde bestaat er geen enkel rechtscollege dat hoger in de gerechtelijke hiërarchie staat dan het Hof van Cassatie.

Het Hof van Cassatie is daarenboven in de Belgische rechtsorde het rechtscollege dat uiteindelijk recht zal spreken in alle burgerlijke-, straf- of tuchtzaken die in en rond deze aangelegenheden werden ingeleid of zouden kunnen worden ingeleid. Het spreekt vanzelf dat niet redelijkerwijs van een rechtsonderhorige kan worden verwacht dat na de uitspraak van een publieke veroordeling zonder enige vorm van tegenspraak, niet minstens de schijn zal blijven bestaan van een behandeling door rechters die niet onafhankelijk en niet onpartijdig zijn.

187. Verzoekster beantwoordt aan alle voorwaarden die Uw Hof aan klagers stelt wanneer zij zich op een schending van artikel 13 van het Verdrag –zoals Verzoekster doet- beroepen.
- a) Verzoekster heeft een verdedigbare klacht.
De loutere kennisname van onderhavig verzoekschrift en de talrijke grieven onder het Verdrag, illustreren overduidelijk dat de schendingen van het Verdrag die Verzoekster inroept, minstens verdedigbaar zijn. In talrijke andere zaken heeft Uw Hof geoordeeld dat grieven gelijk aan- of vergelijkbaar met de grieven die Verzoekster hier ontwikkelt, daadwerkelijk het Verdrag schenden.
 - b) De rechten waarvan Verzoekster beweert dat ze zijn geschonden, worden allen door het Verdrag gewaarborgd.

Waarover Verzoekster in de Belgische rechtsorde evenwel niet beschikt, is een daadwerkelijk verhaal.

Voor wat aan Verzoekster is aangedaan via de nota dd. 19 december 2008 ondertekend door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS op het briefpapier van het Hof van Cassatie, alsmede alle feitelijke omstandigheden, verklaringen en handelingen die daarmee samenhangend werden gesteld, kan Verzoekster bij geen enkele instantie beroep of bezwaar aantekenen. Wat ten aanzien van Verzoekster is gebeurd is nooit eerder in de Belgische rechtsorde gebeurd en de Belgische wet bepaalt niet op welke wijze tegen dergelijke handelingen kan worden opgetreden.

Geen enkele instantie heeft de bevoegdheid om de handelingen gesteld via de brief van 18 en de nota van 19 december 2008 ongedaan te maken.

Niet enkel is geen enkel beroep door de wet voorgeschreven, daarenboven zou in concreto geen enkel beroep op de Belgische rechtsprekende instanties effectief kunnen worden gedaan. Immers, na de uitspraak via de nota van het Hof van Cassatie en via de mond en de handtekening van haar Eerste voorzitter, de hoogste magistraat van het land, kan geen enkele instantie worden aangewezen die nog maar de schijn heeft van een onafhankelijke en onpartijdige instantie die alle waarborgen heeft opdat Verzoekster rechtsherstel zal krijgen, temeer het optreden van zo een rechtscollege, indien voorhanden, in de Belgische rechtsorde, steeds door het Hof van Cassatie, zal worden beoordeeld en haar beslissing in voorkomend geval door datzelfde Hof zal worden vernietigd.

In de Belgische rechtsorde oordeelt dus uiteindelijk het Hof van Cassatie. Dat Hof heeft in de zaak van Verzoekster reeds geoordeeld en Verzoekster veroordeeld. Niemand kan aan Verzoekster waarborgen dat dat Hof ooit nog maar de schijn van een onafhankelijke en onpartijdige rechter zal zijn in het licht van alle handelingen die door de Eerste voorzitter van dat Hof werden gesteld, en waarvan de leden van het Hof van Cassatie zich niet hebben gedistantieerd.

Artikel 13 van het Verdrag is grovelijk geschonden.

D. DERDE MIDDEL: SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 6, 8, 13 EN 17 VAN HET VERDRAG INGEVOLGE DE VOORTZETTING DOOR DE PARLEMENTAIRE ONDERZOEKSCOMMISSIE "SCHEIDING DER MACHTEN" VAN HAAR WERKZAAMHEDEN TEGEN HET ADVIES EN HET ONTSLAG VAN DE EXPERTEN WAARDOOR DE COMMISSIE ZELF DE FUNDAMENTELE RECHTEN VAN VERZOEKSTER SCHOND, ALSMEDE DERDEN EEN FORUM GAF OM DE RECHTEN VAN VERZOEKSTER TE SCHENDEN, ALSMEDE SCHENDING VAN DEZELFDE BEPALINGEN INGEVOLGE DE VERKLARINGEN AFGELEGD DOOR DE VOORZITTER VAN DE PARLEMENTAIRE ONDERZOEKSCOMMISSIE EN INGEVOLGE DE CONTACTEN DIE HIJ MET DE HEER EERSTE VOORZITTER VAN HET HOF VAN BEROEP VAN BRUSSEL GUY DELVOIE HEEFT ONDERHOUDEN

D.1. Situering van het middel:

188. In de schoot van het Belgisch parlement werd begin 2009 een 'parlementaire onderzoekscommissie die moet nagaan of de Grondwet, in het bijzonder de scheiding der machten, en de wetten werden geëerbiedigd in het raam van de tegen de nv Fortis Holding ingestelde gerechtelijke procedures' opgericht (zie randnummer 87 e.v.).

189. Op 2 februari 2009 hebben de vier door de parlementaire onderzoekscommissie aangestelde experts aan de parlementaire onderzoekscommissie hun verslag meegedeeld.

In dat verslag kwamen de deskundigen unaniem tot de conclusie:

"

- *dat juist omwille van de vereisten van de scheiding der machten die voortvloeien uit het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, uit de Grondwet en uit de wet, «de voorwaarden waaronder de parlementaire onderzoekscommissie haar opdracht kan uitvoeren, parallel met lopende gerechtelijke (strafrechtelijke of andere), of disciplinaire procedures» op dit ogenblik onbestaande zijn.*
- *dat indien uw commissie dit advies naast zich neer zou leggen en zou beslissen om haar onderzoek, zonder meer voort te zetten, het verloop van het onderzoek, zijn doeltreffendheid, wettelijkheid en geloofwaardigheid ernstig zullen worden gecompromitteerd, rekening houdend met de elementaire eerbiediging van de grondrechten die toekomen aan de personen die bij dit verdere onderzoek zouden betrokken zijn.*

(...)

Buiten de eerbiediging van deze fundamentele normen van de Grondwet, de wet en de Rechten van de Mens, zou Uw commissie de scheiding der machten en de rechtsstaat alle eer aandoen door af te zien van het onmiddellijk verder doorvoeren van haar onderzoek.

Door deze houding aan te nemen zou zij vermijden het verloop en de uitkomst te compromitteren van deze andere rechtsgangen, die wel volledig gerechtvaardigd zijn."

190. Op 9 februari 2009 hebben de vier deskundigen in het parlementair onderzoek hun aanvullend verslag afgerond en kwamen de deskundigen tot de volgende conclusie:

«In het licht van de bijkomende uitleg die hierboven werd uiteengezet, en van alle overwegingen in ons verslag van 2 februari 2009, houden wij onze conclusies staande alsmede de ermee samengaande gevolgtrekkingen.

Drie juridische dammen, die volstrekt los staan van elkaar, maar die in combinatie onze conclusies versterken, vormen een obstakel voor het vervolg van de werkzaamheden van uw commissie:

- *het verbod van inmenging in lopende gerechtelijke procedures, dat volgt uit artikel 151, § 1, van de Grondwet en artikel 6 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;*
- *de eerbiediging van de fundamentele waarborgen voor een eerlijk proces, die volgt uit hetzelfde verdrag;*
- *de bevoegdheid verleend aan de Hoge Raad voor de Justitie door artikel 151, § 3, van de Grondwet en artikel 259bis-16 van het Gerechtelijk Wetboek.*

Uit het geheel van deze dammenconstructie volgt:

– dat juist omwille van de vereisten van de scheiding der machten die voortvloeien uit het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, uit de Grondwet en uit de wet, «de voorwaarden waaronder de parlementaire onderzoekscommissie haar opdracht kan uitvoeren, parallel met lopende gerechtelijke (strafrechtelijke of andere), of disciplinaire procedures» op dit ogenblik onbestaande zijn, – dat indien uw commissie dit advies naast zich neer zou leggen, op juridische gronden of om redenen van opportuniteit, en zou beslissen om haar onderzoek zonder meer voort te zetten, het verloop van het onderzoek, zijn doeltreffendheid, wettelijkheid en geloofwaardigheid ernstig zullen worden gecompromitteerd, rekening houdend met de elementaire eerbiediging van de grondrechten die toekomen aan personen die bij het verdere onderzoek zouden betrokken zijn, »

In het licht van de resultaten van hun advies en het kennelijk aandringen van de politieke organen van het land om de parlementaire onderzoekscommissie tegen alle negatieve adviezen verder te laten werken, beslisten de vier experts om onmiddellijk ontslag te nemen:

«– dat om al deze redenen ondergetekenden de commissie verzoeken om onmiddellijk akte te verlenen van de ontheffing van hun opdracht, [...]».

191. De experts wilden derhalve niet –en dat strekt hen tot eer- deelgenoten worden van de schending van de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokken partijen, waaronder Verzoekster. Omdat de Belgische staatsmacht door haar houding toch bereid was die schending te bestendigen, beslisten de experts ontslag te nemen. Nooit eerder in de Belgische rechtsgeschiedenis werd dergelijk krachtig signaal aan de overheid verstrekt. Echter, de Belgische overheid besliste in de boosheid te volharden.

D.2. Het middel omvat twee luiken:

192. Zoals hiervoor bleek heeft de parlementaire onderzoekscommissie het advies van haar eigen experts volstrekt genegeerd -waardoor de experts de eer aan zichzelf hielden en ontslag namen- en heeft de parlementaire onderzoekscommissie haar werkzaamheden verdergezet.

Die beslissing heeft een dubbele verdragsschending ingeluid:

- enerzijds heeft die beslissing van het Belgisch parlement een forum gemaakt waarbinnen van het onderzoek gebruik werd gemaakt om de fundamentele rechten van Verzoekster te schenden, terwijl,
- anderzijds, de commissie zelf, via de opstelling van haar voorzitter, bekleed met een hoogst uitzonderlijke rol in het Belgisch democratisch staatsbestel, de fundamentele rechten van Verzoekster heeft geschonden.

De dubbele verdragsschending waarover Verzoekster zich beklagt, verklaart de twee luiken van het derde middel.

D.3. Rechtsbespreking van het eerste luik:

193. De experts van de parlementaire onderzoekscommissie hadden in hun eerste en in hun aanvullend advies opgemerkt dat, in het licht van de concrete omstandigheden waarbinnen het parlementair onderzoek zich aftekende, een verdragsschending zou voorliggen indien de parlementaire onderzoekscommissie zou worden voortgezet (wetende dat omtrent de Fortis-zaak en in het bijzonder tegen Verzoekster, tucht- en strafdossiers werden opgestart en Verzoekster zelf, als klager, onderzoeken had laten opstarten).
194. Het bezwaar van de experts van de parlementaire onderzoekscommissie steunt op de overweging dat een parlementaire onderzoekscommissie zelf een overheid is die de eerbiediging van de fundamentele rechten moet waarborgen.

Uw Hof heeft in het arrest *Salabiaku v. Frankrijk* dd. 7 oktober 1988 voor recht gezegd dat ook wetgevers bij het voltrekken van hun wetgevende prerogatieven gehouden zijn om het Verdrag te eerbiedigen (§ 28). In de zaak *Montera t. Italië*", verz. 64713/01, werd uitdrukkelijk geoordeeld dat ook een parlementaire onderzoekscommissie het vermoeden van art. 6§ 2 van het Verdrag moet naleven.

Dit betekent dan ook dat alle geledingen van de wetgevende macht, ook -en ontegensprekelijk zeker- die die een *ad hoc* bestaan kennen, zoals een parlementaire onderzoekscommissie, bij uitstek moeten waken op een verdragsconforme bevoegdheidsuitoefening. Dit is hier niet het geval geweest, zoals uit de navolgende reeks incidenten is gebleken.

Naar aanleiding van de hoorzittingen in de parlementaire onderzoekscommissie werd aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en ook de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL, een forum gegeven om de fundamentele rechten van Verzoekster te schenden.

195. In de eerste plaats bevestigde de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS tot driemaal toe dat hij met zijn initiatief dd. 18 en 19 december 2008 gans het Hof van Cassatie heeft vertegenwoordigd en in die hoedanigheid tot de conclusie kwam, na toetsing van de juridische beginselen, dat Verzoekster de strafwet had geschonden

(http://www.dekamer.be/kvvcr/pdf_sections/comm/fortis/Lijst_hoorzittingen_1711007.pdf):

- “Men heeft ook steeds aangenomen dat de eerste voorzitter van het Hof van Cassatie de rechterlijke macht als dusdanig niet vertegenwoordigt. Dat brengt echter mee dat in bepaalde omstandigheden –en ik heb geoordeeld dat dat zo’n omstandigheid was– iemand namens de rechterlijke macht en meer bepaald namens de zetel het woord moet nemen.

Wie zou dat in die omstandigheden anders kunnen zijn dan de hoogste magistraat van het land? Ik heb op dat ogenblik gedacht dat dat inderdaad mijn verantwoordelijkheid was. Ik heb die verantwoordelijkheid genomen. Wanneer u mij echter vraagt om eens aan te tonen op welke wettelijke bepaling dat berust, dan moet ik toegeven dat die niet bestaat.” (p. 47)

- “Hier wordt het Hof van Cassatie, bij het stellen van handelingen, vertegenwoordigd door zijn eerste voorzitter.” (p. 65)
- “Zoals ik daarnet al zei, ik vertegenwoordig het Hof van Cassatie in bepaalde handelingen, en zo wordt het parlement vertegenwoordigd door zijn voorzitter.” (p. 74)

De heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS heeft naar aanleiding van die hoorzitting evenmin enige twijfel laten bestaan omtrent de juridische handeling die hij jegens Verzoekster had verricht. Het ging op ondubbelzinnige wijze over de toepassing van bewijsregels ter staving van de veroordeling die hij, als vertegenwoordiger van het Hof van Cassatie, na de vaststelling van de feiten, uitsprak.

- “Wanneer ik heb gezegd dat ik geen juridisch bewijs had, zijn er voldoende juristen in de zaal om te weten dat een samenloop van vermoedens juridisch ook een bewijs kan zijn. Un faisceau de présomptions concordantes. Dat volstaat ook in rechte om een bewijs te zijn” (p. 48)
- “Je suis plutôt conforté dans les positions que j’ai prises.” (p. 61)

Deze verklaring van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, afgelegd voor het parlement, dus voor de wetgevende vergadering van het land, bevestigt de stelling van Verzoekster, nl. dat het hoogste rechtscollege van het land, bij monde van haar Eerste voorzitter, op 18 en 19 december 2008 en ook nadien, Verzoekster publiekelijk, zonder enige vorm van proces heeft veroordeeld. De Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie zelf heeft, elke dubbelzinnigheid omtrent de waarde van zijn handelingen weggenomen door te benadrukken dat de magistratuur, het Hof van Cassatie aan het woord was.

Door hem de kans te geven de veroordeling van 18 en 19 december 2008 van Verzoekster namens het Hof van Cassatie dat hij verklaarde te vertegenwoordigen voor een orgaan van de wetgevende macht te herhalen werd aan die veroordeling de grootst denkbare legitimiteit verschaft nu ze onder eed werd herhaald en onder de auspiciën van de wetgevende vergadering werd bevestigd. Verzoekster herhaalt hierbij dat de gebeurtenissen in de parlementaire onderzoekscommissie de ruimst denkbare persaandacht hebben gekregen en live konden worden gevolgd, in beeld en geluid.

196. Eenzelfde opmerking dringt zich op wat betreft de tussenkomsten van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE. Toen hij voor de parlementaire onderzoekscommissie verscheen, maakte hij gebruik van het parlementair forum om Verzoekster als schuldige aan te wijzen en valselijk te insinueren dat Verzoekster een ziekte had voorgewend. Hij verklaarde toen, wanneer hij het had over

wat Verzoekster hem zou hebben verklaard toen zij hem op 10 december 2008 was komen opzoeken (zie randnummer 27):

“Zij zegt mij [...]dat ze zich ziek zal melden om uit te rusten.”

(http://www.dekamer.be/kvvcr/pdf_sections/comm/fortis/Lijst_hoorzittingen_1711007.pdf p. 127).

197. De parlementaire onderzoekscommissie werd daarenboven de plaats waar het Brusselse hof van beroep van Brussel, voor de ogen van de verzamelde pers, frontaal de aanval op Verzoekster en haar rechten inzette.
198. Op 9 maart 2009 bezorgde de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL, die het beruchte arrest van 12 december 2008 uitsprak, eigenhandig aan de leden van de parlementaire onderzoekscommissie een nota waarin hij beschreef hoe het beraad in de Fortis-zaak volgens hem is gevoerd en welke feiten er zich volgens hem hebben voorgedaan in de aanloop van de uitspraak (zie randnummer 113).

Zijn nota heeft de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL in een zelfde beweging aan de krant De Standaard bezorgd zodat heel de publieke opinie kennis kon nemen van de verwijten die hij aan Verzoekster richtte (onwil, geveinsde ziekte, schending van het beroepsgeheim, organisatrice van lekken naar de regering etc.).

De Belgische rechtsorde verleent aan Verzoekster geen enkele mogelijkheid om voor welke instantie ook, tegen dergelijk initiatief, dat de schending van het beroepsgeheim van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL impliceert (zonder dat kan worden beweerd dat de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL een exacte weergave van de feiten heeft gedaan), op te treden. Er is in de Belgische rechtsorde geen procedure voorhanden die de werking van de parlementaire onderzoekscommissie kan bijsturen, Verzoekster kon enkel lijdzaam toezien hoe de aanval op Verzoekster werd voortgezet.

De commissie besloot echter bij haar standpunt te blijven en besliste om geen magistraat die in de Fortis-zaak was opgetreden, te horen. Door aldus te handelen heeft de parlementaire onderzoekscommissie artikel 6 geschonden doordat aan Verzoekster het recht op tegenspraak werd ontnomen.

Indien de parlementaire onderzoekscommissie besliste om geen magistraat betrokken bij de zgn. Fortis-zaak te horen, dan staat in ieder geval vast dat die benadering door de parlementaire onderzoekscommissie op zeer eenzijdige en eigenzinnige wijze werd ingevuld. Alhoewel zij in de eerste plaats betrokken partij waren bij de gebeurtenissen die de commissie moest onderzoeken, werden de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE in de commissie zeer prominent aan het woord gelaten, waarbij de schijn werd gewekt dat zij –in tegenstelling tot andere magistraten die niet werden uitgenodigd (zoals Verzoekster)-, niets verkeerd hadden gedaan. Aldus heeft de commissie blijk gegeven van vooringenomenheid (schending van artikel 6, §2 van het Verdrag) ten nadele van Verzoekster en bijgedragen tot de beeldvorming dat Verzoekster

schuldig was. Door aldus te handelen, heeft Verzoekster wat lastens haar werd verklaard, niet kunnen tegenspreken (schending van artikel 6, §3) voor een onafhankelijke en onpartijdige rechter (schending van artikel 6, §1 van het Verdrag).

199. Op 11 maart 2009 zond de magistraat die ter vervanging van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE (tegen wie zelf een tuchtonderzoek liep) was aangewezen als tuchtoverheid jegens Verzoekster (en overduidelijk op instructie van de heer eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel handelde), een brief aan de commissie met de boodschap dat voor de parlementaire onderzoekscommissie verklaringen waren afgelegd die niet met de inhoud van het tuchtonderzoek (duidelijk dat lastens Verzoekster) strookten (zie randnummer 114).

Doordat Verzoekster op 11 februari 2009 tuchtklacht tegen de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE had ingediend, moest noodgedwongen een andere magistraat de bevoegdheden van de eerste voorzitter waarnemen nu hij zelf betrokken partij was. Kennelijk daarmee werd raadsheer van der Eecken belast.

Door aldus te handelen, binnen de organen van de wetgevende macht, werd Verzoekster voorgesteld als een subject van tuchtvervolgingen –terwijl over persoonlijke aangelegenheden niet openlijk wordt bericht en de vertrouwelijkheid gewaarborgd moet blijven–, met daarenboven de belastende insinuaties dat in de parlementaire onderzoekscommissie niet het volledige licht over deze zaak werd gebracht (waarmee openlijk werd geïnsinueerd dat omtrent Verzoekster nog verdere informatie zou kunnen worden ingewonnen), waardoor Verzoekster nog meer verdacht werd gemaakt.

200. De parlementaire onderzoekscommissie heeft het aldus mogelijk gemaakt, door enerzijds haar werkzaamheden voort te zetten tegen het advies van de experten in en door anderzijds bij de aanvallen op de fundamentele rechten van Verzoekster elke vorm van tegenspraak of verweer voor de parlementaire onderzoekscommissie niet toe te staan, dat de parlementaire onderzoekscommissie werd gebruikt om het vermoeden van onschuld en het recht op tegenspraak (artikel 6) alsmede het recht op goede naam en op eerbied voor haar privé- en gezinsleven (artikel 8) te schenden.

De afwijking van de parlementaire onderzoekscommissie van haar wettelijk doel, vormt ontegensprekelijk, in samenlezing met de artikelen 6 en 8 van het Verdrag, een rechtsmisbruik zoals bedoeld in artikel 17 van het Verdrag.

Tegen die verdragsschending heeft Verzoekster in de Belgische rechtsorde geen verhaal (artikel 13 van het Verdrag). Zelfs indien enig verhaal zou moeten worden opengesteld, dan nog zou geen doeltreffend verhaal kunnen voorliggen omdat in de Belgische rechtsorde elk verhaal binnen de rechterlijke orde uitmondt voor het Hof van Cassatie dat in deze zaak Verzoekster, onder de handtekening van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, reeds publiekelijk heeft veroordeeld.

D.4. Rechtsbespreking van het tweede luik:

201. Naast de verdragsschendingen die het gevolg zijn van de operationele activiteiten van de parlementaire onderzoekscommissie zelf (eerste luik van het middel), heeft de voorzitter van die commissie, via publieke verklaringen en via contacten met de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE, de fundamentele rechten van Verzoekster geschonden.

Het kan niet worden betwist dat een gezagsdrager zoals de voorzitter van een parlementaire onderzoekscommissie als een orgaan van een overheid moet worden beschouwd waardoor hij in de uitoefening van de machten waarmee hij werd bekleed, eerbied aan het Verdrag is verschuldigd.

202. De commissievoorzitter heeft echter het vermoeden van onschuld en het recht op een eerlijk proces onherstelbaar geschonden door openlijk te verklaren dat er –verwijzend naar Verzoekster en haar echtgenoot- lekken vanuit de zetel naar de politiek zijn geweest.

In de weekendeditie van de krant De Standaard van 7-8 februari 2009 heeft de voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie verklaard (zie stuk nummer 47):

De grote vraag is: hebben de leden van de uitvoerende macht druk uitgeoefend op leden van de rechterlijke macht of hebben leden van de rechterlijke macht contact genomen met de uitvoerende macht om het proces te beïnvloeden? Er zijn duidelijke aanwijzingen dat er beïnvloeding is geweest. Die discussie moeten we eigenlijk niet voeren."

In strijd met de adviezen uitgebracht door de experts van de onderzoekscommissie en in strijd met de fundamentele rechten van Verzoekster, liep de Voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie nog voor de onderzoekscommissie haar onderzoek had verricht, vooruit op de conclusie dat het gerecht werd beïnvloed. Die uitspraak moest opnieuw als een veroordeling van Verzoekster worden begrepen en schendt de fundamentele rechten van Verzoekster.

Door als voorzitter van een parlementaire onderzoekscommissie te verklaren "*Die discussie moeten we eigenlijk niet voeren*" maakt deze overheidsvertegenwoordiger kenbaar dat de feiten vaststaan, lees dat Verzoekster haar beroepsgeheim heeft geschonden en dat zij dus een misdrijf heeft gepleegd.

Met die verklaring, waaraan geen tegenspraak is voorafgegaan (artikel 6 van het Verdrag), schendt de voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie het vermoeden van onschuld (artikel 6 van het Verdrag), het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechter (artikel 6 van het Verdrag) en stelt hij Verzoekster bloot aan de minachting van de bevolking waardoor haar recht op eerbied van haar goede naam, haar eer en haar privéleven grovelijk werden geschonden (artikel 8 van het Verdrag).

203. De verklaring van de voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie in de weekendeditie van de krant De Standaard van 7-8 februari 2009 is zeker niet vrijblijvend geweest. Ook na de afsluiting van de werkzaamheden van de parlementaire onderzoekscommissie heeft de voorzitter niet de minste twijfel laten bestaan over de

vraag of er onregelmatigheden waren gebeurd. In het weekblad HUMO verklaarde hij immers op 23 maart 2003:

Tommelein: «Naar mijn eigen inschatting: ja!» *(als antwoord op de vraag of er meer aan de hand is dan er in het rapport van de fortiscommissie staat)*

204. Verzoekster kan in de Belgische rechtsorde tegen de werkwijze van een parlementaire onderzoekscommissie geen enkel processueel initiatief nemen. De interne werking van een parlementaire onderzoekscommissie, in het bijzonder de handelingen die een voorzitter van een parlementaire onderzoekscommissie stelt, ontsnappen aan het toezicht van de rechters. Zelfs indien zou worden beweerd dat de rechtscolleges zich over voormelde feiten zouden kunnen uitspreken –quod non- dan nog zou in casu onmogelijk een doeltreffend verhaal kunnen voorliggen nu nooit de schadelijke aantasting van de grondrechten van Verzoekster ongedaan konden worden gemaakt en uiteindelijk het Hof van Cassatie –dat via de vertegenwoordiging door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS Verzoekster reeds had veroordeeld- in deze het laatste woord zou hebben.
205. Op zaterdag 14 maart 2009 lekte in de pers uit dat de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE de voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie had uitgenodigd om op het Justitiepaleis van Brussel op vrijdag 13 maart 2009 verdere toelichting te verschaffen omtrent de brief die op 11 maart 2009 aan de commissie was bezorgd.

De voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie is op die uitnodiging ingegaan en heeft, in de beslotenheid van het bureau van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE over deze aangelegenheid, inzonderheid de aspecten die Verzoekster aanbelangen, buiten de werkzaamheden van de commissie, maar voor de redactie van het eindverslag, met een betrokken partij lastens wie zowel een tucht- als een strafonderzoek liep, informatie uitgewisseld.

206. Door aldus te handelen verloor de voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie elke schijn van onafhankelijkheid en onpartijdigheid (artikel 6 van het Verdrag), schond hij het recht op tegenspraak van Verzoekster (artikel 6 van het Verdrag) en schond hij de vertrouwelijkheid van persoonlijke informatie zoals de inhoud van een lopend tuchtonderzoek (artikel 8 van het Verdrag).

Verder pleegde de voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie rechtsmisbruik (artikel 17 van het Verdrag) door zijn beslissing om tegenspraak van Verzoekster te verhinderen, waardoor een vrijgeleide mogelijk werd gemaakt voor de verdragsschendingen door de parlementaire onderzoekscommissie en bepaalde magistraten die er op formele, dan wel informele wijze kwamen getuigen (de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS, de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL).

Zoals hiervoor ontleed, staat tegen die verdragsschendingen in de Belgische rechtsorde geen enkel doeltreffend verhaal open.

IV. VERKLARING BETREFFENDE ARTIKEL 35 § 1 VAN HET VERDRAG

207. Verzoekster meent dat een geheel van samenhangende handelingen die haar grieven werden gesteld in een doorlopende en aansluitende periode en dat die handelingen werden veruitwendigd
- door een beslissing van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS van 15 december 2008 waarvan Verzoekster op 16 december 2008 het bestaan vernam;
 - door een uitspraak van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS op 18 december 2008 gesteld en waarvan Verzoekster via de pers op 18 december 2008 het bestaan vernam;
 - door een uitspraak van het Hof van Cassatie vertegenwoordigd door de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS op 19 december 2008 gesteld, die die dag aan de toenmalige Voorzitter van de Kamer van Volksvertegenwoordigers werd overhandigd en waarvan Verzoekster via de pers op 19 december 2008 het bestaan vernam;
 - door de afkondiging van een eindrapport door de parlementaire onderzoekscommissie Fortis op 17 maart 2009 waarvan Verzoekster via de pers op 19 maart 2009 het bestaan vernam;
208. Verzoekster heeft in de Belgische rechtsorde, zoals hiervoor werd uiteengezet, geen enkel effectief verhaal tegen de voormelde handelingen en beslissingen.

V. VERKLARING OMTRENT HET DOEL VAN HET VERZOEKSCHRIFT

209. Verzoekster kan in de Belgische rechtsorde tegen de Verdragsschendingen waarvan zij het slachtoffer werd geen enkel verhaal instellen. Zij kan evenmin op welkdanig ander herstel van haar grondrechten aanspraak maken. Omdat de hoogste rechterlijke en politieke gezagsdragers in deze aangelegenheid betrokken partij zijn, is welkdanige verdragsconforme afwikkeling van de zaak van Verzoekster voor de Belgische hoven en rechtbanken volstrekt illusoir. Enkel via de tussenkomst van een supranationaal rechtcollege kan Verzoekster nog de genoegdoening van de erkenning van haar grondrechten en vergoeding van de aangerichte schade bekomen.

VI. VERKLARING BETREFFENDE ANDERE INTERNATIONALE INSTANTIES

210. Verzoekster heeft deze aangelegenheid aan geen enkele andere internationale geschillenbeslechts- of onderzoeksinstantie voorgelegd.

VII. LIJST VAN DOCUMENTEN

211. Verzoekster bezorgt Uw Hof de inventaris van haar stukken.

VIII. VERKLARING EN ONDERTEKENING

212. Hierbij verklaar ik, naar alle eer en geweten, dat de door mij in dit verzoekschrift gegeven informatie correct is.

Brussel, 16 juni 2009.

Voor Verzoekster, haar raadsman en bijzondere volmachtdrager,

Meester Patrick Hofströssler,
Advocaat te Brussel

Bijlage: inventaris van de stukken

Inventaris van de stukken gevoegd bij het inleidend verzoekschrift in de zaak
Schurmans v. België

1. Arrest van hof van beroep van Brussel van 12 december 2008
2. Bijzonder reglement voor het hof van beroep te Brussel (Koninklijk Besluit van 17 januari 2001, *B.S.*, 26 januari 2001, 2228)
3. E-mail van Verzoekster aan de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE dd. 25 november 2008
4. E-mail van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE aan Verzoekster dd. 2 december 2008
5. E-mail van Verzoekster aan de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL en mevrouw de raadsheer Mireille SALMON dd. 7 december 2008
6. E-mail van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL aan Verzoekster dd. 7 december 2008
7. E-mail van Verzoekster aan de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL dd. 7 december 2008
8. E-mail van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL aan Verzoekster dd. 9 december 2008
9. E-mail van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL aan Verzoekster dd. 10 december 2008
10. E-mail van de echtgenoot van Verzoekster aan de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE dd. 11 december 2008
11. E-mail van Verzoekster aan de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE dd. 11 december 2008
12. E-mail van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy Delvoie aan Verzoekster dd. 11 december 2008
13. E-mail van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy Delvoie aan Verzoekster dd. 11 december 2008
14. E-mail van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE aan de echtgenoot van Verzoekster dd. 11 december 2008
15. E-mail van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy Delvoie aan Verzoekster dd. 12 december 2008
16. E-mail van Verzoekster aan de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE en aan de heer Kamervoorzitter BLONDEEL dd. 12 december 2008
17. E-mail van Verzoekster aan de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE dd. 12 december 2008
18. E-mail van de heer Kamervoorzitter BLONDEEL aan Verzoekster dd. 11 december 2008
19. Definitieve versie van het arrest gehecht aan de e-mail van de heer Kamervoorzitter BLONDEEL aan Verzoekster dd. 11 december 2008
20. E-mail van Verzoekster aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS en aan de heer procureur generaal bij het hof van beroep te Brussel Marc DE LE COURT dd. 12 december 2008
21. Persknipsels dd. 13 december 2008

22. Persknipsels betreffende crisisoverleg binnen de regering zonder minister van justitie Jo VANDEURZEN dd. 13 december 2008
23. Persbericht in Le Soir dd. 15 december 2008
24. Persknipsels dd. 15 december 2008
25. Brief van de heer procureur generaal bij het hof van beroep van Brussel Marc DE LE COURT aan de toenmalige minister van justitie Jo VANDEURZEN dd. 15 december 2008
26. Brief van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS dd. 15 december 2008 die Verzoekster op 16 december 2008 ontving
27. Persknipsels dd. 16 december 2008 (afwijzing klacht)
28. Persknipsels dd. 16 december 2008 (ziekte)
29. Brief van de toenmalige eerste minister Yves LETERME aan de toenmalige minister van justitie Jo VANDEURZEN dd. 17 december 2008
30. Persknipsels dd. 17 december 2008
31. Perdemededeling dd. 17 december 2008
32. Brief van de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS aan de toenmalige voorzitter van de Kamer dd. 18 december 2008
33. Persknipsels betreffende de brief nr. 32
34. Attest controlegenesheer dd. 18 december 2008
35. Brief van de heer procureur generaal bij het hof van beroep van Brussel Marc DE LE COURT aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS dd. 19 december 2008
36. Noot van het Hof van Cassatie dd. 19 december 2008
37. Brief van de raadsman van Verzoekster aan de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel Guy DELVOIE dd. 22 december 2008
38. Aankondiging door de Hoge Raad voor de Justitie dd. 23 december 2008
39. Persknipsels dd. 24 december 2008 (tuchtonderzoek Verzoekster)
40. Persknipsels dd. 24 december 2008 (voorlopige schorsing Verzoekster)
41. Persknipsels 6 januari 2009
42. Persknipsels maand januari 2009
43. Brief van Verzoekster aan alle leden van het Hof van Cassatie dd. 23 januari 2009
44. Arrest van het Hof van Cassatie dd. 27 januari 2009
45. Brief van de heer procureur generaal bij het Hof van Cassatie Jean-François LECLERCQ aan de heer Eerste voorzitter van het Hof van Cassatie Ghislain LONDERS dd. 28 januari 2009
46. Verslag van de experts van de parlementaire onderzoekscommissie dd. 2 februari 2009
47. Interview met de voorzitter van de parlementaire onderzoekscommissie in De Standaard van 7-8 februari 2009
48. Persknipsels betreffende de huiszoeking bij Verzoekster dd. 13 februari 2009
49. Expertiserapport van Prof. Dr. W. Van De Voorde dd. 18 februari 2009
50. Persknipsels dd. 28 februari 2009
51. Persknipsels betreffende de werkzaamheden van de parlementaire onderzoekscommissie en de aanwezigheid van raadsheer Henri Heimans

52. Nota van de heer Kamervoorzitter Paul BLONDEEL dd. 9 maart 2009
53. Persknipsels van 10 maart 2009
54. Brief van de heer Kamervoorzitter Jean VAN DER EECKEN dd. 11 maart 2009
55. Persknipsels na de brief van de heer Kamervoorzitter Jean VAN DER EECKEN dd. 11 maart 2009
56. Brief van de raadsman van Verzoekster aan de leden van de parlementaire onderzoekscommissie dd. 14 maart 2009
57. Persknipsels na het televisieoptreden van de heer Eerste voorzitter van het hof van beroep van Brussel dd. 15 maart 2009
58. Persknipsels over de zgn. 'magistratenoorlog' in Brussel
59. Verslag van de parlementaire onderzoekscommissie dd. 17 maart 2009
60. Persknipsels dd. 28 maart 2009
61. Advies van de Hoge Raad voor de Justitie bij de totstandkoming van de wet van 7 juli 2002
62. Advies van de Raad van State bij de totstandkoming van de wet van 7 juli 2002